

Yêu Sự Ấm Áp Của Em

Contents

Yêu Sự Ấm Áp Của Em	1
1. Chương 1-1: Giải Phẫu (1)	2
2. Chương 1-2: Giải Phẫu (2)	2
3. Chương 2: Tính Lại	3
4. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ	7
5. Chương 4: Nếu Như Xa Cách	11
6. Chương 5: Nếu Đến Gần	15
7. Chương 6: Hạ Vi	19
8. Chương 7: Giang Hoán	24
9. Chương 8: Viện Trợ Động Đất	29
10. Chương 9: Bị Thương	34
11. Chương 10: Đồng Ý	37
12. Chương 11: Ghen Tuông	41
13. Chương 12: Hòa Hợp	46
14. Chương 13: Hai Chân	48
15. Chương 14: Thối Quen	51
16. Chương 15: Phản Bội	55
17. Chương 16: Cùng Thuyền	59
18. Chương 17: Cùng Sinh Tồn	63
19. Chương 18: Đồng Lòng	67
20. Chương 19: Nhung Nhớ	69
21. Chương 20: Say Rượu	72
22. Chương 21: Dây Dưa	77
23. Chương 22: Cày Đàng	83
24. Chương 23: Cùng Hạnh Phúc	86
25. Chương 24: Lập Ngôn	91
26. Chương 25: Ra Mắt	94
27. Chương 26: Tán Thành	97
28. Chương 27: Chốn Cũ	101
29. Chương 28: Hứa Hẹn Kiếp Này (kết Cục)	104
30. Chương 29: Phiên Ngoại: Mạch Nha	110

Yêu Sự Ấm Áp Của Em

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, gương vỡ lại lành, cảm động, ngọt, bác sĩ, bệnh nhân, HEEdit: Ciao J, XukiMột câu chuyện kể về tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-su-am-ap-cua-em>

1. Chương 1-1: Giải Phẫu (1)

Edit: Ciao J

”Jingle bells, jingle bells. Jingle all the way. Oh, what fun it is to ride. In a one horse open sleigh”

Từng tiếng đồng hồ báo thức vang lên, Tiểu Mạch trở mình, thở dài một hơi, mơ mơ màng màng ngồi dậy. Một tay cào tóc, một tay cầm điện thoại lên nhìn đồng hồ. Cô lại thở dài, haiz, cứ mơ đến đoạn đẹp nhất thì bị tỉnh lại. Cô không nhận được tìm lại chút dư vị của nụ cười tủm tỉm trong giấc mơ vừa rồi. Phải hình dung nụ cười đó như thế nào đây? Đôi môi mong hơi cong lên, nhưng đôi mắt như hắc thạch lại vô cùng vui vẻ, tràn đầy dịu dàng, tràn vào trong lòng người. Tiểu Mạch nhếch miệng, không nhận được mà tự cười nhạo mình: “Tiểu Mạch, mày còn có tiền đồ không hả? Một nụ cười lại khiến trái tim mày rạo rực như thế hả, đồ háo sắc.” Nhưng mà đúng là trái tim rạo rực, cảm giác hạnh phúc này dường như phải nổ bùng ra mới có thể được giải phóng.

“Lập Hành, bốn năm rồi, anh đang ở đâu vậy?” Nụ cười trên khóe miệng Tiểu Mạch từ từ mất đi, cô khẽ thở dài, tự lẩm bẩm nói.

Vừa mới kết thúc hai tuần ‘Trao đổi bác sĩ gây tê’, tâm tình Tiểu Mạch khá vui vẻ. Lần trao đổi này cô được biết rất nhiều bác sĩ gây tê đến từ bệnh viện lớn ở trong cả nước. Được mở mang tầm mắt, cũng như học được rất nhiều thứ. Một vài cách làm rất hay của các bệnh viện khác, ví dụ như xây dựng phương án gây tê bằng máy, đều đáng học tập và tham khảo. Trên đường đến bệnh viện, Tiểu Mạch vừa lái xe vừa nghĩ, đến văn phòng thì cô phải làm báo cáo cho lãnh đạo.

Đến bệnh viện, Tiểu Mạch chuẩn bị thay quần áo để sửa lại báo cáo trao đổi nhưng vừa ra khỏi văn phòng thì y tá khoa bệnh nhân cấp cứu gọi cô với tốc độ nhanh chóng, vừa chạy vừa hô lớn: “Bác sĩ Lâm, cấp cứu, mau, mau cấp cứu.”

Tiểu Mạch liếc mắt: “Sáng sớm, cũng không phải ba thiếu một, cứu cái gì chứ.”

Vương Hà vọt tới trước mặt cô, thẳng gấp một cái, đứng như một cái cọc gỗ, cách chỗ cô đứng 30cm, thở không ra hơi nói: “Bệnh nhân chuyển cấp cứu, vừa mới xảy ra tai nạn xe cộ, người đã được tiến hành hô hấp đơn giản, nhưng phải tiến hành phẫu thuật cắt chân ngay lập tức, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

2. Chương 1-2: Giải Phẫu (2)

Vốn là bác sĩ Điện Ngủ sẽ làm phẫu thuật này, phương án gây tê cũng đã chuẩn bị xong, nhưng không ngờ bác sĩ Điện lại đột nhiên vắng mặt, có thể do tụt huyết áp. May mà sáng nay cô không có giải phẫu, chủ nhiệm Triệu của khoa ngoại bảo cô chuẩn bị, mau đi theo tôi.”

Tiểu Mạch vừa nghe cũng gấp, tính mạng con người là quan trọng. Cô vội vàng đi theo Vương Hà vào phòng giải phẫu số 2, vừa nhận phương án gây tê: “Người nhà bệnh nhân đã đến chưa, có hỏi thăm về bệnh án cũ hay dị ứng không?”

“Người nhà bệnh nhân đã ở đây, là em trai của người bệnh, lúc tai nạn xe cô cậu ta cũng ở trên xe, nhưng may chỉ bị vết thương nhẹ. Tình huống người bệnh đã hỏi rõ, có hết trên bản ghi chép. Phương án này chủ nhiệm khoa cũng đã xem rồi, không có vấn đề gì, cô dùng phương pháp gây tê này là được. Vương Hà vừa thở gấp vừa trả lời.

Hai người chạy thẳng đến phòng giải phẫu số 2, thay đồng phục giải phẫu, sau khi làm công tác phòng độc thì đi vào phòng giải phẫu luôn. Tiểu Mạch đi tới bàn giải phẫu, vừa nhìn lướt qua người bệnh trên bàn giải phẫu. Đó là một gương mặt trắng bệch, có một vài vết thương sợt da đang chảy máu. Sống mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng, đôi môi mỏng trắng bệch. Đôi mắt nhắm chặt lại, chỉ có lông mày nhíu chặt, có lẽ đã mất ý thức.

Chỉ liếc mắt một cái, đầu Tiểu Mạch như nổ tung, mặt trắng không còn chút máu, trong đầu trống rỗng, người cũng đứng đờ tại chỗ.

“Bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm... Lâm Tiểu Mạch.” Không biết ai đứng bên đẩy cô. Cô đột nhiên tỉnh táo lại, mờ mịt nhìn thoáng người chủ nhiệm Triệu Hồng Lôi đang nhìn cô chăm chú.

“Bác sĩ Lâm, cô không sao chứ, chuẩn bị gây tê.”

“A, tôi không sao, tôi sẽ chuẩn bị ngay lập tức.”

Tiểu Mạch nhắm mắt lại, tự nhủ: “Không phải anh ấy, nhất định không phải anh ấy, không phải là Lập Hành của mình.” Cô hít sâu một hơi, mở mắt ra, không dám nhìn gương mặt trắng bệch trên bàn giải phẫu, nhưng rồi lại không nhìn được mà nhìn xuống để xác định xem, người đang nằm kia, tính mạng đang bị đe dọa cần phải cắt chân để kéo dài cuộc sống, người đó có phải là người mà cô luôn mong nhớ hay không.

Cô lại hít sâu một hơi, vừa tự nói phải tỉnh táo lại, ánh mắt từ từ nhìn qua đó. Mái tóc ngắn đen tuyền, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mày kiếm sắc bén, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt. Trái tim cô run lên! Mặc dù không gặp bốn năm, mặc dù trên mặt anh đầy những vết thương và máu, nhưng Tiểu Mạch liếc một cái đã nhận ra, người không có sinh khí nằm trên bàn phẫu thuật, đúng là người cô đi tìm bốn năm, nhớ mong bốn năm, lo lắng bốn năm!

Tiểu Mạch ngẩng đầu lên, cố gắng kìm nén dòng nước mắt, lại không thể kìm nổi đôi môi run rẩy.

“Bác sĩ Lâm, cô không sao chứ? Nếu không thoải mái thì đừng miễn cưỡng, đây là chuyện sống còn, chúng tôi có thể lập tức tìm người thay thế.” Triệu Hồng Lôi nhìn ra phản ứng khác lạ của Tiểu Mạch, lập tức hỏi thăm.

Cô hít sâu một hơi: “Không có việc gì, chủ nhiệm Triệu, tôi làm được.”

Tiểu Mạch nắm nắm tay, tự nói với mình, bây giờ mình là bác sĩ, đây là bệnh nhân của mình, mình phải tỉnh táo lại. Sau nhiều lần hít sâu, rốt cuộc cô cũng khống chế được tâm tình của mình, trở lại là bác sĩ gây tê tỉnh táo.

Tiểu Mạch đi lên trước, tiến hành gây tê theo trình tự, dùng tất cả sức lực ép mình tập trung để làm những thao tác đó, quên đi người trên bàn giải phẫu là ai. Sau khi gây tê xong thì tiến hành giải phẫu cắt chân. Phần phải cắt đi là trên đầu gối chân trái một chút, Tiểu Mạch đứng bên bàn mổ nhìn chăm chăm đôi tay Triệu Hồng Lôi, nhìn ông ấy cầm máu cố định trên đùi bệnh nhân, cứa làn da, cắt đứt động mạch, tĩnh mạch, cầm cửa điện...

Tiểu Mạch cho rằng mình sẽ té xỉu, nhưng mà trên thực tế, cô cắn chặt răng, nắm chặt tay, ánh mắt ngày càng mơ hồ. Cô không biết những cô gái khác tận mắt nhìn thấy người mình yêu bị cắt da, cắt máu, nghe tiếng cửa điện cửa đi xương đùi của anh, sẽ có cảm giác gì, nhưng cô biết rõ, dù cho trước mắt đã mơ hồ, dù cho sợ hãi phá run, dù có trái tim cô đau đớn muốn hét lên, cô cũng chỉ có thể nhìn chăm chăm đôi tay kia, nhìn đôi chân của người cô yêu bị cắt đi.

Cô không dám ngắt, đúng vậy, cô phải tận mắt nhìn phẫu thuật thành công, cô phải tận mắt nhìn thấy anh sống sót. Bây giờ cô chỉ muốn anh còn sống, anh phải sống. “Lập Hành, xin anh, anh phải chống đỡ, anh nhất định phải kiên cường lên, em xin anh đấy.” Tiểu Mạch nói thầm trong lòng, trái tim đau đớn và sợ hãi, Nỗi sợ hãi chưa bao giờ có dâng lên trong cô.

Bốn tiếng đồng hồ sau, cuối cùng cuộc giải phẫu cũng kết thúc, chủ nhiệm Triệu liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tiểu Mạch, nhẹ nhàng nói một câu: “Giải phẫu rất thành công.”

Tiểu Mạch thở dài một hơi, trong nháy mắt, trước mặt tối sầm, cả người vùi trong bầu trời đen xì.

3. Chương 2: Tỉnh Lại

Edit: Xuki

Dường như đã đi rất xa, đã gặp qua rất nhiều người, rất nhiều nét mặt ở trước mắt, lúc ẩn lúc hiện. Thế nhưng lại không có khuôn mặt ấy, không có khuôn mặt cương nghị, đôi mắt sáng trong, đôi môi mềm mại, không có gương mặt của anh. Tiểu Mạch chạy khắp nơi, vừa chạy vừa gọi, đầu đầy mồ hôi, lòng thì nòn

nóng không yên. Thế mà cô không tìm được anh, nơi nào cũng không tìm được anh. Thời điểm Tiểu Mạch sắp ngã quy, bỗng nhiên có một âm thanh khẽ run gọi:

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch”.

Tiểu Mạch quay đầu lại, nhìn thấy, phía cuối con đường, người kia đang ở đó, anh đứng nghiêm, đầu cúi thấp. Tiểu Mạch chạy về phía anh, la to:

“Lập Hành, Phương Lập Hành”.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt như chưa từng trải qua sự yếu đuối, bất lực, nhẹ giọng hỏi:

“Tiểu Mạch, chân của tôi, không nhìn thấy nữa, em có thấy chân của tôi không?”

Tiểu Mạch theo ánh mắt của anh nhìn xuống, cảm thấy hoảng sợ, chân trái của anh..., ống quần trông không đang tung bay theo gió.

“Không phải, Lập Hành, không phải”.

Trái tim cô đau đớn dữ dội, Tiểu Mạch nghẹn ngào gào lên.

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch, cô làm sao vậy, cô tỉnh lại đi”.

Ai đó lắc lắc tay cô. Tiểu Mạch mở mắt ra, mờ mịt nhìn xung quanh, cô đang nằm trên giường nghỉ của bác sĩ, đồng nghiệp kiêm bạn tốt Lý Lộ Lộ đang ngồi bên cạnh giường, mặt mũi lo lắng trông coi cô. Thì ra chỉ là ác mộng, Tiểu Mạch thở phào nhẹ nhõm. Nhìn xuyên qua cửa sổ, sắc trời đã tối, trong phút chốc cô hết sức hoang mang, chẳng lẽ mình lại ngủ thiếp đi trong giờ làm việc?

“Lộ Lộ, mình không sao, chỉ là gặp ác mộng”.

Cô cười cười xoa dịu vẻ mặt lo lắng của bạn tốt. Chờ đã, ác mộng? Sự việc trước khi ngất xỉu như cuốn phim ủa về. Tai nạn giao thông, phẫu thuật cưa chân, âm thanh của cưa điện, khuôn mặt tái nhợt của Lập Hành, thật sự chỉ là cơn ác mộng sao? Nhưng mà tại sao giấc mộng này lại rõ ràng như thế?

“Lộ Lộ, mình hỏi cậu, mình chỉ vừa mới ngủ đúng không?”

“Ngủ? Cậu hôn mê một lần liền mất trí nhớ à. Buổi sáng, cậu tham gia phẫu thuật cưa chân, phẫu thuật vừa kết thúc cậu đã ngất xỉu ở phòng phẫu thuật luôn. Lại nói đến bệnh nhân kia thật đáng tiếc nha, chỉ hơn 20 tuổi, lại còn rất đẹp trai, mà sau này lại trở thành người tàn phế”. Lộ Lộ vẫn còn nói liên miên, không chú ý khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mạch đã không còn giọt máu.

Không phải ác mộng, tất cả đều là thật.

“Người đâu, người đó đang ở đâu, người đó ra làm sao?” Tiểu Mạch ngắt lời nói dông dài của Lộ Lộ, gần như nói không ra âm thanh.

“Ai chứ, à, bệnh nhân đó hả, đưa qua phòng giám hộ rồi”.

Tiểu Mạch nhảy thẳng xuống giường, không mang cả giày, chân trần lao ra khỏi phòng nghỉ như một cơn gió, để lại Lộ Lộ một khuôn mặt mờ tịt, giật mình tại chỗ.

Đi đến phòng giám hộ, nhìn qua cửa kính, Tiểu Mạch vẫn không thể tin được, anh đang nằm trên giường bệnh, trên người cắm đủ loại ống dẫn, sắc mặt tái nhợt, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt đến nỗi nhìn không ra cơ thể đang phập phồng theo nhịp thở. Dĩ nhiên anh trong trí nhớ của cô là làn da săn chắc, đôi mắt đen tuyền, bờ vai rộng, nụ cười ấm áp như trẻ con. Tiểu Mạch kinh ngạc nhìn người đang nằm kia, đầu óc trống rỗng. Không biết qua bao lâu, có lẽ là mấy phút, cũng có lẽ là mấy giờ, cô bất chợt phục hồi tinh thần lại. Đúng vậy, người đó chính là Lập Hành, đúng là Lập Hành. Lập Hành bị tai nạn giao thông, phải cưa chân. Hiện tại anh còn chưa hết thuốc tê, anh vẫn chưa tỉnh lại. Sau vài tiếng, sau thuốc tê hết hiệu lực, anh sẽ tỉnh lại thôi. Khi đó, bình thường anh sẽ không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng anh sẽ phải đau đớn, rất đau đớn, sau đó, anh sẽ phát hiện ra mình mất đi một chân, vĩnh viễn mất đi một chân.

“A, Lập Hành, Lập Hành của em”.

Tiểu Mạch kêu lên một tiếng khe khẽ, Tiểu Mạch cảm thấy mình đã đau lòng đến không thể thở nổi, cô phải tựa vào thành cửa kính để đảm bảo mình không run chân đến nỗi không thể đứng vững.

“Chị Tiểu Mạch”.

Một giọng nam khàn khàn, mang theo vẻ nghi hoặc. Tiểu Mạch quay đầu nhìn, cách đó tầm 3 mét có một người đứng thẳng, bóng dáng gầy gò. Nước mắt nhịn đã lâu bỗng tuôn trào như nổ tung.

“Lập Ngôn...”

Cuối cùng cô cũng không nói ra thêm được chữ nào nữa. Chàng trai đối diện đang chạy tới, chạy đến trước mặt cô rồi dừng lại, nghẹn ngào nói vài chữ:

“Chị Tiểu Mạch”.

Cậu vừa nói vừa khóc. Trong nháy mắt, Tiểu Mạch đã vội ôm chầm lấy cậu, tai họa trước mắt, hai bên chỉ có thể cùng nhau chống đỡ.

“Tại sao lại như vậy, Lập Ngôn, tại sao lại như vậy?”

“Đối phương chạy ngược chiều muốn vượt lên, anh trai bẻ lái sang phải để tránh, nếu không, hiện tại người nằm bên trong chính là em”.

Yên lặng một lúc lâu, chàng trai lại nói thật nhỏ: “Chị Tiểu Mạch, có phải ông trời không có mắt không, anh trai là người tốt như vậy, tại sao lại đối xử với anh ấy như thế?”

Tiểu Mạch vốn đã khóc không thành tiếng, chỉ có thể gào thét trong lòng: “Ông trời ơi, người quả thật không có mắt, nếu như tôi sớm biết ngày gặp lại anh là như thế này, tôi tình nguyện mãi mãi không gặp anh, chỉ cần anh bình an, khỏe mạnh”.

Bầu trời bao trùm hai con người trầm mặc, thỉnh thoảng nước nở nghẹn ngào, dần dần sáng. Khi ánh sáng ban mai đầu tiên khe xuyên qua cửa kính chiếu vào mặt Tiểu Mạch, Tiểu Mạch dường như lập tức lấy lại tinh thần, Tiểu Mạch nhẹ nhàng đẩy Lập Ngôn ra, lấy tay áo lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chú Lập Ngôn, giọng nói khẽ nhưng kiên quyết:

“Lập Ngôn, chúng ta phải lập tức tỉnh táo lại. Dựa vào liều lượng thuốc tê, Lập Hành sẽ tỉnh lại nhanh thôi, chúng ta không có thời gian mà đau khổ, chân của anh ấy đã thành sự thật rồi, kết quả này không thể thay đổi, chúng ta chỉ có thể kiên cường cùng anh ấy đối diện sự thật. Nếu như chúng ta lại suy sụp trước, thì Lập Hành phải như thế nào?”

Lập Ngôn hít một hơi sâu, nắm tay thành quả đấm.

“Chị Tiểu Mạch, chị nói đúng, anh trai cần chúng ta, chúng ta phải cùng nhau mạnh mẽ”.

“Chị là bác sĩ gây tê của anh ấy, bây giờ chị muốn vào kiểm tra phòng. Vì thế, chị đi vào xem anh ấy trước. Em đã một đêm không ngủ rồi, mau về tắm rửa một chút, thay quần áo, nhân tiện cầm cho anh trai một ít quần áo thay đổi, vật dụng thường ngày gì gì đó. Phải chuẩn bị thêm vài chiếc quần lót nữa, bệnh nhân thường đổ mồ hôi, phải thay quần áo thường xuyên”.

Võ vai Lập Ngôn, Tiểu Mạch đi đến phòng thay quần áo bác sĩ.

Cô thay quần áo bác sĩ, mang giày chuyên dụng, đeo khẩu trang y tế, hít thở sâu, điều chỉnh nhịp tim của mình, các y tá trực bên ngoài chào hỏi cô, Tiểu Mạch gật đầu chào rồi đẩy cửa vào phòng giám hộ. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tiến đến giường bệnh, Tiểu Mạch vẫn nhận ra hô hấp rối loạn của mình. Sau khi kiểm tra một hồi các chỉ tiêu theo dõi, lại nhìn y tá đang kiểm tra nhiệt độ bệnh nhân, rất tốt, các chỉ tiêu sức khỏe đều bình thường, cũng không sốt, đây cũng được tính là điều đáng mừng nha! Ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, Tiểu Mạch nhẹ nhàng cầm lấy tay phải đang lộ ra ngoài chăn của anh. 4 năm qua, cô đã rất nhiều lần tưởng tượng ra tình cảnh hai người gặp lại, nhưng thế nào cũng không nghĩ được lại là tình huống này. Cô còn nhớ rõ bàn tay anh lúc nào cũng khô ráo và ấm áp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay có một nốt chai thật mỏng, ngón tay luôn được tỉa cắt gọn gàng. Mà bây giờ, cầm bàn tay ấy trong lòng bàn tay mình, bàn tay ấy tuy vẫn thon dài đều đặn, nhưng lại mang hơi lạnh và không

có sức lực nào. Tiểu Mạch nắm thật chặt bàn tay ấy, dùng đầu ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay kia nhiều lần, nồng nàn quyến luyến.

“Ừm, ừm...” Sự đè nén bao lâu bỗng tràn ra, người trên giường bệnh kia bất ngờ giãy giụa không yên, chân mày nhíu lại, trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Nhận thấy thuốc tê đã bắt đầu hết hiệu lực, Tiểu Mạch vội vàng đứng dậy chuẩn bị thuốc tiêm giảm đau. Âm thanh của người kia đột nhiên tắt hẳn, Tiểu Mạch quay đầu nhìn lại, người kia đang dùng hai tay nắm chặt ra trải giường, cơ thể đông cứng, cắn chặt hàm răng, chậm rãi mở mắt. Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Mạch chợt thấy hoảng hốt. Nhưng mà ban đầu ánh mắt Lập Hành ngẩn ra rõ rệt, sau đó toàn thân chấn động, hai con ngươi sáng lạ thường, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin cùng với niềm hạnh phúc to lớn. Trước mặt là một nữ bác sĩ đeo khẩu trang, phía trên lộ ra cặp mắt màu hổ phách nhàn nhạt, đôi mắt mở to đẹp đẽ nhưng mông lung mờ mịt. Rõ ràng là đôi mắt kia rất quen thuộc, nhưng mà khẩu trang lại che đi khuôn mặt, ngay cả cặp mắt kia cũng sưng đỏ vằn vện tia máu. Nhưng mà, dù cho thấy vụn vặt, anh cũng nhận ra, đó là đôi mắt của cô. Đôi mắt kia đã bao nhiêu lần nhìn hấn tràn đầy tình cảm, bao nhiêu lần mang theo ý cười, ấm áp và yêu thương rơi vào tim anh, từng chút từng chút hòa vào linh hồn anh, không thể quên được.

“A” Cơn đau kịch liệt trên đùi đột nhiên kéo tới, Lập Hành nhin không được kêu lên một tiếng rồi lập tức cắn chặt răng, đem mọi thứ nuốt xuống. Tiểu Mạch nhanh chóng lấy lại tinh thần, liền chuẩn bị tiêm thuốc giảm đau, quay lại nói với Lập Hành đang run rẩy:

“Em là bác sĩ gây tê Lâm Tiểu Mạch, bây giờ em sẽ tiêm thuốc giảm đau cho anh, cơn đau sẽ nhanh chóng giảm bớt, anh ráng chịu đau một chút”.

Càng nói cô lại không nhin được, lòng đau như cắt. Lập Hành cắn răng, tay nắm chặt ra trải giường, từ trong hàm răng nặn ra hai chữ:

“Lập, Ngôn”.

Tiểu Mạch biết anh lo lắng cho Lập Ngôn, nên nhanh chóng nhẹ giọng nói:

“Lập Ngôn không sao, không có bị thương, bình an vô sự, cậu ấy đã chờ anh ở bên ngoài lâu rồi”.

Thấy anh vẫn còn lo lắng nhìn cô, cô nói thêm: “Cậu ấy thật sự không sao, em có bao giờ lừa gạt anh đâu?”

Anh rút cuộc cũng khẽ gật đầu một cái.

Tiêm thuốc xong, Tiểu Mạch ngồi lên ghế cạnh giường, kéo tay anh từ trong chăn ra nắm lấy. Lập Hành liền tránh đi một chút nhưng vì không có sức lực nên cũng đành tùy cô vậy. Hai người cũng không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng thở dốc của Lập Hành. Mấy phút sau, hình như thuốc giảm đau có tác dụng, Lập Hành dần dần trầm tĩnh lại. Nhớ đến cái chân mới đau nhức, anh đưa chân trái lên thử thăm dò. Chỉ vừa nhấc lên một chút, anh liền cảm thấy khác thường, đó là một cảm giác rất quái dị, lại không nói được điều gì dị thường. Anh nghiêng mặt về hướng mép giường bên Tiểu Mạch, thấy cô đã kéo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt trắng bệch.

“Tiểu Mạch, chân của anh làm sao vậy?”

Giọng của anh khàn khàn yếu ớt. Vành mắt Tiểu Mạch đỏ lên, lại sợ anh nhìn ra, nhanh chóng cúi đầu, nhưng Lập Hành vẫn thấy được. Hít một hơi.

“Tiểu Mạch, đỡ anh ngồi dậy, anh muốn nhìn xem chân của anh thế nào”.

Lập Hành đang bị Tiểu Mạch nắm lấy tay phải, bèn cầm ngược lại tay cô, bắt đầu dùng sức, muốn mượn sức của Tiểu Mạch để ngồi dậy.

“Đừng cử động”.

Cô nhẹ nhàng đỡ cơ thể anh lại.

“Anh đừng cử động, anh vừa mới tỉnh lại, cơ thể còn rất yếu ớt”.

Tiểu Mạch hít một hơi:

“Em, em nói cho anh biết tình hình chân của anh”.

Vừa vỗ anh nằm xuống, cô vừa đặt bàn tay anh vào lòng bàn tay cô, hai bàn tay nhỏ bé của cô bao bọc lấy bàn tay anh. Lập Hành cảm giác được bàn tay bé nhỏ run rẩy ướt đẫm, tâm trạng của anh chìm xuống tận đáy.

Liên tục hít thở sâu vài lần, Tiểu Mạch lại mở miệng nói:

“Lập Hành, bất kể ra sao, xin anh nhớ kỹ, em và Lập Ngôn sẽ luôn luôn bên cạnh anh. Anh bị tai nạn xe, bị thương nặng, được đưa đến bệnh viện trong tình trạng nguy hiểm tính mạng, chỉ có phương án duy nhất để giữ lấy mạng sống của anh là phẫu thuật cưa đi chân trái”.

Tiểu Mạch nói đến đây, bàn tay của Lập Hành đang nằm trong tay Tiểu Mạch bắt đầu run rẩy bầy, thực tế là toàn thân anh đều run rẩy kịch liệt. Nhưng anh không nói một lời, chỉ nghiêng đầu sang hướng khác, hai mắt nhắm nghiền, cắn chặt hàm răng. Tiểu Mạch lại lần nữa khốn khổ mở miệng:

“Điều đáng mừng là phẫu thuật rất thành công, cũng không bị lây nhiễm gì, hiện giờ anh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm tính mạng. Chờ một chút sau khi bác sĩ đến kiểm tra là có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường. Hơn nữa, vị trí cưa chân không cao lắm, về sau chắc có thể lắp chân giả...”

“Tiểu Mạch”.

Lập Hành nói từng chữ, âm thanh như là từ trong hàm răng cố gắng nói ra.

“Đừng nói nữa, để cho mình anh yên tĩnh một lát được không?”

Tiểu Mạch đưa bàn tay anh lên môi cô, khẽ hôn một cái rồi nhẹ nhàng để tay anh vào trong chăn, đứng lên quay người ra khỏi phòng giám hộ. Vừa rời khỏi tầm mắt của Lập Hành, Tiểu Mạch lập tức mất đi vẻ tỉnh táo mạnh mẽ, toàn bộ sức lực như bị rút hết, người cô mềm nhũn tựa vào bức tường bên ngoài phòng giám hộ, cơ thể trượt đến chân tường, ngồi xổm dưới đất, hai tay ôm lấy mặt, cô không khóc, chỉ là thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi. Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, đến cạnh cô thì dừng lại, cô nghiêng đầu qua chỗ khác, Lập Ngôn lặng lẽ ngồi xổm bên cạnh cô.

“Anh trai tỉnh rồi sao? Anh ấy đã biết?”

“Ừ”.

Hai người đều trầm mặc, rất lâu sau Lập Ngôn đứng lên.

“Em đi mua đồ ăn sáng”.

Tiểu Mạch nhìn thấy chàng trai chỉ nhỏ hơn mình một tuổi với hình dáng gầy gò đã dần biến mất ở cửa cầu thang, không nhìn được nhớ đến lần đầu gặp Lập Hành vào bốn năm trước, lúc đó Lập Hành 23 tuổi, cũng có bóng lưng cao ngất, tuấn tú như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Lập Hành yếu ớt, thật khiến người ta đau lòng a! Sờ sờ.

4. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Edit: Xuki

Thứ bảy đầu tiên sau khi khai giảng, sáng sớm, Tiểu Mạch tỉnh lại từ trong mộng, cầm điện thoại di động lên xem, chỉ mới 8 giờ rưỡi. Bởi vì không có tiết học, các nữ sinh đều còn ngủ nướng trên giường, dành thời gian hưởng thụ giấc ngủ càng lâu càng tốt. Tiểu Mạch rón rén rời giường đi rửa mặt, cởi bỏ váy ngủ in ảnh phim hoạt hình, mặc vào áo thun trắng, quần jean có dây đeo màu lam nhạt, tùy ý buộc mái tóc dài thành đuôi ngựa, cả người thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái. Tiểu Mạch cũng không tính là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng rất ưa nhìn. Đôi mắt thoắt chút màu hổ phách, lông mi dài cong, làn da mịn màng trắng nõn, chiều cao 1m7, đi tới đâu cũng trở thành cảnh đẹp. Giống như bạn tốt Lý Lộ Lộ nói, Tiểu Mạch của chúng ta đáng dập cao ráo, không có vẻ thẹn thùng của cô gái nhỏ, tay chân dứt khoát, vừa nhìn đã biết là người có khí phách. Cầm gương soi một cái, được, chuẩn bị đến thăm Nhiễm Nhiễm – cô gái từ nhỏ được thương yêu, ăn ngon mặc đẹp, đến thành phố D học Đại học như bị đem giao bán.

Nhiệm Nhiệm tên thật là Vương Nhiệm Hà, nhỏ hơn cô một tuổi, đang học Đại học khoa máy tính năm thứ hai ở thành phố D.

Bởi vì cùng lớn lên từ nhỏ, cũng coi như là bạn rất thân. Trường của Nhiệm Nhiệm, gọi là D đại, ở phía sau trường cô, cách một con đường. Các trường Đại học ở thành phố D căn bản đều tập trung ở đây, gọi là khu vực “thành phố Đại học”. Đó là lý do mà đi trên đường khắp nơi đều gặp những gương mặt trẻ tuổi của sinh viên. D đại là một trường đại học tổng hợp rất lớn, có lịch sử lâu đời, sinh viên rất nhiều, sân trường cũng rất rộng. Sân trường theo phong cách cổ xưa được bảo phủ bởi ánh nắng ban mai, bởi vì còn sớm sinh viên đi lại rất ít, khắp nơi sân trường đều yên tĩnh. Tiểu Mạch đi theo lối đi nhỏ, xuyên qua đám cây hướng đến ký túc xá của Nhiệm Nhiệm, hít lấy không khí trong lành ban sớm, hưởng thụ giây phút nhẹ nhàng thanh thản. Nhiệm Nhiệm học ở đây 2 năm nhưng cô cũng chưa đến D đại lần nào. Cô không đi đường lớn, lại chọn lối đi nhỏ này, hai bên là rừng trúc, cô lại thích con đường nhỏ tĩnh mịch này, càng thích nghe tiếng lá trúc thổi qua xào xạc.

Đang đi tới, xen lẫn trong tiếng lá trúc hình như có âm thanh của ai đó trầm trầm, đè nén mơ hồ truyền đến. Tiểu Mạch nghe theo tiếng động đó nhìn lại, thấy được dưới gốc cây trúc kia dường như có ai đó đang ngồi dựa vào. Đây là một người đàn ông, nói đúng hơn là một chàng trai, cơ thể gầy gò của người đó hơi chúi ra phía trước, hai tay ôm chặt bụng, thỉnh thoảng rên lên một tiếng thật khẽ. Tiểu Mạch học y, tuy là sinh viên khoa gây tê, nhưng dù sao cũng là sinh viên ngành y, xuất phát từ lương tâm của bác sĩ, nhìn thấy tình huống như vậy liền bước nhanh hướng đến người đó. Đến gần, cô mới thấy người đó đang khẽ run, mười ngón tay dùng sức ấn vào bao tử của mình.

“Anh bị sao thế? Đau dạ dày à?”

Nghe thấy, người kia từ từ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Tiểu Mạch, trong mắt tràn đầy đau xót, trên trán mồ hôi từng giọt lăn xuống.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Mạch nhìn thấy Lập Hành, lúc ánh sáng ban mai xuyên qua lá trúc chiếu xuống người anh. Anh dùng đôi mắt đen láy mang theo chút sương mù nhìn cô. Mặc dù lúc đó sắc mặt anh tái nhợt, đôi môi mím chặt, đáng vẻ tiêu tụy, yếu ớt, nhưng trong chớp mắt, Tiểu Mạch đã rơi vào lưới tình. Thời khắc này dù xa cách 4 năm vẫn luôn khắc sâu vào trong lòng Tiểu Mạch, bất kể là bao nhiêu năm trôi qua, vẫn chưa hề phai nhạt. Sau này Tiểu Mạch lại nhớ đến, tại sao lại có một người như vậy, khoảnh khắc người ấy nhìn cô, giống như trên thế giới rộng lớn này, người đó chỉ quan tâm duy nhất mình cô, chăm chú như vậy, như nhìn thấu tâm lòng của cô.

Đây chính là cái gọi là chớp mắt hóa vạn năm sao?

Ngày đó, Tiểu Mạch mạnh mẽ đỡ anh ấy về nhà. Nhà của anh ấy nằm trong một khu dân cư cũ, căn phòng rất nhỏ, đồ dùng trong nhà cũng ít mà còn rất cũ kỹ, nhưng khắp nơi đều rất sạch sẽ ngăn nắp, trên bệ cửa sổ có đặt một chậu cây văn trúc nhỏ. Trong nhà chỉ có một chiếc giường cao bằng sắt. Tiểu Mạch đỡ anh ấy nằm xuống giường, lấy tấm chăn mỏng đắp cho anh. Anh ấy đau đến mức không thể nằm thẳng, chỉ có thể nghiêng người nằm co ro lại trên giường, đầu tựa vào gối bên trong. Hỏi rõ nơi để thuốc, Tiểu Mạch bắt đầu bận rộn lấy nước, tìm thuốc, ép anh ta uống thuốc. Cô còn tự tìm một cái khăn mặt lau mồ hôi trên trán giúp anh, thậm chí còn chà xát hai tay mình cho nóng rồi đặt vào chỗ dạ dày lạnh buốt mà nhẹ nhàng xoa xoa. Nếu như không phải lúc đó anh thật sự đau đến choáng váng, không có sức lực mà phản kháng thì làm sao anh có thể để cho một người con gái xa lạ chăm sóc như vậy. Thế nhưng, không thể không thừa nhận là nhiệt độ trên bàn tay cô như có một ma lực thần kỳ, nhẹ nhàng xoa xoa dạ dày anh, tâm tư cũng như trở nên ấm áp. Mãi đến khi cơn đau dần giảm bớt, Lập Hành mới có thể nghiêm túc nhìn rõ cô gái đang ngồi bên mép giường kia. Trên trán cô ấy lấm tấm mồ hôi, trên chóp mũi cũng có những giọt mồ hôi li ti, không biết do mệt mỏi hay do gấp rút. Cả người mặc quần áo thoải mái sạch sẽ, tóc đuôi ngựa gọn gàng kết hợp với quần jean, thanh nhã mà tràn đầy sức sống. Đôi mắt màu hổ phách đang tự nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt không cách nào che giấu được sự lo lắng. Lòng anh rung động, đáy lòng trở nên ấm áp. Đã bao lâu chưa có ai nhìn anh bằng ánh mắt như vậy rồi? Hình như là từ sau khi mẹ mất đi vẫn chưa từng có. Dưới ánh mắt như thế, Lập Hành vậy mà lại cảm thấy một chút mềm yếu, giống như một đứa trẻ bị ngã đau lại không có người thân bên cạnh, chỉ có thể chịu đựng, đau quá chỉ có thể cắn răng tự mình an ủi. Mà một khi có người thân bên cạnh lo lắng, dường như mọi tủi thân và yếu đuối đều khuếch trương lên trong nháy mắt, nhìn không được mà khóc nức nức. Lập Hành bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ,

anh vậy mà với một cô gái xa lạ vừa dành cho mình chút ấm áp lại nghĩ đến việc ỷ lại, suýt chút nữa không chịu được đã lộ ra vẻ yếu đuối.

“Tôi đã đỡ nhiều rồi, rất cảm ơn cô”.

Mặc dù âm thanh nghe còn yếu ớt nhưng cũng đã bình tĩnh hơn, không giống như vừa mới thổ dốc.

“Đừng khách sáo, chỉ là việc nên giúp. Anh có muốn uống thêm nước nóng không, có thể làm ấm dạ dày”.

“Không cần đâu, cảm ơn”.

“Thật sự không sao chứ?”

Tiểu Mạch vẫn còn lo lắng hỏi lại.

“Bệnh cũ, hết đau là tốt rồi”.

“A”.

Trong mắt Tiểu Mạch rõ ràng là đau lòng, bệnh cũ? Như vậy anh ấy thường phải đau đớn như vậy, có thể chịu đựng được sao?

“Hôm nay rất cảm ơn cô, nếu cô có việc cứ đi trước”.

Lập Hành lễ phép nói mà có vẻ xa cách.

Tiểu Mạch cúi thấp đầu, nhỏ giọng thăm thì một câu:

“Anh không sao”.

Hai người liền trầm mặc, qua mấy phút, Tiểu Mạch hạ tầm mắt, giống như tùy ý nói:

“Tôi là sinh viên năm ba Đại học y khoa ngay bên cạnh, tôi tên Lâm Tiểu Mạch, còn anh?”

Lập Hành giật mình, còn chưa kịp trả lời, Tiểu Mạch đã ngẩng đầu cười cười, có chút xấu hổ:

“Anh xem bệnh cũ của anh thật nghiêm trọng nha, anh không ngại giao phó cho người bạn là bác sĩ tương lai này chứ?”

Nói xong trên mặt cô có chút ửng hồng.

Nhìn thấy cô gái có phần lúng túng, Lập Hành cũng cười một cái:

“Rất tốt, bác sĩ tương lai, tôi tên Phương Lập Hành, sinh viên năm tư khoa máy tính trường D đại, rất vinh hạnh giao phó cho người bạn này”.

Hai người nhìn nhau một chút, đều nở nụ cười.

“Được rồi, sáng sớm anh đã ăn cơm chưa? Phòng bếp ở đâu, tôi đi nấu cho anh ít cháo”.

Tiểu Mạch vừa nói vừa vén tay áo lên.

“Cái gì?”

Lập Hành cảm thấy có chút hoang mang, bọn họ có thân quen như vậy sao?

“À, tôi nói là dù sao tôi cũng có việc gì, mà tôi cũng đói bụng, tôi đi nấu chút cháo chúng ta cùng ăn, được không?”

Cô gái giả vờ bình tĩnh, ánh mắt rũ xuống thấp, lông mi dài có hơi rung rung, xem ra có chút khẩn trương.

Không muốn cô gái quá ngưỡng chừng, Lập Hành cười nhạt:

“Lâm Tiểu Mạch, như vậy đi, tôi cũng đã khỏe hơn rồi, nơi đây là nhà tôi, tôi tương đối quen thuộc, tôi đi nấu cháo, cô ở lại cùng ăn đi!”

“A, thật sao?”

Tiểu Mạch ngạc nhiên ngẩng đầu, đối diện là nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt ấm áp của anh ấy. Tiểu Mạch ngẩn ra, thật quá đẹp mắt, không khỏi tự mắng mình, Lâm Tiểu Mạch từ lúc nào trở nên háo sắc như thế.

“Anh khỏe thật chứ? Không được gắng sức nha, tôi tuy không biết nấu món ăn, nhưng cháo thì vẫn có thể”.

Nói xong, Tiểu Mạch có chút chột dạ.

Đi theo Lập Hành đến cửa phòng bếp, Lập Hành để cô ngồi vào ghế cạnh bàn ăn, còn mình thì xoay người vào phòng bếp. Xuyên qua cánh cửa bếp bằng thủy tinh, Tiểu Mạch thấy anh ấy đeo tạp dề, ung dung vo gạo nấu cháo, lại thấy anh cắt dưa leo, còn lấy thêm gì nữa mà Tiểu Mạch không nhìn rõ, ánh mắt chỉ lơ đãng đặt vào gò má góc cạnh của anh ấy, không rời một chút.

Tiểu Mạch từ nhỏ điều kiện gia đình không tệ, ba mẹ đều học kiến trúc, ba tự mở một công ty thiết kế kiến trúc, mẹ ở lại trường làm giáo sư. Bởi vì trong nhà luôn có người giúp việc, cho nên Tiểu Mạch căn bản không có cơ hội luyện tập nấu nướng. Bây giờ nhìn trên bàn ăn nào là dưa leo trộn dầu vừng đơn giản, đậu xào xanh ngát, cải bẹ cũng cắt sợi trộn với dầu vừng, dọn chung với cháo trắng, khiến người ta nhìn không được cơn thèm ăn.

Lập Hành ngồi xuống đối diện Tiểu Mạch, đưa cho cô một đôi đũa.

“Không phải đói bụng sao, cô ăn đi”.

“Vâng, tôi sẽ không khách sáo đâu”.

Tiểu Mạch gấp một miếng dưa leo đưa vào miệng, không tệ, dưa leo mùi thơm mát thêm chút vị chua ngọt, thật hợp khẩu vị của Tiểu Mạch.

“Ăn ngon lắm!”

Tiểu Mạch thấy ngon miệng, không chút khách khí động đũa, ăn vô cùng vui vẻ. Đột nhiên nhìn thấy Lập Hành chậm rãi bưng chén cháo đưa vào miệng từng ngụm, hình như nuốt có chút vất vả.

“Sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không phải, đã đỡ hơn nhiều, tôi chưa đói bụng, cô ăn nhiều thêm một chút đi”.

Lo lắng nhìn anh ấy một cái, Tiểu Mạch nhớ lại hình như bệnh đau dạ dày cần phải ăn ít, chia thành nhiều bữa.

“Không đói thì anh trước hết nên ăn một chút đi, tôi đi dọn dẹp, rồi anh hãy lên giường nằm một chút”.

“Tôi không sao, cô ăn xong rồi về trước đi, tôi còn phải đi làm”.

“Cái gì? Anh khó chịu như thế còn muốn đi làm? Bây giờ sắc mặt anh cũng không tốt lắm, vẫn nên nghỉ ngơi một ngày đi”.

“Không có gì, chỉ là công việc kiêm chức vào cuối tuần, công việc cũng rất nhẹ nhàng, bệnh cũ hết đau rồi thì liền không sao”.

Lập Hành không thèm để ý cười cười.

Ôi, Tiểu Mạch thở dài trong lòng, thật không coi trọng cơ thể mình, rõ ràng khuôn mặt còn tái nhợt, lại kiên quyết nói không sao. Chẳng qua mình chỉ mới quen anh ấy, cũng không có tư cách gì can thiệp vào cuộc sống của người ta. Hơn nữa, nhìn hoàn cảnh gia đình anh, thật sự cần phải đi làm kiếm tiền rồi.

Ăn xong, dưới sự kiên trì của Tiểu Mạch, hai người cùng nhau thu dọn bàn ghế, rửa chén.

“Tôi đi trước, anh tự xem, nếu như không được thì không nên cậy mạnh, nên nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi”.

Đi tới cửa, đột nhiên nhớ ra một việc.

“À, Phương Lập Hành, đưa tôi mượn điện thoại di động của anh đi”.

Lập Hành nghỉ ngơi, đưa điện thoại của mình cho cô.

Tiểu Mạch mấy lần lưu tên của mình vào điện thoại của anh, lại dùng điện thoại anh gọi vào số mình. Vừa trả điện thoại lại cho anh ấy, vừa đung đưa điện thoại di động của mình nói:

“Anh xem, bây giờ anh đã có số của tôi, nếu thấy khó chịu hay có việc gì, nhớ gọi cho tôi, bất kể thế nào tôi cũng học khoa y nha”.

“Được”.

Lập Hành khẽ gật đầu.

“Tôi đưa cô xuống dưới”.

“Không cần đâu, anh nghỉ ngơi chút đi”.

Tiểu Mạch đẩy cửa ra, Lập Hành đang muốn đi ra, Tiểu Mạch đứng ngoài cửa khoát tay:

“Thật sự không cần, nơi này cách trường học cũng không xa, tôi không đi lạc đâu”.

“Được”.

Lập Hành gật đầu.

Nhanh chóng đóng cửa, Tiểu Mạch lại từ ngoài đẩy vào, nhìn qua khe cửa xem Lập Hành, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Có việc gì sao?”

“À, ngoại trừ khi không thoải mái có thể gọi cho tôi, anh không gì cũng có thể gọi cho tôi, tôi cũng có thể gọi cho anh, có thể không?”

Nói xong mặt cô ửng đỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn Lập Hành.

Ánh mắt rạng ngời của cô giống như ánh mặt trời long lanh rung động lòng người. Trong lòng Lập Hành khẽ động, trả lời một chữ thật thấp: “Được”.

Lập tức Tiểu Mạch nở nụ cười, lại xua tay một cái, xoay người đi nhanh xuống lầu. Thời khắc đó, Tiểu Mạch vì một chữ “Được” của Lập Hành mà vô cùng vui sướng phấn khởi, sau khi xa cách mỗi lần nhớ lại, không khỏi cảm thấy đôi khi người với người gặp nhau, nói không được là duyên phận hay kiếp nạn. Nhưng mà nếu như có thể làm lại lần nữa, có lẽ cô vẫn sẽ lựa chọn gặp lại anh.

5. Chương 4: Nếu Như Xa Cách

Edit: Xuki

“Chị Tiểu Mạch, ăn chút gì nha”.

Lập Ngôn bưng hai chén cháo thịt nạc đi tới, đưa cho Tiểu Mạch một chén.

“Em mua ở đối diện bệnh viện, chị tùy tiện ăn chút đi”.

Cầm lấy chén cháo, yên lặng ăn hai muỗng, bây giờ thật không có khẩu vị gì. Nhưng lại nghĩ tới hôm nay, ngày sau, bản thân phải bắt đầu kiên cường, mới có thể sát cánh cùng Lập Hành, cùng anh vượt qua khó khăn này, Tiểu Mạch lại ép mình ăn thêm vài miếng.

“Chờ chút nữa là bác sĩ sẽ đến phòng kiểm tra, xem xét nếu không có gì thì có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường. Chị tới xem anh ấy một chút, sau này chuyển tới phòng bệnh bình thường anh ấy có thể ăn gì”.

Tiểu Mạch đứng lên, đi đến phòng giám hộ.

“Chị Tiểu Mạch”.

Lập Ngôn ở phía sau có chút do dự nói.

“Ừ”.

Tiểu Mạch dừng lại, không quay đầu.

“Chị... chị vẫn còn yêu anh trai em sao? Hay là thương hại anh ấy?”

Trầm mặc mấy giây.

“Lập Ngôn, em tin tưởng tình cảm trước đây của chị đối với anh ấy sao?”

“Em tin”.

“Nếu như không phải chia tay mấy năm nay, chị cũng không biết mình yêu anh ấy như vậy? Kỳ lạ là, làm sao mà không phải anh ấy là không được?”

Tiểu Mạch cười khẽ.

“Thế nhưng không có thuốc chữa rồi, chị đã trúng phải loại độc gọi là Phương Lập Hành, đời này có lẽ không sao chữa khỏi”.

Thở dài một tiếng, giống như tự giễu cợt chính mình.

“Chị Tiểu Mạch... năm đó... anh trai em, anh ấy có nỗi khổ tâm, chị tha thứ cho anh ấy chứ?”

“Lập Ngôn, thật ra chị biết rõ, chỉ là anh ấy lại nghĩ rằng chị không biết. Anh ấy thật là ngốc nghếch đáng thương, lại nói chị nên hận anh ấy nhỉ, nhưng mà chị không hận nổi, chị chỉ là đau lòng”.

Nhìn bóng lưng người phụ nữ này, Lập Ngôn cũng không biết nên nói gì. Anh trai, tuy là mấy năm nay luôn chịu khổ, nay lại gặp tai nạn này, có thể ông trời đã đền bù lại cho anh một người phụ nữ tốt như vậy, thật ra, em có chút hâm mộ anh đó!

Vừa vào phòng giám hộ, Tiểu Mạch lấy làm kinh ngạc. Mấy năm nay cô gặp không ít bệnh nhân bị cưa chân, bệnh nhân sau khi tỉnh lại thấy mình tàn tật đa số đều không chịu nổi, một số thì khóc lớn náo loạn, một số thì tuyệt vọng đau xót, lòng như tro tàn thậm chí còn không muốn sống. Ai ngờ cô đi ra vừa mới nửa giờ, Lập Hành xem ra đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Không phải loại “bị thương vô vọng” mà thực tế ánh mắt của anh hoàn toàn không nhìn ra chút tuyệt vọng đau đớn nào cả.

“Lập Hành, anh... chân anh còn đau không?”

“Không đau nữa, thuốc của em rất có hiệu quả, cảm ơn em”.

Giọng nói bình tĩnh mà khách sáo.

Lo lắng anh ấy giả vờ kiên cường, Tiểu Mạch ngồi bên giường kéo lấy tay anh.

“Lập Hành, khó chịu thì cứ khóc lên, trước mặt em, anh không cần gượng gượng”.

“Tiểu Mạch, anh, đã nghĩ thông suốt. Ban đầu đúng là có chút khó chấp nhận, thế nhưng mọi việc đã như vậy, khóc lóc cũng không giải quyết được gì. Em xem, anh còn lại một chân, còn có hai tay, cũng không gọi là quá thảm”.

Giọng điệu bình tĩnh, nhưng lại có vẻ bất đắc dĩ lẫn đau thương.

Vành mắt Tiểu Mạch ửng đỏ, cúi đầu, anh không phải là không đau xót, anh chỉ là liều mạng cắn răng tự ép mình chấp nhận số phận áp đặt cho mình. Thật không ngờ, bộ dạng này của anh càng làm Tiểu Mạch đau lòng hơn.

Lập Hành giống như vô tình rút tay mình ra khỏi bàn tay nhỏ bé của cô, tuy là lưu luyến hơi ấm của cô, nhưng mà, có lẽ đây chính là số mệnh của bọn họ, năm đó anh không thể không đẩy cô ra khỏi mình, bây giờ anh thành ra cái dạng này, càng không có tư cách giữ cô bên cạnh nữa.

Không phải không cảm nhận được anh đang cố ý xa cách, Tiểu Mạch âm thầm tự giễu trong lòng, xem ra, năm đó theo đuổi anh ấy gần một năm chưa từng thành công, tình hình giờ đây chắc phải theo đuổi lại từ đầu rồi. Tiểu Mạch, cô xem cô lại gặp phải người vừa cố chấp vừa ngốc rồi.

“Anh khát nước không, em rót cho anh cốc nước”.

Ra ngoài lấy nước từ máy nước nóng, điều chỉnh nhiệt độ, đưa lên môi thử một chút. Nhớ đến năm đó dạ dày anh không tốt, uống nước lạnh sẽ khó chịu.

Đỡ anh ấy dựa vào bên người cô, cô đem ly nước đưa lên môi anh.

“Trước tiên em cho anh uống chút nước, sau này anh có sức rồi muốn em đút em cũng không đút đâu”.

Nhìn ra sự cự tuyệt của anh, Tiểu Mạch cố ý dùng giọng điệu trêu chọc anh ấy.

Nước ấm vừa đủ, y hết năm đó cô luôn đưa cho anh nước ấm, dạ dày ấm áp lan tỏa đến tim cũng ấm nóng theo. Nhiều năm như vậy, cô vẫn nhớ rõ, không thể không cảm động. Nếu như không có tai nạn lần này, họ gặp lại trên đường, kết quả sẽ không giống bây giờ. Không dám mơ tưởng, mơ tưởng một chút lòng sẽ đau như cắt, sợ mình không thể thừa nhận nỗi xót xa này.

“Tiểu Mạch, sao em lại ở nơi này?”

Uống nước xong nằm xuống, thở một hơi, Lập Hành nhàn nhạt hỏi. Nhớ rõ năm đó cô có vô ý đề cập đến, chuẩn bị ở lại Đại học y khoa thành phố D trợ giảng.

“Anh thật sự muốn biết?”

Tiểu Mạch nhìn chằm chằm vào ánh mắt của anh ấy, ánh mắt kia không còn trong suốt như chàng trai năm đó rồi, đây đã là ánh mắt của một người đàn ông, cô thấy như thêm vẻ thâm thúy phức tạp, lại giống như thêm phần thu hút, giống như hút hồn người đối diện.

Không thấy anh có phản ứng, Tiểu Mạch khẽ cười nhẹ:

“Đúng dịp, thời điểm tốt nghiệp, nghe Nhiễm Nhiễm nói, Trương Hàm nhà cô ấy tới thành phố S công tác, vô tình gặp được gặp được người nào đó, uống vài chén. Lại vừa hay, biết được bệnh viện này đang tuyển dụng sinh viên từ trường em, nên em đã ứng tuyển, cũng đem Lộ Lộ đi theo”.

Trong lòng Lập Hành vô cùng chấn động. Trương Hàm là bạn cùng trường đại học của anh, lúc đến Thượng Hải công tác mới vô tình gặp được, anh ta đang bận rộn tìm văn phòng mở công ty nhỏ hai người ở ăn quán cơm ở bên đường với một chút rau dưa, trò chuyện vài câu. Nghe nói cô liên tục tìm anh, mà vấn đề của anh còn không giải quyết được, không thể đem hạnh phúc cho cô, làm sao có thể để liên lụy cô? Biết Trương Hàm có quan hệ với bạn tốt của Tiểu Mạch, Nhiễm Nhiễm, anh cũng không để lại số điện thoại cho Trương Hàm, anh cho là dù cô nghe được việc này, không liên lạc được anh, sẽ mau chóng quên anh thôi! Không nghĩ tới...

Anh thở dài:

“Cô gái ngốc, tại sao lại ngốc ghê như vậy?”

“Chính là ngốc vậy đó!”

Cô cười khê, như tự giễu mình, tựa như rất vui vẻ.

“Lập Hành, anh thì sao? Năm nay có khỏe không?”

“Khá tốt, làm hai năm ở một công ty phần mềm, năm kia vừa nghỉ việc cùng một đồng nghiệp khởi nghiệp từ đầu, cũng làm phần mềm”.

Lập Hành nói giọng bình thản, giống như những năm tháng cực khổ kia không đáng để nhắc tới.

“Năm đó, em đi tìm anh. Em nghĩ anh sẽ làm ở công ty phần mềm nào đó, nên em đã tra rất nhiều số điện thoại của các công ty đó, điện đến hỏi có hay không người như vậy, họ đều nói là không có. Em không tìm được anh”.

Tiểu Mạch dần dần hạ giọng, mang theo chút yếu đuối.

Lập Hành đau xót trong lòng:

“Tiểu Mạch, xin lỗi”.

“Anh không hề có lỗi với em, người cần được xin lỗi, là chính anh”.

Liếc mắt nhìn Lập Hành, Tiểu Mạch yếu ớt nói, đôi mắt tràn đầy chua xót.

Lập Hành thấy trong lòng ảm áp, còn muốn nói thêm gì đó, lại nhìn thoáng xuống chân mình, cuối cùng cũng không nói gì. Đúng vậy, xem như hiện tại anh nói cho cô biết nguyên nhân trước đây anh ra đi, xem như cô đã biết thắng trước cuối cùng anh đã trả hết nợ nần, về sau liền nghe ngóng tin tức của cô, xem như cô đã biết tình cảm của anh đối với cô, thì tất cả cũng đã quá muộn rồi. Cuộc sống, lại trên đũa anh một cách ác độc. Ngoại trừ chấp nhận, anh còn có thể nói gì nữa?

Hai người đang trầm mặc, có người đẩy cửa phòng vào.

“Bác sĩ đến kiểm tra phòng”.

Giọng nói nam tính, đậm giọng Bắc Kinh. Tiểu Mạch xoay đầu:

“Bác sĩ Giang, tại sao là anh?”

Lập Hành theo tiếng nhìn sang, đó là một người đàn ông cao lớn, da rất trắng, ngũ quan tinh xảo, không phải vẻ nữ tính, lại mang theo chút không chịu được sự trói buộc cùng khí chất tùy ý.

“Chẳng phải là anh sao, thời gian này anh chăm sóc khu nội trú bên này. A, anh nên hỏi em, Lâm Tiểu Mạch, sao em lại chỗ này?”

Người đàn ông nhíu nhíu mi mắt, đuôi mắt liếc qua Lập Hành.

“Bác sĩ Lâm cũng kiểm tra phòng”.

Lập Hành bình tĩnh trả lời trước Tiểu Mạch. Tiểu Mạch ngửa mặt lên trời thở dài, xem đi, lại nữa rồi, Lập Hành anh lại muốn đẩy em ra sao? Quên đi, phải từ từ, cái em có chính là thời gian hao phí cùng anh.

Ánh mắt quét tới quét lui từ Lập Hành đến Tiểu Mạch, Giang Hoán nói:

“Kiểm tra phòng? Quái lạ, kẻ ngốc cũng nhận ra giữa hai người có chuyện gì đó”.

Kiểm tra vết thương cùng các số liệu giám hộ, lại hỏi cảm giác thế nào, sau đó rảnh rỗi nói một câu:

“Tình hình khôi phục rất tốt, chuyển đến phòng bệnh bình thường được rồi”.

Hắn liền đi nhanh rời khỏi, để cho y tá tiến hành chuyển phòng bệnh cho Lập Hành.

Trong phòng bệnh đã thu xếp ổn thỏa, Lập Ngôn rốt cuộc đã có thể đến thăm anh trai. Tiểu Mạch lần này được mở mang kiến thức, biết được bản lãnh của đàn ông nhà Phương gia bọn họ. Em trai rõ ràng lo lắng muốn chết, thế mà chỉ hỏi một câu:

“Anh, anh không sao chứ?”

Anh trai lại càng kiêu ngạo, trả lời nhàn nhạt một câu:

“Không sao”.

Đây gọi là không có gì sao, đó là phẫu thuật cưa chân, sau khi hết thuốc giảm đau, sẽ tiếp tục đau đớn.

“Lập Ngôn, em ở đây trông chừng trước, chị về nhà nấu chút cháo, vừa này bác sĩ nói có thể ăn được thức ăn lỏng rồi”.

Tiểu Mạch thông báo một câu, đang xoay người muốn đi.

“Đừng phiền toái, anh thấy mệt, hiện tại không muốn ăn”.

Giọng nói ôn hòa nhưng lại có vẻ xa cách.

Được rồi, muốn đẩy em ra nữa chứ gì. Trong lòng than vãn một tiếng, anh vừa mới trả qua đả kích lớn như vậy, em không so đo cùng anh.

“Anh, anh đã một ngày một đêm không ăn gì, nếu không, để em về nấu?”

“Hay là để em đi, anh vừa tỉnh lại đồ nhiều mồ hôi, em thay đồ cho anh ấy đi! Mặt khác, à, còn phải xử lý nhu cầu sinh lý nữa”.

Nói đến đoạn sau, mặt cô có chút đỏ ửng, ho khan một tiếng nhằm che đậy, liền lao ra khỏi phòng bệnh.

“Nhu cầu sinh lý? Anh, có ý gì?”

“Đỡ anh đứng dậy, đến phòng vệ sinh”

“...”

6. Chương 5: Nếu Đến Gần

Edit: Xuki

Tiểu Mạch trở vào khoa xin nghỉ, vội vàng đi chợ. Tuy là mấy năm nay đặc biệt học tài nấu nướng, bình thường ở một mình lại ít nổi lửa nấu cơm. Mua vài loại rau, mua thêm ít gạo, cháo rất tốt cho tiêu hóa, hiện tại ăn rất thích hợp. Nấu cháo kê hơi có chút cầu kỳ, làm thêm chút thức ăn sáng, bỏ vào hộp giữ ấm, nhân tiện thay quần áo, vội vã chạy đến bệnh viện.

Cúi đầu đi đến chỗ Lập Ngôn trước cửa phòng bệnh, trước mặt lại đụng phải Lý Lộ Lộ:

“A, A, Lâm Tiểu Mạch, cậu xảy ra chuyện gì vậy, hôm qua chạy ra ngoài giống như tên điên”.

“Tiểu thư, xin cậu nhỏ giọng một chút, đây là phòng bệnh đó”.

Tiểu Mạch bất đắc dĩ nóng nảy, Lộ Lộ này lớn giọng là trời sinh nha!

Lộ Lộ lập tức dùng ngón tay trở để ở trên môi một cái:

“Suyt, được, nhỏ giọng một chút, mình nhỏ giọng một chút. Hôm qua cậu làm sao vậy, đi đâu thế?”

“Phòng giám hộ”.

“Phòng giám hộ? Thăm bệnh nhân bị cưa chân hôm qua à? Nói mau, cậu có phải vừa ý dáng vẻ đẹp trai của anh ta không?”

Âm thanh lại cao lên rồi, không có biện pháp gì, tất cả đều là thói quen nha!

“Suyt, cậu nói bậy bạ gì đó”.

Tiểu Mạch thật sự muốn ném cho cô ấy một đôi long não.

“Mình nhìn anh ấy, là bởi vì, anh ấy là người đó, là người mình từng nói với cậu, cái người ở đại học đó”.

“Người đó? Người nào?”

Đầu chợt lóe sáng:

“Không phải là người mà cậu dốc lòng theo đuổi cuối cùng người đó bỏ rơi cậu, chính là người mà cậu tới thành phố S đi tìm khắp nơi 2 năm qua ư?”

“Cậu nói chuyện còn có thể khó nghe đến thế sao? Đúng vậy, không sai, chính là anh ấy”.

“Ôi trời, vậy cậu định làm thế nào?”

“Cái gì làm thế nào?”

“Cậu dự định cùng hắn thế nào? Tiểu Mạch, cậu bây giờ tìm được anh ta, nhưng mà anh ta..., tình huống hiện tại của anh ta...”

Lý Lộ Lộ hiếm khi bắt đầu nghiêm túc.

“Không có nhưng nhị gì hết”.

Tiểu Mạch cắt đứt lời cô, giọng nói kiên quyết.

“Anh ấy vẫn là anh ấy, mình tìm anh ấy mấy năm nay, bây giờ tìm được rồi, mình muốn cùng với anh ấy, cứ như vậy. Được rồi, anh ấy còn chưa ăn cơm, mình vào đây”.

“Tiểu Mạch”.

Lý Lộ Lộ kéo cô

“Cậu có thể nghĩ kỹ, cả đời này anh ta sẽ như vậy, cậu rốt cục là yêu hắn hay thương hại hắn?”

“Thương hại? Lộ Lộ, cậu nói cái gì đó? Chúng ta là bác sĩ, chúng ta mỗi ngày nhìn thấy thiếu gì người đáng thương? Nếu như vì thương hại mà ở cùng người đó, thì mình làm sao mà phân thân cho đủ”.

Tiểu Mạch cười cười, nhẹ giọng mà kiên định nói:

“Lộ Lộ, mình yêu anh ấy, với mình mà nói, có thể cùng với anh ấy, chính là tất cả hạnh phúc, cậu chúc phúc cho mình đi, được không?”

Cách cửa phòng bệnh, Lập Hành cùng Lập Ngôn nghe loáng thoáng được họ nói chuyện, dù không nghe được toàn bộ nhưng mấy lời sau cùng Tiểu Mạch nói làm bọn họ rung động thật sâu.

Lập Ngôn nhìn thoáng qua anh trai đã tỉnh ngủ, vừa nghe đến tiếng của Tiểu Mạch liền nhắm mắt lại giả vờ tiếp tục ngủ, trong lòng thở dài không ra tiếng, anh trai, anh thật sự muốn đẩy chị ấy ra sao, cô gái như vậy, anh xác định mình có thể đẩy ra sao?

“A, Lập Hành ngủ à?”

Đẩy cửa vào, nhìn qua người trên giường, Tiểu Mạch quay đầu hỏi người ngồi bên ghế salon kia.

“Dạ”.

Lập Ngôn dạ một tiếng, đổi chủ đề:

“Chị làm món gì thế?”

“À, làm chút đồ ăn sáng, nấu ít cháo, anh ấy hiện tại chỉ có thể ăn cháo. Đồ ăn sáng này là chuẩn bị cho em, sắp trưa rồi, sáng sớm em cũng chưa ăn được bao nhiêu, ăn thêm chút nữa đi”.

Đem đồ ăn như nhau ra, múc cho Lập Ngôn một chén cháo trước, rồi lấy thêm đồ ăn sáng, đặt lên bàn nhỏ trước mặt cậu.

“Em ăn trước đi, chờ một chút anh ấy tỉnh lại chị cho anh ấy ăn thêm cháo, hộp này có thể giữ ấm. Thức ăn đều là ít dầu mỡ, ít muối, thân thể của em cũng không thích hợp ăn nhiều dầu muối, làm tim thêm gánh nặng”.

Sợ rằng, năm đó Lập Hành đẩy mình đi, có chút quan hệ với bệnh tình của Lập Ngôn nha. Kể gốc này, cái gì cũng tự mình gánh vác.

“Được rồi, Lập Ngôn, mấy năm nay sức khỏe em thế nào? Bệnh viện chị trị loại bệnh này rất tốt”.

“Mấy năm nay tạm được, em nhất quyết ở lại đây phụ giúp giáo sư Trần, cũng không tệ lắm nha. À, chị Tiểu Mạch, món ăn chị làm không tệ nha”.

Trong trí nhớ, cô gái này mười ngón tay không dính mưa xuân, xem ra con người sẽ thay đổi. Cô ấy đã trưởng thành, cũng biết chăm sóc người khác.

“Không ngờ a! Khi nào rảnh chị sẽ làm cho em, chị hiểu nhất là chăm sóc dạ dày bằng thức ăn”.

Kéo qua một cái ghế, ngồi bên giường Lập Hành, Tiểu Mạch theo thói quen kéo tay anh, lại phát hiện dưới chân tay anh nắm thật chặt ra giường. Toàn thân cũng đang run rẩy, cắn chặt hàm răng.

“Chân lại đau sao Lập Hành?”

“Vẫn, được”.

Làm như dùng hết sức lực nói ra hai chữ này.

Một tay phủ lên tay anh, một tay vội vàng nhấn chuông cấp cứu trên đầu giường.

“Cố chịu một chút nha, Lập Hành. Y tá sẽ đến tiêm thuốc giảm đau ngay”.

Nhìn thấy người kia đang đau nhức, mặt đầy mồ hôi, lại liều chết cắn răng không rên một tiếng, Tiểu Mạch lòng đầy đau xót.

“Có việc gì?”

Giang Hoán đi nhanh theo y tá vào phòng bệnh.

“Sáng sớm dùng thuốc giảm đau nhanh như vậy liền hết hiệu lực, lại đau”.

Giọng nói Tiểu Mạch có vẻ đau xót rõ ràng như vậy, Giang Hoán muốn không chú ý cũng không được.

“Thời gian ngắn như vậy không thể lại sử dụng thuốc giảm đau liều lượng cao, như vậy đối với vết thương sẽ khó hồi phục, cũng sẽ dễ dàng ỷ lại vào thuốc. Tiểu Mạch, em cũng là bác sĩ, em nên hiểu rõ”.

“Nhưng mà... Anh ấy rất đau”.

Âm thanh Tiểu Mạch đã bắt đầu nghẹn ngào.

Giang Hoán bắt đầu thở dài một hơi.

“Tiểu Mạch, sáng sớm anh đã kiểm tra vết thương của anh ta rồi, miệng vết thương khép lại bình thường. Anh ta hiện giờ đau nghiêm trọng như vậy, hẳn là do đau chân vừa phẫu thuật. Đối với loại đau này, thuốc giảm đau không cũng không có tác dụng nhiều. Có thể chườm nóng nha, hằng ngày phân tán sự chú ý của anh ta, tần suất đau đớn sẽ ít đi, loại đau chân này phần lớn do yếu tố tâm lý”.

Vỗ vai Tiểu Mạch, Giang Hoán cùng y tá ra ngoài, khoe miệng mơ hồ cười khổ. Tiểu Mạch, biết em hai năm nay, tới nay vẫn cảm thấy em có người trong lòng, hóa ra là anh ta.

Cơn đau đến vô cùng mãnh liệt, cho dù kiên cường như Lập Hành, cũng dần dần rơi vào trạng thái ý thức mơ hồ. Vốn dùng ý chí khắc chế cơn đau lại liền không tự chủ lộ ra bên khoe môi. Tiểu Mạch vui mừng vì hôm nay về nhà đã thuận tiện mang đến túi chườm nóng, liền dùng khăn mắt gói kỹ một cách tinh tế, nhẹ nhàng nâng phần chân trái còn lại đặt ở dưới. Nghiêng đầu qua chỗ khác lại thấy Lập Ngôn viên mặt đỏ bừng, a, đây cũng là bệnh nhân nha, sợ trái tim yếu ớt của cậu ấy không chịu nổi việc này, nhìn tiếp nữa, có thể vừa nằm xuống liền ngã bệnh.

“Lập Ngôn, em về nhà nghỉ ngơi liền đi, cơ thể của em, em hiểu rõ nhất, nghe lời, được không?”

Im lặng cười khổ một tiếng, Lập Ngôn khẽ gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh. Ít nhất, bây giờ anh không muốn gây thêm phiền phức cho Tiểu Mạch.

Người trên giường theo cơn đau tăng lên bắt đầu bất an vặn vẹo, thân thể cuộn lại co ro, có khi phát ra tiếng rên nhỏ, Tiểu Mạch đau lòng như cắt, nỗ lực kiềm lấy tay đè xuống phần còn lại chân trái, sợ rằng anh ấy vô thức đụng đến vết thương.

“Tiểu Mạch, đau... Tiểu Mạch,... anh đau”.

Lập Hành vừa giãy dụa đầu, vừa dứt quãng kêu tên cô, kêu đau. Tiểu Mạch nắm lấy đầu anh, đưa tới ngực mình, một mặt nhẹ nhẹ vuốt lưng anh ấy, một mặt nhẹ giọng an ủi:

“Lập Hành, không sợ, không sợ, em ở đây”.

Cảm giác được mặt anh chôn trước ngực cô thở mạnh, trước mắt Tiểu Mạch ngày càng mờ nhạt, nước mắt từng giọt lăn xuống, không ngờ thật ra là do lòng đau nhói, thì ra có thể đau đến như vậy, lúc này cho dù có người nắm cô một chút cũng sẽ không đau như bây giờ.

Chỉ tại thời điểm ý thức mơ hồ, người đàn ông này mới giải tỏa ra nỗi đau đớn của anh ấy, vạch trần sự bất lực, cũng chỉ có lúc này, anh ấy mới có thể kêu tên cô, dựa vào tên cô để tìm kiếm sự an ủi. Lập Hành, anh thật là ngốc, một chút đau đớn cũng không muốn người khác chia sẻ. Nước mắt mờ nhạt, Tiểu Mạch cười khổ, Lập Hành, anh xem, em so với anh còn ngốc hơn, bởi vì em lại thích kẻ ngốc như anh nhiều năm như vậy.

Lúc Lập Hành bình tĩnh trở lại, quần áo đều bị ướt nhẹp mồ hôi, tóc cũng mềm nhũn dính vào trán, đáng vẻ có chút thương cảm cùng bất lực. Tiểu Mạch lấy một chậu nước nóng, trước tiên lau khuôn mặt và tóc, sau đó thay chậu nước khác lau cơ thể rồi thay quần áo cho anh ấy. Tình trạng kiệt sức, suy yếu, không

còn sức lực không nói nổi, người đàn ông kia chỉ có thể dùng ánh mắt ngăn cản cô, mà hiển nhiên, không có tác dụng. Biết rõ thời điểm cởi nút áo, thấy anh ấy xoay mặt đi, tai ửng đỏ, Tiểu Mạch cười nhỏ. Người này thật ngượng ngùng nha, khiến cho cô giống như đang đùa giỡn con trai nhà lành vậy.

Tiểu Mạch trước hết cởi nút áo, lau trước ngực, lại nhẹ nhàng đỡ hán ngồi dậy dựa vào ngực mình, cô vòng tay quanh anh, một tay ôm lấy anh, một tay lau sau lưng ẩm ướt của anh ấy. Trong lòng suy sụp, người này sao lại gầy như vậy? Lau sạch sẽ trên người, thay áo bệnh nhân. Sau đó Tiểu Mạch tự tay cởi quần anh, người kia dùng hết sức lực giật giật ngón tay kéo tay nòng, phát ra âm thanh yếu ớt.

“Không muốn”.

“Làm sao, sợ em phi lễ anh à?”

Tiểu Mạch biết anh ấy xấu hổ, cố ý dùng giọng điệu đùa giỡn. Anh ấy luôn có lòng tự trọng mạnh như vậy, nằm trên giường không nhúc nhích để người khác chăm sóc, trong lòng hẳn có bao nhiêu là khó chịu.

“Anh đừng quên, em là bác sĩ, em biết cơ thể đàn ông thế nào, hướng chi, nắm đó... Anh bây giờ lại xấu hổ gì nữa?”

Anh ấy đỏ mặt, thả lỏng ngón tay, lại bất ngờ nắm chặt. Xoay mặt đi, nói yếu ớt một chữ:

“Chân”.

Thì ra là sợ cô nhìn thấy phần chân trái còn lại.

“Lập Hành, lúc phẫu thuật”.

Tiểu Mạch dừng một chút, hít một hơi.

“Em có mặt vào lúc phẫu thuật, là em gây tê cho anh, toàn bộ quá trình phẫu thuật em đều đứng nhìn bên cạnh”.

Lập Hành nhanh chóng quay lại nhìn cô, con người đen nhánh trũng lõm, trong mắt hiện lên vẻ khó tin và hoảng sợ, vành mắt từ từ đỏ bừng. Gần như là lập tức, anh ấy nhắm chặt hai mắt, hai giọt lệ lặng lẽ rơi xuống. Không có sức buông lỏng tay cô, tùy ý để Tiểu Mạch cởi quần xuống, quần lót, dùng nước ấm lau cơ thể anh. Thân thể đau đớn đã dịu bớt, mà lòng lại đau đớn hơn, cô, Tiểu Mạch lúc đó có bao nhiêu hoảng sợ cùng bất lực, mà thấy Tiểu Mạch lại buộc mình trọn tròn mắt xem xong toàn bộ phẫu thuật. Tiểu Mạch vốn sống rất tốt, tại sao anh lại phải xuất hiện kéo cô vào tai họa này? Nghĩ đến những thứ này, anh cảm thấy có người đem tim hán nghiền nát lại còn xát thêm muối.

Cảm giác được tâm trạng của anh, Tiểu Mạch vừa lau cơ thể anh ấy, vừa nói giọng như tự hào:

“Thật ra nói tới em cảm thấy tự khâm phục mình, em thì ra cũng không biết em lại có thể kiên cường như thế”.

Nhẹ nhàng cười cười.

“Hơn nữa anh xem, có phải em đến thời khắc mấu chốt vẫn rất tỉnh táo sao? Đây chính tố chất phải có của người làm việc lớn nha”.

Mấy câu nói, lập tức xua đi không khí đau buồn vốn có, Lập Hành cười cười, Tiểu Mạch, như em vậy rất tốt, dịu dàng như vậy xua đi tâm trạng đau đớn của mình, anh thật không xứng với lòng tốt của em.

Nghỉ ngơi một hồi, Tiểu Mạch đút cho Lập Hành chút cháo. Đã từng là cô gái không biết gì nay lại biết nấu cháo vừa ăn, hạt gạo thơm mềm, vị ngọt vừa miệng, ấm áp từ dạ dày đến tận đáy lòng.

Ăn cháo uể oải, không chịu được Lập Hành liền đi ngủ, sắc mặt bình tĩnh, mang theo chút trẻ con. Tiểu Mạch nằm bên giường lặng lẽ nhìn gò má của anh, lông mi của anh, là dung mạo đẹp nhất trong lòng cô, Tiểu Mạch rất hy vọng thời gian dừng lại ở thời khắc này. Buổi chiều lúc Lập Ngôn tới, thấy anh trai đang bình tĩnh ngủ, mà cô gái nằm bên giường cũng đang ngủ. Hai người khuôn mặt dán vào nhau, tay nắm tay, thân mật ấm áp, toàn bộ hình ảnh tốt đẹp đến mức khiến người ta muốn khóc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thời điểm ý chí không khống chế được, bản năng sẽ ỷ lại vào người kia, Lập Hành cũng giống như vậy.

7. Chương 6: Hạ Vi

Edit: Xuki

Sau phẫu thuật 3 ngày, Lập Hành đã có thể ngồi dậy. Cơn đau dưới chân không có tái phát, vết thương dùng chút thuốc giảm đau, cơ bản không đau đớn lắm. Hay ngày nay đều là Tiểu Mạch xin nghỉ chăm sóc anh, mà các loại vệ sinh cá nhân là do Lập Ngôn giúp anh. Tiểu Mạch biết rõ tính cách người đàn ông này, sợ rằng để người người thân thiết cực khổ chăm sóc anh ấy chính là loại đau khổ nhất. Cho nên, sau khi thương lượng với bọn họ, Tiểu Mạch tìm cho Lập Hành một nam y tá. Là một chàng trai thật thà đến từ nông thôn, Tiểu Trương.

Sau đó vài ngày, Tiểu Mạch cùng Lập Ngôn đều đi làm, Tiểu Trương ở lại phòng bệnh chăm sóc Lập Hành, mỗi ngày xoa bóp hai chân cho anh ấy. Kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân của Tiểu Trương rất phong phú, thủ pháp xoa bóp cũng tương đối chuyên nghiệp, Tiểu Mạch an tâm rất nhiều.

Tiểu Mạch mỗi ngày ở nhà sẽ chuẩn bị ba bữa cơm từ sớm, đưa đến phòng bệnh ăn cùng anh. Mấy ngày nay thái độ của Lập Hành với cô vẫn là ôn hòa xa cách. Cô đem cơm cho anh, anh rất ngoan ngoãn ăn, nhưng kiên quyết không cho cô dứt, mỗi lần ăn xong thể nào cũng nói:

“Cảm ơn, phiền em rồi, ngày mai đừng làm, để Tiểu Trương tùy tiện mua chút gì ăn là được rồi”.

Tiểu Mạch vẫn cứ cố chấp làm, dạ dày anh ấy không tốt, cộng thêm sau phẫu thuật cần bổ sung dinh dưỡng, sao có thể ăn uống tùy tiện?

Lập Hành đối với tính cố chấp của cô cũng đành chịu. Kỳ thực mấy ngày nay ăn, không phải là không phát hiện, đã từng là cô gái ngay cả nấu cháo cũng không biết cho bao nhiêu nước, bây giờ lại làm cả một bàn thức ăn ngon. Bất kể là cháo gà hay là cháo với thức ăn sáng, ăn vào đều thích hợp cho dạ dày, cô chăm sóc mấy ngày nay, ngay cả việc trước đây không có gì cũng đau dạ dày ăm ỉ nay đã an tâm. Bình thường mỗi lần ăn cơm Lập Ngôn đều khen đồ ăn cô nấu không dứt miệng. Một lần, Lập Ngôn vừa uống canh gà vừa nói:

“Chả trách chị nói mình hiểu biết món ăn chăm sóc cho dạ dày, ăn vào dạ dày cảm thấy thật ấm áp thoải mái nha”.

Lập Hành trong lòng không thể nói rõ là chưa xót hay đau đớn, chăm sóc dạ dày? Tiểu Mạch à, những món ăn này là vì anh mà học sao? Năm đó cô nói mình quá ngu ngốc, muốn đối tốt cho anh mà ngay cả bữa cơm vừa miệng cũng không thể làm cho anh. Món ăn chăm sóc dạ dày sao? Anh làm sao đáng giá như vậy?

Bảy ngày sau phẫu thuật, Lập Hành bắt đầu hồi phục việc tập luyện. Một mặt muốn tập luyện hai cánh tay cùng đùi phải đủ sức có thể chống gậy bước đi, một mặt phải tập cho phần còn lại của chân trái bị cụt tránh cho suy thoái, như vậy qua 3-5 tháng nếu tình hình hồi phục tốt, có thể gắn chân giả rồi.

Tiểu Mạch một lần len lén đi xem Lập Hành chống cây luyện tập bước đi, nhìn đến nước mắt giàn giụa. Trong trí nhớ, cảnh tượng anh khỏe mạnh, hai chân nhanh nhẹn chạy khắp sân bóng rổ sâu sắc như vậy, mà lúc này bóng lưng anh loạng choạng tạo nên sự so sánh rõ ràng, sự đối lập này như lấy dao đâm vào ngực Tiểu Mạch, đau đến run rẩy. Trong thoáng chốc, Tiểu Mạch mơ hồ thấy anh ấy nhảy lên rồi bóng sau đó quay đầu lại, nhìn cô và cười, đó là lần thứ hai cô nhìn thấy Lập Hành, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy chơi bóng rổ.

Cô và Lập Hành gặp mặt lần thứ hai, nói đến thật ra xem như là Tiểu Mạch chủ động. Có lẽ bắt đầu từ lúc đó, liên hình thành quan hệ chủ đạo giữa anh và cô rồi: cô, Lâm Tiểu Mạch vĩnh viễn là người chủ động theo đuổi anh.

Ngày đó sau khi cô đưa Lập Hành về nhà ăn, cùng ăn cháo, Tiểu Mạch mang theo vẻ mặt xuân tình, nụ cười rạo rực (theo lời Nhiệm Nhiệm) đi tìm Nhiệm Nhiệm tặng đồ. Hai người trong phòng ngủ cùng ăn túi hạt đậu đỏ mẹ Nhiệm Nhiệm làm, cùng trò chuyện. Tiểu Mạch liền đem chuyện gặp được Lập Hành từ đầu tới đuôi nói cho Nhiệm Nhiệm, Nhiệm Nhiệm kêu lên một tiếng:

“Trời cậu, cậu không phải thật sự đối với anh ta nhất kiến chung tình chứ”.

Mặt Tiểu Mạch đỏ lên:

“Cậu nói bậy bạ gì đó, mình chính là có một chút cảm tình thôi”.

“Cậu nói anh ta cho cậu biết là sinh viên khoa máy tính năm thứ tư?”

“Ừ”.

“Tên gì?”

“Phương Lập Hành”.

“Phương Lập Hành? A, mình biết người này nha, rất nổi tiếng ở khoa máy tính, hàng năm đều lãnh học bổng, Trương Hàm từng nói Phương Lập Hành với phương diện máy tính rất có thiên phú gì đó”.

“Trương Hàm? Là ai?”

“À, Trương Hàm chính là Trương Hàm thôi, mình cho cậu biết nhưng không được nói với mẹ hai chúng ta nha, Trương Hàm là bạn trai của mình, chúng ta quen nhau một năm rồi. Anh ấy cùng Phương Lập Hành là bạn học, quan hệ tạm được”.

“Cậu thật giỏi nha, mới đến trường đã quen sư huynh không tệ lắm. Được rồi, cậu nói Phương Lập Hành sao không trọ trong trường nhỉ, lần trước mình đưa anh ấy về, ở bên ngoài trường”.

“À, Trương Hàm đã từng nói, gia cảnh Phương Lập Hành tương đối đặc biệt, cha mẹ anh ta đều đã sớm qua đời, có người em trai thân thể không khỏe, anh ta muốn ở cùng em trai để chăm sóc. Lúc đó mình nghe thế rất đồng tình, thảo nào nhìn anh ta lúc nào cũng có vẻ vội vã”.

Tiểu Mạch trong lòng chấn động, không nghĩ đến gia cảnh gia đình anh ấy lại như thế. Thảo nào anh muốn đi kiếm tiền sớm như vậy, thảo nào anh bị bệnh cũng không chịu nghỉ ngơi, anh đã phải làm người đàn ông gánh vác gia đình rồi. Tiểu Mạch trong lòng đau xót, vì anh mà đau lòng.

“Tiểu Mạch, không phải cậu muốn theo đuổi anh ta chứ?”

Mặt thoáng đỏ lên, Tiểu Mạch không hé răng.

“Nếu thật sự muốn theo đuổi anh ta, cuối tuần này buổi chiều họ có trận bóng rổ, Phương Lập Hành cũng muốn tham gia. Cậu sang đây xem đi, chúng mình cùng đi. Xem xong trận bóng để mình và Trương Hàm rủ anh ta cùng ăn cơm, cậu chuẩn bị đãi khách là được”.

Trầm mặc mấy giây, Tiểu Mạch hơi đỏ mặt gật đầu:

“Cảm ơn cậu, Nhiễm Nhiễm”.

Chiều thứ sáu, Tiểu Mạch vừa hay không có tiết học. Ăn cơm trưa tại phòng ngủ, thay đi thay lại mấy bộ quần áo, không cái nào hài lòng, chọc cho các nữ sinh cùng phòng liếc xéo. Không biết người nào bỗng nói một câu:

“Không phải mùa thu sao, sao mà người nào đó giống như là mầm non nảy mầm thế kia?”

Các nữ sinh cười vang lên, Tiểu Mạch lại đỏ mặt.

Cuối cùng quyết định mặc một áo phông màu trắng rộng thùng thình với quần dài vải bông hình hoa, tóc dài tùy ý xõa trên vai, cả người nhìn sạch sẽ tươi mát, mang theo chút khí chất nghệ thuật.

Trận bóng ba điểm bắt đầu, Tiểu Mạch đã sớm kéo Nhiễm Nhiễm đến sân vận động, tìm một chỗ ngồi hàng trước tầm nhìn tốt ngồi xuống.

“Tiểu Mạch, cậu ôm cái ly giữ ấm làm gì vậy, bây giờ mới đầu tháng 9, khí trời trong lành, cậu còn uống nước nóng à?”

“Không phải mình uống, cái đó, không phải dạ dày anh ấy không tốt sao? Uống nước ấm sẽ tốt hơn”.

Khuôn mặt Tiểu Mạch hồng hồng.

Nhiễm Nhiễm nhìn cô chăm chăm như nhìn người ngoài hành tinh.

“Mẹ ơi, thế này cũng chăm sóc quá nha”.

“...”

Đội viên hai đội bước vào, ánh mắt Tiểu Mạch không một giây nào rời khỏi bóng dáng kia. Thân hình người kia thon dài, lưng dài, vai rộng, thực sự là có dáng người đẹp. Anh mặc áo thể thao tay ngắn màu trắng, vẻ đẹp không nói nên lời.

“Bóng tốt!”

Nhìn thấy anh xoay người quanh rổ, Tiểu Mạch không kiềm chế được phải hò reo

khen ngợi. Người kia dường như cảm giác được Tiểu Mạch đang nhìn, ánh mắt từ từ quét tới, nhìn thấy Tiểu Mạch, sững sờ một chút, sau đó nhẹ nhàng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, trong lòng Tiểu Mạch thoáng chốc như có ánh mặt trời chiếu rọi.

“Nước bọt chảy ra hết rồi, đại tiểu thư à”.

Nhiệm Nhiệm ở bên cạnh giễu cợt cô.

Tiểu Mạch hơi đỏ mặt, lăm bằm một câu:

“Trách mình sao, anh ấy cười đẹp thế kia mà”.

Lúc nghỉ ngơi giữa sân, Tiểu Mạch nắm chặt ly giữ ấm, bước lên đưa đến cho người kia. Đáng tiếc có người động tác còn nhanh hơn cô, lúc Tiểu Mạch tới gần anh, vây quanh anh đã có ba bốn nữ sinh giơ nước suối lên. Anh không nhận nước của các nữ sinh ấy, chỉ lễ phép gạt đầu:

“Cảm ơn, tôi không khát”.

Các nữ sinh thất vọng tản đi, Tiểu Mạch do dự một chút, nắm chặt tay cầm ly giữ ấm, chậm rãi đi tới, trên mặt ửng đỏ khả nghi.

“Chào anh, Phương Lập Hành. Mời anh uống nước”.

Mang theo nụ cười ầm áp đưa ly giữ ấm đến.

“Đây là ly giữ ấm?”

Chàng trai nghi hoặc nhìn cô.

“À, là cái ly tôi mới mua, sạch sẽ. Nước là tôi ngâm các mảnh trầm hương, có thể chăm sóc dạ dày. Nước ấm hẳn là thích hợp, dạ dày của anh, nên uống ít nước lạnh”.

Nói càng về sau, đầu càng cúi thấp, chỉ lộ ra hai cái tai hồng hồng.

Trầm mặc một phút đồng hồ, mãi đến khi Tiểu Mạch cột dạ muốn xoay người chạy mất, Lập Hành rốt cục cũng nhận ly nước:

“Cảm ơn cô”.

Ấm thanh khẽ run.

Cô gái lắc đầu, quay lại bước đi, không ngoảnh lại và nói:

“Giữ lấy ly giữ ấm đi, tôi tặng anh”.

Nói xong bước nhanh chạy đi.

Cuối cùng, chuyện cùng ăn cơm vẫn không thành. Phương Lập Hành buổi tối muốn đi làm. Vì vậy Tiểu Mạch cũng mất hứng, đành về trường học. Thu hoạch duy nhất hôm nay chính là đã tặng ly giữ ấm cùng nước trầm hương cho người kia. Mà cô không biết là, ly trầm hương ầm áp kia, cô gái cúi đầu đỏ mặt đưa nước cho anh ấy, từ thời khắc đó bắt đầu đi vào tim anh, chẳng bao giờ rời đi.

Sau giải phẫu hơn một tuần, Lập Hành đã có thể uống một ít nước canh dinh dưỡng. Bữa trưa, Tiểu Mạch đem thịt bò nạm cách thủy với khoai từ nhà đến phòng bệnh Lập Hành.

Đi tới cửa, nghe được từ cửa phòng khép hờ có tiếng khóc nức nở của cô gái. Đẩy cửa đi vào, một cô gái thon thả, trắng ngần đang ngồi ở bên giường anh, đầu tựa vào ngực của anh, thấp giọng nức nở. Anh dịu

dàng vỗ cô gái, nhỏ nhẹ an ủi. Tiểu Mạch thấy Lập Ngôn đang ngồi trên ghế salon bên cạnh, Lập Ngôn né tránh ánh mắt, không đối mắt với cô.

Trên giường bệnh, hai người rốt cục cũng chú ý tới cô, Lập Hành vỗ vỗ tay cô gái, chỉ chỉ Tiểu Mạch.

“Đây là bác sĩ Lâm”.

Cô gái ngẩng đầu lên liếc nhìn Tiểu Mạch, đứng lên, vươn tay:

“Chào cô, bác sĩ Lâm, tôi là bạn gái của Lập Hành, Hạ Vi”.

Tiểu Mạch sững sốt một chút, không vươn tay ra, ánh mắt nhìn Lập Hành:

“Lập Hành, cô ấy nói cô ấy là ai?”

“Cô ấy là Hạ Vi, bạn gái của anh”.

Giọng nói của anh nhàn nhạt, vẫn dịu dàng mà xa cách.

Tiểu Mạch nhếch mép một cái:

“Nói đùa sao, anh vào bệnh viện một tuần, trừ một số người bên công ty đối tác và đồng nghiệp tới thăm anh, chưa thấy ai khác. Tại sao đột nhiên lại có người bạn gái này?”

Hạ Vi thả tay xuống, vành mắt lại đỏ rồi:

“Ngày đó anh ấy gặp chuyện vừa lúc tôi không có ở nhà, anh ấy cũng không nói cho tôi biết. Hôm qua đồng nghiệp nói tôi mới biết được, buổi sáng tôi vừa đi chuyến bay về thành phố S thôi”.

“Được rồi, được rồi, các người nói gì thì chính là cái đó”.

Tuy là vừa nhìn thấy vẻ ảm áp trong mắt Lập Hành, Tiểu Mạch vẫn không thể tin bên cạnh Lập Hành đã có một cô gái khác. Cô không muốn ở chỗ này vướng víu, nghĩ chờ chút sẽ lặng lẽ hỏi Lập Ngôn.

“Lập Hành, em có hầm thịt bò với khoai từ, anh ăn trước đi”.

Vừa nói vừa đem cơm hộp đến, múc một chén thịt bò đưa cho Lập Hành.

Bên cạnh Hạ Vi tự ý nhận lấy, ngồi bên giường dùng muỗng nhỏ múc canh đưa đến miệng Lập Hành. Lập Hành rất tự nhiên hé miệng, mặc cô ấy đút mình uống xong. Tiểu Mạch thân thể chấn động, cắn cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt rồi trắng bệch. Lập Ngôn liền ngồi dậy, tự mình bới một chén, vừa ăn vừa nói:

“Chị Tiểu Mạch, ăn ngon lắm, chị cũng ăn chút đi”.

Ánh mắt Lập Hành bình tĩnh rơi vào Tiểu Mạch, nhàn nhạt nói:

“Tiểu Mạch, thời gian này cảm ơn em. Hiện tại Hạ Vi đã về, cô ấy sẽ chăm sóc anh, sau này không phiền em đưa cơm nữa”.

Tiểu Mạch giật mình, cười gượng nói:

“Không phiền, em lái xe, đi lại thuận tiện”.

“Thật sự không cần, Hạ Vi cùng anh bốn năm, khẩu vị của anh cô ấy hiểu rõ nhất, người khác làm anh thật ra cũng ăn không quen”.

Có vài người thật biết cách nói chuyện mềm mỏng mà như đâm ngàn nhát dao vậy.

Tiểu Mạch bỗng nhiên mở to mắt, trừng mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, tràn đầy vẻ hoài nghi. Dùng sức cắn cắn môi, sắc mặt tái xám lại, đột nhiên ngửa đầu thở dài một hơi:

“Được, em đi trước”.

Xoay người chạy khỏi phòng bệnh, bước chân có chút lảo đảo.

“Anh, người!”

Lập Ngôn hung hăng dậm chân, vợ vã đuổi theo, không nhìn thấy người kia nằm trên giường, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhắm chặt hai mắt, lồng ngực lên xuống kịch liệt, hai tay nắm lại thành nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay hiện ra hết.

“Chị Tiểu Mạch...”

Theo Tiểu Mạch đến cầu thang, nhìn thấy cô nhũn người dựa góc tường ngồi chồm hổ xuống, khuôn mặt chôn ở lòng bàn tay, Lập Ngôn không biết nên nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh. Rất lâu sau, cô gái ngược mặt nhìn anh, viền mắt đỏ bừng, mặt đầy nước mắt, ánh mắt vô tội như chú nai con.

“Lập Ngôn, mấy năm nay chị đem từng chi tiết nhỏ giữa bọn chị đều hồi tưởng lại vô số lần, chị xác định khi đó anh ấy thật ra cũng thích chị, lại chưa bao giờ đến, qua vài năm, anh ấy đã tiến lên phía trước. Chỉ có mình chị, còn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ”.

“Xin lỗi, chị Tiểu Mạch”.

“Quên đi, anh ấy chẳng bao giờ hứa hẹn với chị điều gì, cũng không thể nói ai phải xin lỗi anh. Nếu bọn họ đã ở bên nhau lâu như vậy, chỉ mong cô gái kia thật sự yếu anh ấy, chỉ cần anh ấy cảm thấy hạnh phúc, chị cũng liền an tâm”.

Tiểu Mạch khoát khoát tay, vịn tường đứng lên, xoay người đi xuống lầu.

“Nói cho anh ấy biết, chị sẽ không làm phiền anh ấy nữa, nhưng mà, chị muốn nhìn thấy anh ấy hạnh phúc”.

Một tuần sau đó, Tiểu Mạch mỗi ngày vẫn sẽ tới xem một chút. Trong khoảng thời gian anh, anh ấy hồi phục rất tốt, Lập Ngôn giúp anh cầm máy vi tính, bắt đầu làm việc ở phòng bệnh. Lúc Tiểu Mạch tới có đôi khi Hạ Vi có ở đó, cô cũng như Hạ Vi, sẽ chào hỏi một tiếng, hỏi một chút Lập Hành thế nào, ăn uống có được không, ngủ có ngon không, chân đau có đau không, có việc gì... cần giúp không, dù sao cô làm ở bệnh viện này, nhiều chuyện sẽ dễ xử lý hơn. Có đôi khi Hạ Vi không tới, Tiểu Mạch sẽ ngồi bên giường thật lâu nhìn anh, ánh mắt phức tạp, không nói lời nào. Lập Hành cũng không nói chuyện, cũng không nhìn cô, cúi thấp đầu hoặc nhìn ra cửa sổ, hoặc là dứt khoát mở máy vi tính làm việc. Cô không đem cơm cho anh, chỉ là đôi khi đến thấy anh ăn đồ ăn có chút dầu mỡ, buổi chiều sẽ đem tới một ly nước trầm hương. Tiểu Trương cũng dần dần nhìn ra quan hệ giữa họ không bình thường, nên Tiểu Mạch tới anh ta liền tránh ra ngoài. Tiểu Mạch thường sẽ ngồi trên ghế một lúc sẽ rời đi, bọn họ vẫn không nói lời nào. Anh chỉ sau khi cô đi khỏi mới nhìn chăm chú bóng lưng cô, thấy cô ngày càng gầy đi, thở dài không ra tiếng.

Ngày đó Tiểu Mạch trở về suy nghĩ thật lâu, thật ra đối với quan hệ giữa Lập Hành và Hạ Vi có chút nghi ngờ. Người đàn ông kia cũng có thể vì muốn đẩy nàng ra mà đi tìm người giả làm bạn gái của mình. Nếu như không thêm để ý cô, tại sao thời điểm đau đến ý thức mơ hồ sẽ kêu tên cô? Cho nên Tiểu Mạch vẫn thường đến phòng bệnh, cô muốn xem bọn họ ở chung thế nào, có phải là thật hay không hay là tự mình đa tình.

Thế nhưng ánh mắt Hạ Vi nhìn anh ấy rất dịu dàng, ai cũng thấy được tình cảm nồng nàn trong đó. Có hai lần cô đến lúc Hạ Vi đang dứt anh ấy, cô liền ở cửa nhìn họ. Về mặt anh vui sướng, thậm chí thỉnh thoảng sẽ làm nũng như là nói một câu:

“Anh không ăn, no lắm rồi”.

Hạ Vi sẽ dịu dàng nói một câu:

“Ăn thêm một muống nữa, một muống nữa là được”.

Anh sẽ nói:

“Một muống nữa thôi nha”.

Sau đó ăn một miếng, làm bộ dạng quay đầu đi như trẻ con. Cô tới bây giờ vẫn chưa thấy qua Lập Hành như vậy, anh ở cùng cô luôn kiên cường, ngoại trừ một hai lần yếu ớt, còn lại đều nhẫn nhịn. Mặc dù đối xử với cô rất ấm áp, thậm chí đôi lúc rất dịu dàng, nhưng chưa từng thể hiện tính trẻ con như vậy. Có lẽ anh ấy đã thực sự tìm được người trong lòng. Như vậy, nhìn thấy anh hạnh phúc, không phải cô cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc một chút sao?

8. Chương 7: Giang Hoán

Edit: Xuki

Một bữa trưa nọ, Tiểu Mạch đến căn tin tương đối trẻ, bên trong căn tin không có mấy người. Tiểu Mạch bây giờ không muốn ăn, chỉ tùy ý lấy hai món, tìm một góc ngồi xuống. Dùng đũa đảo đồ ăn, miễn cưỡng ăn hai miếng, thở dài một cái, xem ra thật sự không có tâm trạng ăn uống. Nhìn sang bàn đối diện xuất hiện một người đang vui vẻ. Tiểu Mạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn, Giang Hoán đang rảnh rỗi nhìn cô cười.

“Làm sao, không thấy ngon miệng nha?”

Giang Hoán ngồi xuống đối diện cô, giọng vẫn đậm chất Bắc Kinh.

“Không phải, đang giảm cân mà”.

Không biết tại sao, đối với Giang Hoán, Tiểu Mạch luôn không nhận được giọng điệu lại thành chế giễu.

“Thôi đi, đều đủ gầy rồi, gầy đi nữa sẽ không có...”

Giang Hoán cười cợt nhả nói.

“Không nghe nói sao, con gái đều hi vọng mình gầy nhiều nhất có thể nha”.

Tiểu Mạch cũng cười.

Đứng lên, Giang Hoán giống như tùy tiện nói:

“Vừa lúc, anh trai đây cũng chưa ăn, một người ăn quá chán, anh nghe nói đối diện mới mở một tiệm ăn, món cay Tứ Xuyên, đi cùng anh trai ném thử đi”.

“Không đi”.

Tiểu Mạch bắt động.

“Không được, hôm nay anh phải đưa em đi ăn món cay Tứ Xuyên, em không đi anh có thể khiêng em đi nha”.

Giang Hoán nói, làm ra vẻ muốn tới kéo cô đi.

Tiểu Mạch đứng lên:

“Không phải một bữa cơm thôi sao, đi, đi, em mời”.

Hai người cùng nhau ra cửa đi tới con hẻm đối diện bệnh viện, trong đó mới mở một quán ăn món cay Tứ Xuyên. Quán ăn không lớn, tên rất có khí phách:

“Cay ngắt trời”.

Tiểu Mạch ngồi ngay góc cạnh cửa sổ, Giang Hoán ngồi đối diện cô. Phục vụ vội đến ghi món, Giang Hoán nhận thực đơn đưa cho Tiểu Mạch:

“Em xem, gọi món mình thích đi”.

Tiểu Mạch vừa lật thực đơn vừa hỏi:

“Rất cực anh có thể ăn cay không, đừng để cay quá lại khóc ròng, người ta lại cho rằng em bắt nạt anh nữa”.

“Ai da, em gái, em cứ tùy chọn nha, anh xuất thân ở Thành Đô nha, ăn ớt như ăn cơm”.

Người này nói chuyện luôn đùa giỡn được.

“Được, em chọn. Phục vụ, một cá mao, một gà nấu tiêu, một hoa tảo xào, một món canh chay”.

Món ăn rất nhanh tới, hai người cũng không còn khách sáo hay khiêm tốn, đều tự giác cầm đũa ăn liên tục. Tiểu Mạch lúc đầu không đói bụng, không biết vì sao cùng Giang Hoán nói chuyện tào lao vài câu, tâm trạng dần nên cũng xua đi không ít, thấy món ăn lại thấy rất thèm ăn.

Giang Hoán xuyên qua làn khói món ăn mà nhìn Tiểu Mạch, cô gái cột tóc đuôi ngựa, khuôn mặt trắng nõn vì ăn cay mà có chút đỏ, thỉnh thoảng cay xè lưỡi sẽ thở ra một hơi, thường ngày hiếm thấy tính trẻ con đáng yêu đó.

Quán này món ăn có chút cay, nhưng mà mùi vị rất đúng. Tiểu Mạch nghĩ, bao lâu mình không ăn cay rồi? Có 4 năm rồi nhỉ? Từ khi gặp người kia, vì dạ dày của anh, khi cùng anh ăn cơm luôn ăn rất thanh đạm, dần dần cũng thành quen. Xa nhau mấy năm nay, lúc ăn cơm đều không tự chủ nghĩ:

“Cái này tốt cho dạ dày, cái này không tốt cho dạ dày”.

Thật giống như hai người cùng ăn cơm như nhau, đồ ăn không tốt cho dạ dày Tiểu Mạch cũng không bao giờ làm, cũng không ăn, càng không có ăn cay. Về sau, anh là anh, cùng mình lại không có quan hệ, tại sao mình lại vẫn ăn như vậy chứ?

Nghĩ đến đó, lòng như bị đào khoét, chất lỏng toàn thân như muốn tuôn ra từ hốc mắt. Đơn giản, vì ăn cay, mà nước mắt tuôn tràn nha!

Giang Hoán an tĩnh nhìn Tiểu Mạch vừa ăn vừa rơi lệ đầy mặt, yên lặng đưa tới xấp khăn giấy.

“Anh nói bọn mình ai mới cay phải khóc chứ, anh cũng không ức hiếp em. Được, chảy chút nước mắt coi như bài độc”.

Tiểu Mạch cảm kích nhìn anh một cái, người đàn ông này ẩn sau giọng điệu đùa giỡn thì ra là người rất giỏi đoán ý người khác.

Kể từ sau khi cùng Giang Hoán ăn món cay Tứ Xuyên, quan hệ của hai người đột nhiên gần lại rất nhiều. Có khi hai người cùng ăn ở căn tin, không biết Giang Hoán nói chuyện gì thú vị, Tiểu Mạch sẽ cười nghiêng ngả. Có khi Tiểu Mạch phải phẫu thuật buổi tối, Giang Hoán sẽ nói con gái nửa đêm một mình lái xe về không an toàn, nên bảo cô để xe lại bệnh viện, còn anh lái xe mình đưa cô về, sáng sớm hôm sau lại đến đón cô đi làm.

Bệnh viện chính là nơi nữ nhiều hơn nam, chỗ như vậy chuyện bát quái truyền đi cực kỳ nhanh. Không có vài ngày, bên trong bệnh viện đều lưu truyền: “Hoa khôi khoa gây tê” Lâm Tiểu Mạch phải lòng bác sĩ Giang Hoán. Một ngày, Lập Hành chống cây đi tập luyện, trong hành lang hai y tá vừa đẩy xe vừa tám chuyện:

“Bác sĩ Giang đối với bác sĩ Lâm thật tốt nha, tối qua mình cùng bác sĩ Lâm cùng làm phẫu thuật, đến 12 giờ đêm mới xong. Mình thấy bác sĩ Lâm lên xe bác sĩ Giang về, bác sĩ Giang còn quan tâm giúp cô ấy giải dây an toàn”.

Lập Hành bước chân dừng lại, lại nghe thấy một y tá khác nói:

“Thảo nào, sáng sớm hôm nay mình thấy bọn họ cùng nhau đi làm. Cậu xem, bọn họ có phải ở cùng một chỗ hay không nha?”

Hai y tá khẽ cười đi tới.

Lập Hành cảm thấy đầu hơi choáng váng, dường như toàn bộ sức lực trong chớp mắt bị rút hết ra. Tiểu Trương muốn đỡ anh, anh khoát tay áo muốn bảo mình không có gì. Ngực đau kinh khủng, Lập Hành dựa vào tường, khom người, nhẹ nhàng thở hổn hển mấy cái. Bác sĩ Giang chắc là rất thích cô nha? Đúng vậy, cô tốt đẹp như vậy, phải có rất nhiều đàn ông thích. Đây là chuyện tốt mà? Thế nhưng, vì sao trong lòng mình lại có cảm giác mất mát thứ gì đó?

Mất mát?

Tiểu Mạch vì hôm qua phẫu thuật tương đối trễ, sáng hôm nay xin nghỉ một chút, nên sáng sớm Giang Hoán lại đi phẫu thuật. Buổi trưa gặp Giang Hoán ở căn tin, cùng ăn cơm cô đem đến. Lúc đầu đứng dậy khỏi bàn ăn, Tiểu Mạch cảm thấy đầu choáng váng, người lay động lắc lư. Giang Hoán vội đỡ lấy cô, đặt đầu cô dựa vào vai mình, nhẹ nói:

“Tiểu Mạch, em sao vậy?”

Giọng có chút lo lắng.

Tiểu Mạch lắc lắc đầu một cái, cảm giác tốt hơn nhiều, liền rời khỏi vai anh, nói:

“Không có gì, có thể hơi mệt, đầu hơi choáng váng, giờ khá hơn rồi”.

Giang Hoán muốn đỡ cô về nằm một lúc, Tiểu Mạch nói:

“Chắc là đại não thiếu đường khí, nếu không anh cùng em đi bộ quanh hồ bên kia một chút nha!”

Vì vậy hai người kẻ vai ra khỏi căn tin, đi dạo quanh hồ.

Vì là cuối xuân, bên hồ chính là cái cây xnah mới. Tiểu Mạch đứng bên hồ thổi gió một cái, cảm giác choáng váng, buồn nôn dần dần tan biến, ngược lại có vài phần thanh thản. Giang Hoán đứng bên cạnh cô, nhìn gò má cô, dung nhan thanh khiết, vẻ mặt khoan khoái, mái tóc dài của cô bị gió thổi nhẹ, lông mi dài nhẹ nhàng run run, rạng rỡ cảm động lòng người không nói thành lời. Giang Hoán lòng khê động, lúc chính mình còn chưa kịp phản ứng đã cầm tay cô. Tiểu Mạch thấy anh nắm tay cô, giật mình. Giang Hoán đỏ mặt, dứt khoát không buông tay, hôm nay phải nói rõ:

“Tiểu Mạch, anh sẽ nói thẳng. Anh rất thích em, chúng ta thử xem nha!”

Tiểu Mạch dùng sức muốn rút tay mình ra, đành chịu do người đàn ông kia nắm quá chặt. Ngắc đầu lên nhìn ánh mắt anh, con người đen lầy dẹt. Tiểu Mạch rũ mắt:

“Nhưng mà, Giang Hoán, phải làm gì đây, em đã có người trong lòng rồi”.

Âm thanh mềm nhũn, có chút bất lực.

“Anh biết, anh biết người đó là ai. Trước không nói tình huống hiện tại của anh ta, anh nghe nói, anh ta có bạn gái, anh còn gặp mấy lần”.

Giang Hoán nói, thấy bà vai cô run một cái, có chút không đành lòng.

Tiểu Mạch trầm mặc một hồi, ngắc đầu nhìn thẳng Giang Hoán, đôi mắt màu hổ phách ươn ướt:

“Đúng vậy, anh ấy có bạn gái, nhưng mà với em, anh ấy vẫn là người trong lòng. Như vậy, anh không để ý sao?”

“Ai cũng có quá khứ, vậy thì liền đem hấn phủ bụi cát vào góc nhỏ trong lòng em đi, thành một phần của ký ức tuổi thanh xuân, như vậy được không?”

Giang Hoán ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt thành khẩn, không có ngữ điệu đùa cợt thường ngày.

Tiểu Mạch trong lòng ảm áp, không phải là không cảm động, nhưng mà, thực sự cô có thể làm được sao?

“Có lẽ, nếu như tận mắt nhìn thấy hạnh phúc của anh ấy, em có thể thử buông tay”

“Vậy để cho anh cùng em chờ đợi ngày này nha!”

Giang Hoán cười cười, cố ý nhẹ giọng nói:

“Trước hết, em hãy coi anh như anh trai em, không thì xem như tri kỷ cũng được”.

Đưa tay vòng lấy bà vai Tiểu Mạch nắm thật chặt, lại buông ra.

Lập Hành tựa vào hòn non bộ thở dài không ra tiếng, trong lòng đau đớn khó chịu. Biết rõ có người đối tốt với cô, mình nên vì cô mà vui vẻ, nhưng vẫn là chịu không được thấy mất mát đau lòng.

“Phương Lập Hành à Phương Lập Hành, mình xa lánh cô, tìm Hạ Vi kích thích cô không phải là vì muốn cô hết hy vọng sao, không phải muốn nhìn cô theo đuổi hạnh phúc của mình sao, hiện tại mình có tư cách gì mà khó chịu?”

Lập Hành hận không thể nghiêm túc chửi mình một trận. Lập Ngôn nhìn thấy hai người kia cách đó 2,3 mét, lại nhìn anh trai sắc mặt tái nhợt, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ thấy lòng đầy chua xót và đau lòng không nở, đau lòng cho Tiểu Mạch, càng đau lòng cho anh trai mình.

Đến tối, không biết vì sao, Lập Hành bắt đầu sốt cao. Dạ dày cũng biết chọn thời điểm là đau âm ỉ theo. Tiểu Trương luống cuống, gọi được Lập Ngôn không nghe máy, lập tức gọi cho Tiểu Mạch.

“Anh nói cái gì? Anh ấy phát sốt à? Còn đau dạ dày nữa? Tôi lập tức tới ngay”.

Tiểu Mạch vừa về đến nhà, xe còn chưa dừng hẳn, nhận điện thoại xong liền quay đầu xe trở lại bệnh viện.

Lúc Tiểu Mạch đến bệnh viện, Lập Hành đang co rút trên giường không ngừng hít thở, toàn thân run nhẹ, mắt khép nửa, tóc bị mồ hôi làm ướt nhẹp, mềm nhũn dán lên trán. Tiểu Trương bó tay đứng bên cạnh, thấy Tiểu Mạch tới hai mắt sáng rõ.

Tiểu Mạch tự tay sờ trán anh một chút, rất nóng, xem ra là sốt cao.

“Tại sao lại như vậy?”

“Sau khi ăn cơm trưa anh ấy cùng em trai đi dạo bên ngoài, lúc trở về sắc mặt cũng không quá tốt. Cơm tối cũng chỉ ăn vài miếng, nói là không thấy ngon miệng. Buổi tối đột nhiên phát sốt, dạ dày cũng đau, ăn một chút liền ói ra”.

Tiểu Mạch cực kỳ đau lòng, ôm lấy thân thể run rẩy của Lập Hành, luôn miệng hỏi:

“Lập Hành, Lập Hành, có phải rất đau không?”

Lập Hành mở mắt nhìn cô một cái, đột nhiên đẩy cô ra, cúi người nôn khan bên giường. Trong dạ dày không có gì để nôn ra, chỉ là không người nôn khan. Tiểu Mạch khom người dịu dàng vỗ về lưng anh ấy, rốt cục anh ấy cũng ngừng nôn khan, ghé vào bên giường thở dốc. Tiểu Mạch đỡ anh nằm xuống, Tiểu Trương đã rót một chén nước đưa đến. Dùng môi thử độ ấm của nước, Tiểu Mạch đỡ anh dựa vào lòng ngực mình, đem nước tới miệng anh:

“Trước hết súc miệng một chút nha!”

Có lẽ lúc người ta bị bệnh sẽ là lúc đặc biệt yếu đuối, nghe thấy trên người cô có mùi hoa cỏ nhàn nhạt, Lập Hành lúc này đột nhiên không muốn đẩy cô ra. Có lẽ, là lưu luyến một chút thời khắc ấm áp bên cô. Sau đó trong tương lai lâu dài không có cô trong những năm tháng chậm rãi, đó cũng là hạnh phúc sao?

Tuy là đã ói ra, dạ dày nhưng vẫn còn đau xoắn xuyết. Lập Hành cong cả người lên, ngón tay gắt gao móc dạ dày, cắn răng không rên một tiếng. Tiểu Mạch nhìn hấn đau dữ dội, liền bảo Tiểu Trương đi phòng khám nội tim bác sĩ trực đêm đến xem. Từ phía sau ôm lấy Lập Hành, đôi tay nhỏ bé phủ trên dạ dày anh, chỉ thấy nơi đó rất lạnh giá. Tiểu Mạch nhớ ra chính mình trước đây có đem túi chườm nóng từ nhà đến, dùng khăn mặt tinh tế gói kỹ đặt trên dạ dày anh.

“Ôm túi chườm nóng, dạ dày sẽ ấm áp một chút”.

Tiểu Mạch nói nhẹ nhàng. Người đàn ông nghe lời ôm lấy túi chườm nóng, nhắm mắt lại nằm trên giường. Tiểu Mạch vuốt ve lưng anh, lại sờ đầu anh một cái, sự đau lòng với anh bất kể thế nào cũng không thể không chế được.

Bác sĩ trực đêm nhìn chỉ nói là bị cảm, còn dạ dày chắc là bệnh bao tử tái phát. Cho truyền nước, chứng đau dạ dày dần dần bình phục, người rơi vào giấc ngủ mê man, chỉ là chân mày còn có chút quăn quýt. Tiểu Mạch ngồi bên giường, đem đầu tựa vào bên gối của anh, an tĩnh đếm lông mi của anh ấy. Lúc ngủ Lập Hành không có vẻ xa cách, cả người lộ ra một loại yếu ớt bất lực. Dường như cảm giác được hơi thở của Tiểu Mạch, Lập Hành tìm đến cô, đem mặt mặt chôn ở cổ cô, hơi thở dần bình ổn, chân mày cũng giãn ra.

Sáng hôm sau thời điểm Tiểu Mạch mở mắt, phát hiện mình nằm bên giường của anh ngủ một đêm. Lập Hành còn chưa tỉnh, sắc mặt còn vẻ hơi ửng ửng. Môi mọng hơi vểnh lên, lộ ra vẻ trẻ con. Lông mi dài hơi rung rung, như là phát qua phát lại trong lòng Tiểu Mạch. Tiểu Mạch nhìn đến ngây dại, lông mi Lập Hành lay động vài cái rồi chậm rãi mở ra, trong nháy mắt về mặt mù tịt, thấy Tiểu Mạch nên ánh mắt lộ ra vẻ vui sướng không nói thành lời. Nhưng chẳng mấy chốc, đôi mắt liền buồn bã, cuối cùng biến thành bình thản.

“Lập Hành, anh tỉnh rồi, khá hơn chút nào không?”

Tiểu Mạch vừa đưa tay sờ trán anh vừa hỏi, âm thanh êm ái, hơi khàn khàn do mới tỉnh lại, lại toát vẻ gọi cảm không diễn tả được.

Lập Hành ngẩn ra, nghiêng đầu tránh sự đụng chạm của cô, đôi mắt ảm đạm.

“Anh không sao rồi, cảm ơn em”.

Tiểu Mạch sưng sốt, tối qua cái người này rõ ràng rất ỷ lại mình, sao bây giờ lại là dáng vẻ muốn kéo dài khoảng cách với mình.

“Em về trước đi, Tiểu Trương biết chăm sóc anh. Chờ chút Hạ Vi cũng sẽ tới, để cô ấy nhìn thấy em ở nơi này không thích hợp”.

Lập Hành buộc mình dùng giọng điệu lạnh lùng bảo cô đi.

Tiểu Mạch trong lòng chua xót, đúng rồi, bây giờ người ta có bạn gái, mình ở đây sẽ gây hiểu lầm. Thật nực cười, mình yêu người này mấy năm nay, hiện tại đến gần một cái đều phải tránh cho người khác hiểu lầm.

“Được lắm, em đi trước. Anh nhớ sáng sớm phải ăn cháo, tốt cho dạ dày”.

Tiểu Mạch xoay người nói với Tiểu Trương.

“Cho anh ấy uống nhiều nước ấm một chút, nếu như lại sốt hay đau dạ dày phải tìm bác sĩ, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi”.

Không nỡ quay đầu lại nhìn Lập Hành, đi ra phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lập Hành nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt thâm tình, lại mang nỗi đau thương sâu sắc. Mím môi một cái, lòng nhẹ nhàng nói:

“Tiểu Mạch, có lẽ, anh chỉ có thể vì em làm một chuyện cuối cùng, cho em tự do tìm hạnh phúc”.

Sau giờ làm việc, Tiểu Mạch không yên tâm về Lập Hành, thay quần áo quyết định đi phòng bệnh xem anh ấy. Buổi chiều Tiểu Mạch nhận được hàng chuyển phát nhanh, là ba cô gửi đến các mảnh trầm hương. Bởi vì... mấy năm nay Tiểu Mạch dùng trầm hương pha trà uống thành thói quen, ba cô mỗi khi có người đưa đến trầm hương thượng hạng sẽ gửi chuyển phát cho cô. Tiểu Mạch nghĩ, vừa lúc Lập Hành đến. Lập Hành bị đau dạ dày, dùng cái này pha trà sẽ tốt cho dạ dày. Xách theo túi nhỏ trầm hương đến cửa phòng bệnh liền nghe được có cô gái giọng nói nhỏ nhẹ, nhiệt huyết của Tiểu Mạch trong nháy mắt giảm hẳn. Khẽ gõ cửa một cái, nghe được giọng nữ không xa lạ nói:

“Mời vào”.

Tiểu Mạch đẩy cửa vào.

“Hạ Vi, Lập Hành còn sốt sao? Dạ dày không đau nữa chứ?”

Hạ Vi dịu dàng liếc nhìn Lập Hành:

“Không có sốt, dạ dày cũng không đau, chính là không muốn ăn gì, phải làm sao đây?”

Liếc mắt nhìn người đàn ông trên giường, Tiểu Mạch có chút không nỡ, tại sao lại gây đến vậy? Nhưng mà mình không có biện pháp gì, cơm cô đem đến anh không muốn ăn.

“Đây là trầm hương ba tôi gửi đến, tốt cho dạ dày, Hạ Vi, cô cầm lấy nha, không có gì thì pha trà cho anh ấy uống”.

Tiểu Mạch nói, tay đưa mấy túi trầm hương nhỏ cho Hạ Vi.

Hạ Vi vươn tay ra nhận, Tiểu Mạch liếc thấy ngón tay trái giữa lóe lên tia sáng của một chiếc nhẫn, túi trên tay rơi xuống đất “Bịch”, ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn kia một chút, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Vi, lại nhìn Lập Hành, ánh mắt mờ mịt luống cuống.

Lập Hành ngồi dựa ở đầu giường, nét mặt bình tĩnh, thản nhiên nhìn Tiểu Mạch, trên mặt vẫn lạnh lùng xa cách, chỉ có tay dưới chân nắm quần thật chặt, như muốn cào nát. Hạ Vi rũ mi mắt, hơi ngượng ngùng nói:

“Tôi và Lập Hành quyết định đính hôn”.

“Tôi và Lập Hành quyết định đính hôn. Tôi và Lập Hành quyết định đính hôn”.

Âm thanh kia không ngừng ủa đến, tai Tiểu Mạch chấn động. Tiểu Mạch cảm thấy có người trực tiếp móc trái tim cô ra, ngực trong nháy mắt như có một khoảng trống, mắt tối sầm lại, thân thể lung lay một cái, vịn vào tủ đầu giường mới đứng vững. Cô nhắm mắt một cái, không nhìn thấy Lập Hành lo lắng, đau xót, không nổi, đưa tay hướng về cô rồi lại cứng rắn thu về.

Hít thở sâu một lúc, Tiểu Mạch mở mắt, cúi đầu, không muốn cho người khác thấy vành mắt đỏ bừng, nói khàn khàn một câu:

“Em có việc, phải đi trước”.

Xoay người dùng hết sức lực toàn thân đứng thẳng lưng, bước từng bước ra ngoài, cũng không nói chúc mừng gì đó, chỉ vì đã quá đau lòng đến tận cùng.

Lập Hành trơ mắt nhìn Tiểu Mạch giả vờ kiên cường bước khỏi phòng bệnh, rời khỏi tầm mắt của anh, rời khỏi sinh mệnh của anh. Trút hết sức lực nằm trên giường, mặt chôn lên gối, Lập Hành có cảm giác ngực mình có một khoảng không lớn, gió cứ theo đó thổi vù vù vào. Hạ Vi đi tới, muốn an ủi anh, Lập Hành nói thật nhỏ:

“Cảm ơn em, em về trước đi, để anh yên lặng một chút”.

Âm thanh khàn khàn khó phân biệt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra Giang Hoán là một người đàn ông tốt, là loại ta rất thích. Chẳng qua đáng tiếc, có vài người không phải là không tốt, chỉ là trái tim của phụ nữ rất nhỏ, sau trái tim khi đã có một người, thì người nào tốt cũng không thể đi vào tim.

Lập Hành à, ta thấy trong hiện thực cũng có loại đàn ông này, họ nghĩ cho người khác quá nhiều, hơn nữa lại thấy mình quá không tốt, nên cuối cùng cho rằng cách của mình là tốt cho đối phương.

Các cô gái, phải nhớ, yêu một người, không phải dùng cách của mình, mà là theo cách mà người kia mong muốn, đừng học chàng trai ngốc Lập Hành nha.

9. Chương 8: Viện Trợ Động Đất

Edit: Xuki

Sáng thứ hai đã xảy ra một tai nạn thương tâm chấn động cả nước, động đất cấp 7. Thành phố S tuy cách xa nhưng cũng có ít chấn động. Bởi vì tối hôm trước Tiểu Mạch có cuộc giải phẫu, sau nửa đêm cảm thấy uể oải chưa từng có, thậm chí không có sức lực lái xe về nhà. Động đất xảy ra lúc cô đang ở phòng nghỉ bác sĩ, chuyện ban sáng như thế khiến cho cô cực kỳ đau lòng, nhưng lạ là phẫu thuật xong cô rất nhanh đi vào giấc ngủ, đau lòng đến tận cùng là một mối. Trong lúc mơ mịt ngủ cảm giác được giường rung rung nhẹ, một nữ bác sĩ trên giường khác đang nghỉ ngơi liền hô lên một tiếng:

“A, động đất!!”

Tiểu Mạch ngẩn ra, sau khi phản ứng, mặc áo blue trắng vào, giày cũng không thèm mang, theo bản năng chạy đến khu nội trú khoa ngoại. Vừa chạy tới cửa, Tiểu Mạch mới ý thức được mình đang làm cái gì. Quên đi, đến cũng đến rồi, đừng kêu ngạo nữa, Tiểu Mạch đẩy cửa vào.

“Lập Hành, không sao chứ, vừa mới xảy ra động đất...”

Tiểu Trương đi mua thức ăn sáng, Lập Hành đang nằm một mình trên giường. Nghe được tiếng của Tiểu Mạch, anh lấy làm hoảng sợ. Anh cho rằng, trải qua chuyện hôm qua, Tiểu Mạch nhất định đã tổn thương sâu sắc, cũng sẽ không đến nữa.

“Không có việc gì, động đất không rõ ràng”.

Lập Hành nhàn nhạt nói, che giấu tâm trạng đang sôi trào kinh ngạc cùng chua xót.

“À, rất tốt. Tiểu Trương đâu?”

“Đi mua bữa sáng rồi”.

“VẬY em đợi anh ta về rồi đi”.

Tiểu Mạch ngồi lên ghế cạnh giường, gục đầu xuống không nói gì.

Lập Hành cũng không nói thêm gì, quay đầu nhắm mắt lại. Không nên lưu luyến sự dịu dàng của cô, cô gái như thế, xứng đáng ở cạnh một người tốt hơn, mà mình, thân thể khiếm khuyết này, chỉ sẽ mang lại cho cô khó khăn và mệt mỏi thôi.

Lúc Tiểu Trương trở lại, hai người đều trầm mặc. Tiểu Mạch thấy Tiểu Trương đến, đứng lên, bình tĩnh nói một câu:

“Chăm sóc anh ấy tốt nha, tôi đi đây”.

Rời đi khỏi phòng bệnh, lái xe về nhà, cô liền đến phòng tắm. Thời điểm nước nóng chảy từ trên đầu xuống, nước mắt nhịn suốt đêm cũng lăn xuống. Bốn năm chờ đợi, bốn năm tìm kiếm, cuối cùng đã có kết quả. Hôm qua, ánh sáng từ chiếc nhẫn trên tay Hạ Vi hóa thành mũi tên phóng vào cô, vạn tiễn xuyên tâm. Lập Hành, nếu như đây chính là kết quả anh muốn, em sẽ buông tay.

Trốn vào chăn mơ màng ngủ.

“Nhớ nhưng là sẽ đau khổ...”

Chuông điện thoại vang lên, Tiểu Mạch nhìn đồng hồ, đã hơn 3 giờ chiều. Nhận điện thoại, giọng Lý Lộ Lộ oang oang truyền đến:

“Tiểu Mạch, cậu mau đến bệnh viện một chút đi”.

Tiểu Mạch phản ứng tự nhiên do Lập Hành xảy ra chuyện, lập tức lo lắng hỏi:

“Lập Hành làm sao vậy?”

“Trong lòng cậu cái gì cũng Phương Lập Hành hết, cái tên Phương Lập Hành kia không có việc gì, mình tìm cậu giúp mình khuyên nhủ Tiêu Triển Bằng. Bệnh viện tổ chức đi viện trợ nơi xảy ra động đất, anh ấy muốn ghi danh, nói thế nào cũng không được, tức chết mình rồi, cậu nói với hắn giúp mình một chút nha”.

Tiêu Triển Bằng là bạn trai Lộ Lộ, là bác sĩ số một khoa gây tê.

Vừa nghe không phải Lập Hành xảy ra chuyện, Tiểu Mạch liền tỉnh táo lại.

“Cậu nói bệnh viện tổ chức đi cứu trợ động đất?”

“Ừ, cậu không thấy tin trên mạng à, sáng sớm có động đất cấp 7. Hiện tại bên kia nói lực lượng bác sĩ không đủ, mỗi bệnh viện thành phố S phải cử người đi viện trợ”.

Sáng sớm bản thân còn khổ sở, Tiểu Mạch thật đúng là không biết bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy:

“Được, cậu đợi một chút, mình tới liền”.

Vội vã lên mạng xem tin tức một chút, mặc dù so với động đất 512 Tứ Xuyên năm đó thì không bằng nhưng mà ở đó tương đối thiếu thốn, cứu viện quả khó khăn. Năm động đất Tứ Xuyên Tiểu Mạch còn chưa tốt nghiệp, lúc này đây, cô quyết định đi cứu viện, làm công việc của bác sĩ, cứu người. Từ đáy lòng mà nói, cô thật sự cần phải tạm thời rời khỏi, làm chút chuyện có ý nghĩa, để công việc bận rộn, tránh khỏi đem mình thành cái dạng bị chồng ruồng bỏ.

Đến bệnh viện, thấy đại sảnh bệnh viện dán thông báo, khuyến khích bác sĩ tự nguyện báo danh tham gia cứu viện. Bệnh viện cần 2 bác sĩ khoa ngoại, một bác sĩ gây tê, một bác sĩ khoa nội, một bác sĩ khoa truyền nhiễm. Tiểu Mạch liền chạy đến phòng làm việc, ở cửa gặp ngay Lý Lộ Lộ đang đi ra.

“A, Tiểu Mạch, cậu tới rồi, nhanh một chút, đi với mình đến chỗ ghi danh, Triển Bằng đi rồi, chúng ta phải nhanh hơn chút đến ngăn anh ấy lại”.

Lý Lộ Lộ hấp tấp kéo Tiểu Mạch đi.

“Cậu nói cũng vô ích, mình nói có lợi gì?”

“Nhiều người có hiệu quả hơn, làm cho anh ấy bao phủ bởi đại dương mệnh mông của quần chúng nhân dân đấu tranh”.

Đó là phong cách diễn hình của Lý Lộ Lộ.

Tiểu Mạch thiếu chút nữa cười phun ra, quần chúng đấu tranh cái gì, có cần toàn bộ bệnh viện cùng nhau ngăn Tiêu Triển Bằng lại?

“Lộ Lộ, cậu ngày càng có khí phách, Tiêu Triển Bằng nhà cậu tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu. Nhưng mà cậu yên tâm, không cần quần chúng nhân dân, một mình mình, chắc chắn sẽ có thể ngăn cản anh ta, cậu chỉ cần nhìn thôi”.

Lộ Lộ hoang mang liếc nhìn Tiểu Mạch, Tiểu Mạch nhìn cô cười cười thần bí. Hai người chạy đến chỗ trước cửa ghi danh cản Tiêu Triển Bằng lại:

“Triển Bằng, anh chờ chút, Tiểu Mạch có chuyện muốn nói với anh”.

Lý Lộ Lộ trực tiếp đẩy Tiểu Mạch ra ngoài. Tiêu Triển Bằng nghi ngờ nhìn Tiểu Mạch cùng Lộ Lộ:

“Tiểu Mạch muốn nói khuyên anh?”

Tiểu Mạch vội vàng khoát tay:

“Không phải, không phải, anh đừng hiểu lầm. Thật ra em cảm thấy viện trợ lần này rất có ý nghĩa, đều là đồng bào cả nước, gặp phải tai ương rất cần sự trợ giúp. Chuyện này em đặc biệt ủng hộ anh”.

Tiêu Triển Bằng giật mình, Tiểu Mạch yên lặng thừa nhận còn Lý Lộ Lộ ở sau lưng hung hăng bóp lấy tay cô.

“Nhưng mà”.

Tiểu Mạch liền đổi đề tài, rất nghiêm túc nói:

“Một việc ý nghĩa như thế, em đã sớm rất muốn làm, thời điểm động đất Tứ Xuyên em chưa tốt nghiệp, cảm thấy rất áy náy. Nên lần này, em quyết định báo danh tham gia cứu viện, thực hiện thiên chức của bác sĩ là cứu người”.

Ánh mắt Tiểu Mạch vừa chân thành, vừa kiên định, hai người kia đã ngây ngốc hoàn toàn.

“Cho nên”.

Tiểu Mạch tổng kết lại:

“Chỉ cần một bác sĩ gây tê, người nào cướp vị trí này của em, em liền liều mạng nha”.

Ưỡn ngực, gơ gơ quả đấm nhỏ, hai người kia hoảng sợ, ánh mắt nhìn vào chỗ ghi danh.

“Ai da mẹ ơi, đây không phải là việc này chưa xong việc khác đã tới sao?”

Lý Lộ Lộ phản ứng đầu tiên, chạy vào chuẩn bị kéo Tiểu Mạch. Tiêu Triển Bằng lắc đầu, tại sao chuyện gì cũng có cạnh tranh thế này?

Thời khắc Lộ Lộ đến kéo Tiểu Mạch, Tiểu Mạch đã nói rõ ý nguyện kiên định của mình, người phụ trách ghi danh là một bác gái tầm 50 tuổi ôn hòa, hiện tại bà đã hoàn toàn bị tinh thần nhiệt tình cùng tấm lòng hy sinh dâng hiến của Tiểu Mạch làm cảm động, ánh mắt xúc động tràn nước mắt nói:

“Bao nhiêu năm qua cô chưa từng nghe đến tinh thần chủ nghĩa yêu nước cùng hy sinh dâng hiến, cháu nói thật quá tốt, cô ủng hộ cháu”.

Lộ Lộ lớn giọng rống lên:

“Ngừng lại, cháu muốn nói với cô ấy hai câu trước đã”.

Kéo Tiểu Mạch qua, Lộ Lộ lo lắng nói:

“Tiểu Mạch, cậu bị ngốc à, chỗ kia rất nguy hiểm, một cô gái như cậu xông tới làm gì?”

Tiểu Mạch bình tĩnh vỗ vỗ bả vai Lộ Lộ:

“Lộ Lộ, mình phải đi. Chúng ta là bác sĩ, mình nên đến bên cạnh bệnh nhân mới đúng. Hơn nữa, hiện tại mình rất cần rời khỏi đây, làm chút gì đó, nếu không mình sẽ điên mất”.

Cúi đầu, nói khẽ vào tai Lộ Lộ:

“Lập Hành... đính hôn rồi”.

Lộ Lộ ngẩn ra, vành mắt ửng đỏ:

“Tên khốn này! Tiểu Mạch...”

“Lộ Lộ, mình sẽ chú ý an toàn, mình cam đoan sẽ bình an trở về, được không? Mình thực sự phải đi”.

Lộ Lộ thở dài một hơi, nói thật nhỏ:

“Cô gái ngốc”.

Tiểu Mạch vừa trở lại phòng làm việc, ngồi xuống, Giang Hoán liền chạy vào:

“Tiểu Mạch, nghe nói em muốn đi cứu viện, cái nha đầu này...”

Tiểu Mạch ngắt lời:

“Giang Hoán, em phải đi, em đã quyết định”.

Giang Hoán sững sờ nhìn cô một chút, sau đó nở nụ cười:

“Tốt, được nha”.

Nói xong xoay người đi. Mãi đến thời điểm xuất phát, thấy Giang Hoán mang hành trang, Tiểu Mạch mới hiểu được “Được nha” của anh ấy là ý gì.

Hai ngày sau là cuối tuần, bệnh viện thông báo, thành viện đội cứu trợ hôm nay được nghỉ một ngày, xử lý tốt việc cá nhân, sáng sớm mai tập hợp ở sân bay.

Bởi vì... hai ngày nay liên tục mất ngủ, cả người Lập Hành cực kỳ mệt mỏi, tối thứ sáu ăn cơm xong khó đi ngủ sớm. Bên ngoài ánh trăng mờ ảo, dường như có cảm giác mùi hương thơm mát của Tiểu Mạch đang ở cạnh. Một bàn tay lành lạnh nhỏ bé yếu ớt xoa xoa gò má anh, dịu dàng mà lưu luyến. Giọng của cô rất nhẹ, như có như không.

“Lập Hành, anh phải nhanh khỏe lại. Nghe nói gần đây anh hồi phục rất tốt, tiếp tục nỗ lực nha! Hạ Vi rất tốt, em thấy được cô ấy rất yêu anh, em muốn anh hạnh phúc, trên thế giới này không có người này đáng được hạnh phúc hơn anh. Đây là nút dây bình an em tặng anh, mong anh vĩnh viễn bình an, hạnh phúc, chàng trai của em”.

Một đôi môi mềm mại mang theo hơi thở trong veo, nhẹ nhàng đặt lên môi anh, rất nhẹ cũng rất triền miên, mang theo tình cảm vô hạn, sau đó bên môi tràn ra tiếng thở dài, nhẹ nhàng rời khỏi.

Sáng sớm Lập Hành tỉnh lại, nhớ lại cảnh trong mơ hư hư thực thực hôm qua. Lại phát hiện bên gối đặt một nút dây bình an. Dem nút thắt nắm chặt ở lòng bàn tay, đặt lên ngực. Thì ra, cô thực ra đã tới. Nhớ tới lời cô nói hôm qua, cô thực sự từ bỏ sao? Không biết tại sao, ngoại trừ thất vọng mất mát, còn có chút lo lắng.

Sáng chủ nhật, Tiểu Mạch thu dọn đồ đạc, bỏ ít quần áo vào balo, cơ bản toàn là áo T-shirt và quần jean, còn có ít thuốc. Nghĩ là lần này đi là giúp người khác, không thể gây thêm phiền toái, nên trước tiên phải chăm sóc bản thân thật tốt, cho nên Tiểu Mạch cũng chuẩn bị mọi thứ tương đối đầy đủ. Đi tới cửa, quay đầu lại nhìn quanh nhà một chút, xoay người đi nhanh xuống lầu, bắt taxi đến thẳng sân bay.

Mỗi bệnh viện đi cứu trợ đều thống nhất tập trung ở sân bay, sau đó lên chuyên cơ đi cứu trợ. Ở sân bay nhìn thấy Giang Hoán cầm hành lý, Tiểu Mạch giật mình mở to mắt nhìn. Tùy ý xoa tóc Tiểu Mạch, Giang Hoán nhàn nhàn nói một câu:

“Thế nào, em được hy sinh dâng hiến, còn anh không được à?”

Trong lòng biết anh làm vậy có lẽ có liên hệ với mình, Tiểu Mạch cúi đầu, mắt ửng đỏ, gần đây cô thực sự ngày càng thích khóc rồi, không khống chế được.

Lúc máy bay hạ cánh, bên ngoài mưa nhỏ lả tả. Tiểu Mạch cảm thấy mình thật may mắn có dự tính trước, có mang theo áo khoác chống nước. Bởi vì động đất, lực lượng chữa bệnh thiếu nghiêm trọng, động đất đã qua hai ngày rồi, nơi xa một chút cũng không có đội cứu trợ. Thành phố S cách tâm động đất rất xa, ảnh hưởng cũng nhỏ, nhưng Tiểu Mạch thấy trên tivi thì tình hình ở đây rất nghiêm trọng. Đến trung tâm chỉ huy sau động đất, Tiểu Mạch liền muốn xung phong đến khu xa xôi chữa bệnh. Bởi vì cô là phận con gái, nhân viên chỉ huy địa phương khuyên cô ở lại tương đối an toàn, ở đây hỗ trợ một chút. Tiểu Mạch kiên trì muốn đi, bất đắc dĩ, Giang Hoán quyết định cùng cô đến khu xa hơn chữa bệnh. Bọn họ ở trung tâm chỉ huy sắp xếp một chút rồi nhóm 12 người cùng chạy tới vùng núi xa xôi.

Từ sau đêm Tiểu Mạch xuất hiện, nói những lời này, sau đó hôn chia tay anh, Lập Hành không gặp qua Tiểu Mạch. Không ngừng tự nói với mình, cô bỏ qua, đây chẳng phải là điều mình muốn sao? Nhưng mà, chỉ cần nghe thấy tiếng động ngoài hành lang, anh sẽ không kiềm chế được tí mĩ nghe, sau đó là không khống chế được thất vọng. Tự giấu mình, mình thật là một người mâu thuẫn. Có lẽ như vậy là tốt nhất rồi! Cho cô tự do, cho cô tìm hạnh phúc. Nhưng mà, vừa nghĩ tới tương lai cô không liên quan gì đến mình, sẽ có người đàn ông khác vuốt mái tóc dài của cô, sẽ có người đàn ông khác dắt tay cô đi trên thảm đỏ, sẽ có người đàn ông khác ôm cô vào ngực, trái tim Lập Hành như có bánh xe nghiền qua, vỡ thành từng mảnh vụn.

Ba ngày sau, Lập Hành được cắt chỉ để xuất viện, sáng sớm Lập Ngôn liền chạy tới bệnh viện.

“Anh”.

Lập Ngôn đẩy cửa vào, Lập Hành liền phản khởi nhìn, nhìn thấy cậu trong phút chốc chợt ảm đạm. Lập Ngôn nói trong lòng:

“Ai cũng thấy được anh đang trông chờ người nào, chỉ có anh giả vờ không biết”.

Múc cháo thịt nạc ra chén bưng cho anh ấy.

“Anh, anh ăn nhiều một chút nha! Cháo này em nấu cả đêm, mùi vị rất ngon. Anh xem anh mấy ngày nay gầy đi rồi”.

Từ khi cô không đến, Lập Hành mất đi chút thời gian trước được cô bồi bổ. Người nào ăn không ngon, ngủ không được đều không chịu nói, huống chi cơ thể của anh thế này? Vốn định gọi điện cho chị Tiểu Mạch rằng anh trai hôm nay cắt chỉ, xuất viện nhưng điện thoại không gọi được, có lẽ không muốn nhận, không muốn liên quan đến anh trai nữa ư?

Không muốn để cho em trai lo lắng cho mình, mặc dù không muốn ăn, Lập Hành vẫn miễn cưỡng ăn cháo. Lại nghĩ tới ngày đó mình nói Hạ Vi hiểu khẩu vị của anh, người khác làm anh ăn không quen, cô ấy nhất định rất đau lòng? Nghĩ đến ngày đó khuôn mặt nhỏ nhắn của cô từng chút trắng bệch, Lập Hành lại thấy lòng đau đớn.

Buổi sáng, bác sĩ đến cắt chỉ. Lập Hành không nghĩ đến trước đây Giang Hoán phụ trách sao, bây giờ lại là chủ nhiệm Triệu Hồng Lôi đích thân đến. Lại nói tiếp, mấy ngày nay cũng không thấy Giang Hoán, không biết có phải họ đang ở cùng nhau không, Lập Hành còn suy nghĩ miên man.

Lập Ngôn đoán được tâm tư của anh trai, dường như rất tùy tiện hỏi một câu:

“Chủ nhiệm Triệu, cô tự mình cắt chỉ, không phải thông thường đều là bác sĩ Giang sao?”

Triệu Hồng Lôi im lặng cẩn thận nhìn vết thương, khử trùng, cẩn thận tháo chỉ khâu, động tác nhẹ nhàng.

Mãi đến khi hoàn thành hết động tác, Triệu Hồng Lôi mới ngẩng đầu nhìn Lập Ngôn, đuôi mắt lướt qua người trên giường bệnh, nhàn nhạt nói:

“Bác sĩ Giang và bác sĩ Lâm đi cứu viện động đất rồi, đều đã đi mấy ngày. Bác sĩ Lâm trước khi đi đã nhờ tôi tới cắt chỉ, dựa vào nhờ vả này tôi mới đến”.

Trên giường, thân thể bệnh nhân quả nhiên chấn động.

“Bác sĩ Lâm?”

Lập Ngôn hỏi.

“Đúng vậy, Lâm Tiểu Mạch. Con bé kia quá bướng bỉnh, bác sĩ tham gia cứu viện toàn là nam, con bé là con gái cũng muốn đi, người nào ngăn cản cũng không được, đi địa phương có gì tốt, nguy hiểm như vậy”.

Triệu Hồng Lôi lắc đầu xoay người đi ra.

Cách mấy giây, người trên giường mới phản ứng được:

“Lập Ngôn, cô ấy nói gì, cái gì cứu trợ”.

Âm thanh yếu ớt, đúng là hoảng sợ chưa từng có.

“Anh, cô ấy nói chị Tiểu Mạch tham gia cứu trợ động đất, đã đi mấy ngày. Thảo nào mấy ngày nay gọi điện thoại...”

Lời còn chưa dứt, người trên giường hai mắt ửng đỏ, hai tay nắm chặt thành giường, thân thể hướng về Lập Ngôn, nhìn vào mắt Lập Ngôn lo âu hỏi:

“Cô ấy không có việc gì, đúng không?”

Hình như chỉ muốn Lập Ngôn gật đầu, cô sẽ thực sự không có chuyện gì.

Lập Ngôn bất đắc dĩ, chỉ có thể nói:

“Chị ấy là nữ, công tác nguy hiểm sẽ không sắp xếp cho chị ấy, anh đừng quá lo lắng”.

Lập Hành mệt mỏi, nằm ngửa xuống giường, mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm trần nhà kinh ngạc ngơ ngẩn.

10. Chương 9: Bị Thương

Edit: Xuki

Thời điểm Tiểu Mạch đến thôn chữa bệnh, trong thôn đã có bộ đội cứu viện dựng lều vải, người bị nạn đều được bố trí ổn thỏa. Bởi vì gần với tâm động đất, phần lớn phòng ốc trong thôn đều bị sụp đổ, rất nhiều người dân bị thương mức độ khác nhau. Bác sĩ trong thôn chỉ xử lý đơn giản, nên Tiểu Mạch bọn họ vừa đến liền vội đầu nhanh chóng chữa trị.

Ở nơi này, Tiểu Mạch gặp được một cô gái tên Đan Đan, cùng bạn trai đến đây dạy học cho sinh viên. Lúc Tiểu Mạch đến, vừa trải qua một lần dư chấn kịch liệt, bạn trai cô ấy vì bảo vệ đứa trẻ trong thôn nên bị tường sập trúng ót, hôn mê tại chỗ, tình huống rất nguy cấp. Tiểu Mạch bọn họ liền khẩn trương tham gia cấp cứu, bộ đội địa phương sắp xếp đưa họ đi máy trực thăng quân dụng đưa về phía Tây chữa trị. Toàn bộ quá trình Đan Đan vẫn đứng một bên, cầm mỗi nắm tay bạn trai, ánh mắt chờ mong, khẩn cầu nhìn mọi người. Lúc chuẩn bị lên máy bay, Tiểu Mạch thấy Đan Đan chặt vật đi theo bên cạnh, lòng cô rất không đành, nên tới đỡ lấy cô.

“Anh ấy sẽ không có chuyện gì”.

Là một bác sĩ, Tiểu Mạch biết đây là lời nói vô dụng, nhưng cô thực sự không nỡ nhìn thấy bộ dạng như thế của Đan Đan.

“Tôi chỉ muốn anh ấy còn sống, sống là tốt rồi, những cái khác tôi đều không để ý”.

Đan Đan nghẹn ngào nói.

Tiểu Mạch chưa xót trong lòng, không ai có thể hiểu tâm trạng này như cô, có đôi khi, nguyện vọng của cô rất tầm thường, chỉ cần anh còn sống thôi. Có lẽ cô rất may mắn... ít nhất... anh còn sống, cho dù hạnh phúc của anh không phải do cô đem đến, nhưng cần anh hạnh phúc, còn cầu xin gì nữa. Tiểu Mạch đột nhiên đối với việc Lập Hành có người con gái khác trở nên bình thường.

Khu vật tư rất thiếu thốn, đường bị phá hủy, mọi thứ đều do trực thăng chuyển đến, Giang Hoán cùng Tiểu Mạch mấy ngày nay căn bản đều là phẫu thuật, ăn vài miếng lương khô. Sáng sớm ngày thứ ba, Giang

Hoán thấy Tiểu Mạch đã gầy đến cảm thật nhọc, khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể mảnh khảnh đến một trận gió cũng có thể thổi đi, khẽ thở dài đi tới, từ trong ngực lấy ra một túi sữa:

“Nhanh uống sữa đi”.

Tiểu Mạch giương mắt liếc nhìn Giang Hoán:

“Ở đâu vậy?”

“Hôm qua phẫu thuật, người nhà bạn nhân đưa, nói là phát sữa, họ không uống, muốn đưa cho anh”.

Giang Hoán nhét sữa vào tay cô.

Sữa hơi ấm, có lẽ mang theo nhiệt độ trên người anh ấy, Tiểu Mạch cúi thấp đầu, lông mi run rẩy:

“Cảm ơn anh, Giang Hoán, em...”

“Đừng nói gì cả, nhanh uống đi. Cho một túi sữa anh cũng không mong em lấy thân báo đáp mà”.

Giọng điệu trêu chọc, người đàn ông xoay người đi.

Tiểu Mạch thấy bóng lưng anh lung lay, mang theo tính cách đặc trưng người Bắc Kinh, mắt cô ươn ướt.

Chiều ngày thứ ba, lại xảy ra một trận dư chấn lớn. Tất cả người dân đã chuyển đến trong lều, chỉ có mình Tiểu Mạch đang chăm sóc một chị lớn kéo theo cái chân đau đang ở trong đồng hoang tàn bới tìm đồ trang sức do mẹ chồng chị để lại. Lúc Tiểu Mạch cùng cô ấy tìm thì dư chấn phát sinh, phản ứng không kịp, Tiểu Mạch một tay đẩy chị ấy ra, mình lại bị dư chấn đánh rơi chồng gạch, đập trúng đầu. Trong chớp mắt rơi vào bóng đen tối tăm, xẹt qua đầu là khuôn mặt của Lập Hành, ánh mắt thâm tình, dịu dàng.

Xuất viện về nhà, Lập Hành một đêm không ngủ, trong tivi phát tin tức về khu viện trợ. Không biết cô đang ở đâu, có lẽ ở trong bệnh viện nơi đó hỗ trợ, như vậy cũng chưa chắc không nguy hiểm?

Sáng thứ hai cùng Lập Ngôn ăn xong điểm tâm, điện thoại đột nhiên đổ chuông lớn. Lập Hành nhận điện thoại, chưa kịp nói, bên kia đã truyền đến tiếng gào thét đau thương:

“Phương Lập Hành, tên khốn này, anh hại chết Tiểu Mạch rồi, nếu cô ấy có việc gì, tôi sẽ không để yên cho anh!”.

Trong lòng run lên, đứng không vững, Lập Hành vội vàng hỏi:

“Tiểu Mạch, cô ấy sao vậy?”

Bên kia vẫn còn kêu la, mang theo tiếng khóc nức nở:

“Tất cả đều tại anh, nếu không phải do anh thì sao cô ấy lại chạy đến chỗ đó, anh là cái tên...”

Không chờ cô mắng xong, người đàn ông đã lớn tiếng cắt đứt:

“Nói cho tôi biết, Tiểu Mạch rốt cục là bị sao thế?”

Nghẹn ngào một chút, trong điện thoại giọng cô khàn khàn:

“Hôm qua cô ở vùng dư chấn bị đập trúng đầu, bên kia không có thiết bị chữa bệnh đầy đủ, sáng nay vừa mới chuyển về bệnh viện chúng tôi...”

Thân thể Lập Hành lắc mạnh, trong nháy mắt mắt đỏ lên, điện thoại trượt rơi xuống đất, mờ mịt không nhìn thấy Lập Ngôn. Từ sau khi mẹ qua đời, Lập Ngôn trước giờ chưa từng thấy Lập Hành như vậy, bất kể là lúc cha vì hít ma túy quá liều qua đời hay là chủ nợ đến đòi chém giết, Lập Hành đều ung dung lạnh nhạt, chưa bao giờ mờ mịt bất lực như bây giờ.

“Anh trai, chị Tiểu Mạch làm sao vậy?”

Lập Hành lại như bất ngờ tỉnh lại, hoảng sợ lúng túng nắm lấy gậy.

“Lập Ngôn, nhanh, chúng ta đi bệnh viện, chúng ta nhanh đi bệnh viện”.

Giọng nói càng về sau hầu như khó nghe rõ. Bởi vì run chân, Lập Hành chóng gậy mấy lần cũng không cách nào đứng lên, Lập Ngôn không thể làm gì khác hơn là đem xe đẩy tới đỡ hấn ngồi lên.

Thời điểm hai người tới bệnh viện, cô ấy đã vào phòng chăm sóc đặc biệt rồi. Lại là phòng chăm sóc đặc biệt, lúc này đây, đổi lại cô nằm bên trong, anh ở bên ngoài. Thấy người cô cảm đầy ống, anh cảm thấy toàn bộ sức lực như mất đi, tự mình đẩy xe lăn đều không làm được. Ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt, Lập Hành gặp được Giang Hoán ở đó, Giang Hoán đầu tóc rối bời, quần áo nhăn nhủ bẩn thỉu không còn hình dáng, mắt nổi lên tơ máu. Thấy Lập Hành, anh ta đứng bật lên, nhào tới trước mặt Lập Hành.

“Tên khốn này! Anh còn tới làm gì? Anh hại cô ấy còn chưa đủ sao? Nếu anh không phải là tên què, hôm nay tôi sẽ đánh anh một trận”.

Mắt Giang Hoán dường như bốc lửa, tay phải giơ thành nắm đấm trên không trung.

“Cô ấy bây giờ thế nào? Cô ấy rốt cuộc thế nào, anh nói tôi biết đi”

Lập Hành đỏ bừng mắt, giọng nói khàn khàn, lộ ra sự bối rối, vội vã.

Nhìn người kia mắt đỏ ngầu mặt trắng bệch, Giang Hoán hít thật sâu, thở một hơi:

“Chấn động não, đầu có mao mạch xuất huyết, may là xuất huyết không nhiều lắm, hiện tại dùng thuốc cầm máu. Nếu đến rạn sáng ngừng xuất huyết, thì sẽ không nguy hiểm tính mạng nữa, sau đó sẽ điều trị thêm, dùng thuốc trợ giúp hấp thu huyết dịch”.

“... Nếu như không ngừng được...”

“Tình huống đó cũng khá nguy hiểm, có thể phải phẫu thuật mổ sọ”.

Lập Hành cúi thấp đầu, dùng một tay dùng sức để trước ngực, nỗ lực giảm bớt tâm trạng đang khủng hoảng, đau đớn tột độ. Tiểu Mạch, anh sai rồi, em trừng phạt anh đi, nhưng cầu xin em phải khỏe lại, phải khỏe lại.

Trầm mặc mấy phút, Giang Hoán mở miệng khàn khàn:

“Lúc đưa cô ấy đi cấp cứu, có tỉnh một lúc, nói hai câu: “Không được báo cho cha mẹ em, em không muốn họ lo lắng, ngộ nhỡ... không cần nói cho anh ấy, nói là em xuất ngoại, sống rất thoải mái. Em, không muốn anh ấy áy náy, em không nỡ” ”.

Âm thanh dần nghẹn ngào.

Trước mắt Lập Hành hoàn toàn mơ hồ, vì cúi thấp đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống quần, ướt một mảnh. Cố gắng bình tĩnh một lúc, Lập Hành giơ tay áo dùng sức lau mắt, ngẩng đầu nói nhỏ một câu:

“Tôi muốn vào cùng cô ấy, có thể không?”

Âm thanh bi thương mang theo sự khẩn cầu.

Giang Hoán nhìn anh một cái, thở dài một hơi, có lẽ, người này thật ra rất yêu cô.

“Được, tôi tới hỏi chút, có lẽ cô ấy cảm nhận được anh ở cạnh, đối với bệnh tình của cô ấy có thể có lợi”.

Làm các loại khử trùng xong, Lập Hành rốt cục cũng đi tới giường cô. Một tuần không gặp, cô rõ ràng gầy đi, hai má lõm vào, trước giờ sắc mặt hồng hào nay không chút huyết sắc. Lông mi dài mềm nhũn bao lấy mi mắt trên, yếu đuối, bất lực. Đôi môi căng mọng giờ tái nhợt khô nứt. Anh còn nhớ rõ mùi thơm ngát trên môi, là mùa cây cỏ mùa xuân, cảm giác trong veo. Bản thân đã lâu rồi không nhìn cô thật kỹ, lần này gặp lại, vẫn không có dũng khí nhìn cô thật kỹ, sợ nhìn rồi sẽ không thể đẩy cô ra. Nhẹ tay sờ tóc cô, lại xoa nhẹ mặt cô, Lập Hành đem tay cô đặt vào tay mình, đưa lên môi hôn nhẹ từng ngón tay cô, dịu dàng mà đầy dứa, mang theo thương yêu vô hạn.

“Tiểu Mạch, anh tới rồi. Em đừng ngủ, anh có rất nhiều lời muốn nói với em, em tỉnh lại chúng ta cùng trò chuyện được không?”

Đưa mặt chôn ở bàn tay cô, Lập Hành như tự lẩm bẩm.

11. Chương 10: Đồng Ý

Edit: Xuki

Tiểu Mạch cảm thấy hình như mình đang đi giữa hành lang dài dằng dặc. Trên tường hai bên treo các bức ảnh cũ. Tiểu Mạch nhìn sang, giật mình nhận ra trong ảnh là khuôn mặt mình.

Tiểu Mạch thấy mình đỏ mặt cầm theo túi gà vịt thịt cá rau dưa đứng trước cửa nhà Lập Hành, Lập Hành mở cửa, dáng vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Phương Lập Hành, hôm nay nghỉ Quốc khánh tôi không về nhà, nhà ăn ký túc thật khó ăn, tôi có thể ăn ở nhà anh không? À, cái này cho anh”.

Vừa nói xong lại đem túi trong tay đưa tới.

Lập Hành nhận lấy, thấy cô gái đỏ mặt, nhẹ nhẹ cười cười:

“Được”.

Tiểu Mạch vào phòng, đổi giày, nghe thấy sau Lập Hành có tiếng bước chân truyền đến, ngẩng đầu lên nhìn thấy một chàng trai trẻ, dáng vẻ 17, 18 tuổi, gầy gò xanh xao, ngũ quan rất giống Lập Hành. Lập Hành quay đầu nhìn thoáng qua cậu ấy, lại quay đầu nhìn Tiểu Mạch nói:

“Lâm Tiểu Mạch, đây là em trai ta, Lập Ngôn. Lập Ngôn, đây là Lâm Tiểu Mạch”.

Lập Ngôn nhìn anh trai, lại nhìn Tiểu Mạch, xấu hổ cười:

“Chào chị, chị Tiểu Mạch, chào mừng chị, nhà chúng em bình thường chỉ có hai người, chị thường tới chơi nha!”

Âm thanh rất êm tai, nhưng có chút cảm giác không khỏe mạnh.

Ngày 10 tháng 7 là sinh nhật Tiểu Mạch. Trước đó một ngày Tiểu Mạch có nói cho Lập Hành, cũng nói rõ cô không muốn quà, nhưng muốn Lập Hành cho cô bao anh món sủi cảo nhân thịt dê, cà rốt. Lập Hành sáng sớm đi chợ mua thịt dê, cà rốt, chút rau xanh, lúc về nhà đã thấy Tiểu Mạch ở nhà nói chuyện cùng Lập Ngôn.

Trưa đó Lập Hành phụ trách nhào bột mì, trộn nhân bánh, cán bột, làm sủi cảo, đa số các công đoạn, Lập Ngôn phụ trách hỗ trợ làm sủi cảo, lại thấy Tiểu Mạch chỉ phụ trách việc khuấy rối, gây phiền toái. Bởi vì Tiểu Mạch không biết lại quá nhiệt tình, kết quả đĩa sủi cảo của Lập Hành chỉ có một cái siết chặt do Lập Hành làm, còn lại sợ là chút lược sẽ thành mì Tàu. Ba người trẻ tuổi vây quanh bàn, cán bột cán bột, làm sủi cảo làm sủi cảo, thêm phiền phức thêm phiền phức, cảnh tượng cực kỳ hài hòa tốt đẹp.

Chuyển sang tám hình khác, Tiểu Mạch thấy mình vội vàng chạy đến hành lang bệnh viên, trước phòng cấp cứu đang sáng đèn, ngồi trên băng cấp cứu là một chàng trai trẻ, vùi đầu vào lòng bàn tay. Nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Mạch, anh ngẩng đầu nhìn phía Tiểu Mạch, gương mặt yếu đuối bất lực.

“Lập Hành, Lập Ngôn thế nào?”

Tiểu Mạch chạy tới trước mặt anh.

Chàng trai ngẩng mặt lên nhìn cô, trong mắt chứa hơi nước mờ mờ:

“Vẫn còn đang cấp cứu, Tiểu Mạch, anh...”

Nghẹn ngào một cái, anh không nói tiếp.

Cảm giác được anh đang sợ hãi, bất lực, Tiểu Mạch kéo lấy thân thể anh, đem anh ôm vào ngực, mặt anh nằm ở ngực cô, thân thể run nhẹ.

“Lập Hành, đừng sợ, em ở đây. Lập Ngôn không có việc gì, tình huống của cậu ấy không tính là rất nghiêm trọng, tuyệt đối sẽ không có việc gì”.

Lập Hành thân thể run dữ dội hơn, Tiểu Mạch buộc chặt hai cánh tay mình, gắt gao ôm lấy anh, hy vọng đem sức lực của mình truyền đến anh.

“Thật không?”

Lập Hành ngẩng đầu nhìn cô, mắt lóe sáng dọa người, mang theo niềm khao khát to lớn.

Tiểu Mạch kiên định gật đầu:

“Đương nhiên, em học y, anh phải tin em”.

Thật ra Tiểu Mạch rất sợ, nếu như Lập Ngôn có chuyện gì, cô sợ anh ấy thật sự không chịu được.

Lại tựa đầu vào lòng Tiểu Mạch, trầm mặc hồi lâu, Lập Ngôn mở miệng nói nhỏ:

“Năm anh bốn tuổi, mẹ sinh Lập Ngôn. Lúc em ấy ra đời lại không khóc, bác sĩ vỗ thật lâu mới có tiếng khóc, suýt chút nữa không cứu sống được. Em ấy ở trong hộp giữ nhiệt rất lâu, anh ở bên ngoài nhìn em ấy, cơ thể bé nhỏ, như một con mèo con vừa mới sinh”.

“Em ấy khi còn nhỏ thường dễ bệnh, sau anh lại nghe mẹ cùng ba nói đó là bệnh tim bẩm sinh, là loại không thể lớn lên thì phải phẫu thuật. Em ấy không thể chạy cũng không thể nhảy, dạng đại hội thể dục thể thao sẽ làm em ấy té xỉu. Anh thường xuyên chơi cùng em ấy ở nhà, bọn anh kể chuyện, chơi cờ, chơi bịch mắt bắt dê. Em ấy lúc còn nhỏ rất đẹp, khi chơi bịch mắt bắt dê, lúc em ấy tìm thấy anh đều cười cực kỳ đẹp, anh cũng thấy đặc biệt vui sướng”.

“Công việc của mẹ phải làm ca đêm, ba luôn lúc tan làm sẽ đi đón bà. Lúc anh 12 tuổi, có một ngày...”

Lập Hành đột nhiên run rẩy kịch liệt.

“Lập Hành, đừng nói nữa, thấy khó chịu thì chúng ta không nói nữa”.

Tiểu Mạch đau lòng không nổi, vuốt ve tóc anh, nói nhỏ nhẹ.

Lập Hành thở hổn hển vẫn nói tiếp.

“Có một ngày, ba anh tham gia tiệc sinh nhật đồng nghiệp, uống chút rượu, đi đón mẹ anh chậm trễ, mẹ anh... Mẹ ở trên đường hầm nhỏ, bị người ta... cướp của giết người. Có thể mẹ anh không có tiền...”

Lập Hành nghẹn ngào mấy lần, âm thanh càng ngày càng rõ ràng, có chút mờ ảo, mang theo tiếng nước nở.

Tiểu Mạch cảm thấy ngực áo sơ mi bị thấm ướt, vạt tiền xuyên tâm đau đớn, đau đến dường như không thể thở nổi. Cho dù sau khi Lập Hành chia tay cô, cho dù Lập Hành đính hôn, cô cũng chưa từng đau đớn như lúc này. Chàng trai của cô, chịu quá nhiều đau khổ, mà cô chỉ có thể vuốt ve tóc anh.

“Chúng ta không nói nữa được không?”

Có lẽ trong lòng chứa nhiều thứ, chất chứa đã lâu, Lập Hành dường như muốn nói hết tất cả, không dừng được:

“Sau chuyện của mẹ, ba luôn tự trách, đặc biệt đau đớn, việc làm cũng không chuyên tâm, hai con trai cũng không chăm sóc. Một lần vô tình, ông ấy tiếp xúc đến ma túy, rất nhanh chìm đắm trong cảm giác giải thoát tạm thời đó”.

“Ông ấy mỗi ngày không phải đi ra ngoài mua ma túy thì chính là trốn trong lòng mình vừa khóc vừa hít ma túy, Lập Ngôn rất sợ, năm đó bệnh tim của em ấy phải vào bệnh viện mấy lần, đều là anh đem em ấy đến bệnh viện cứu vãn. Có một lần sau khi em ấy được cấp cứu, ba anh tỉnh táo ôm bọn anh khóc, nói có lỗi với bọn anh, mong bọn anh tha thứ cho ông ấy”.

“Đầu tháng ba năm ấy, ba anh vì hít ma túy quá liều mà chết. Không biết vì sao, anh tuy đau lòng nhưng cũng có cảm giác giải thoát. Nhưng là, anh không nghĩ đến, đó không phải là kết thúc”.

Giọng Lập Hành dần dần hết nghẹn ngào, âm thanh bình tĩnh lại, mang theo nỗi khổ sở tự giễu.

“Ba vừa mới qua đời, liền có chủ nợ tìm tới cửa đòi tiền. Thì ra ba hít ma túy vay rất nhiều rất nhiều tiền, bọn họ nói cha mất con trả, cho nên lấy đi tất cả đồ đạc đáng tiền trong nhà, còn nói không trả hết sẽ giết chết Lập Ngôn. Lập Ngôn chính là vì lần đó mà hoảng sợ về sau bệnh tình nặng thêm, cơ thể ngày càng kém đi”.

Tiểu Mạch nhẹ nhẹ vỗ vai anh ấy một cái, vuốt lưng anh ấy, đau lòng tội lỗi. Chỉ hận thời điểm anh bất lực mình không có ở đó, không thể đem tất cả mọi thứ cho anh.

“Bọn anh bán nhà ở, vẫn còn một phần nợ. Anh không thể giữ lại căn nhà của mẹ, nhưng mà lúc mẹ sắp mất đã nắm lấy tay anh nhờ anh chăm sóc Lập Ngôn, chuyện này anh nhất định phải làm được. Lập Ngôn cơ thể không khỏe, nhưng em ấy rất hiếu thắng, vẫn kiên trì đến trường, thành tích vẫn luôn tốt. Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của anh là Lập Ngôn còn sống, có thể sống khỏe mạnh, dù muốn anh chết, anh cũng bằng lòng”.

Tiểu Mạch trong đau đớn ôm thật chặt chàng trai vào ngực, tựa sát vào nhau, vượt qua buổi tối khó khăn này. Trong phút chốc, Tiểu Mạch quyết định, đời này kiếp này sẽ dốc hết sức đối tốt với anh ấy, cho anh ấy hạnh phúc vui vẻ.

Hình ảnh lại đột ngột chuyển, Tiểu Mạch trong chớp mắt cảm thấy mất trọng lượng. Sau đó cô nhìn thấy Lập Hành ngồi trên giường, còn mình đứng trên giường ôm anh ấy vào ngực. Cơ thể anh run rẩy, vùi đầu vào lòng ngực mình, mình thì dịu dàng vuốt tóc anh ấy.

Chàng trai nồng nặc mùi rượu, qua một lát, nghẹn ngào nói:

“Tiểu Mạch, ở cùng anh đi, chỉ hôm nay thôi”.

Lại thở dốc thật lâu, nói không rõ:

“Hôm nay là vừa tròn 11 năm ngày mẹ anh mất”.

Tiểu Mạch đau lòng ôm chặt cơ thể chàng trai, cúi đầu nhẹ nhàng hôn thái dương anh ấy:

“Đừng sợ, Lập Hành, em ở đây với anh”.

Chàng trai đột nhiên ngừng đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, lúc đầu dịu dàng lưu luyến, sau lại từng bước mạnh thêm, càng ngày càng mạnh, giống như muốn đem Tiểu Mạch hút vào thân thể anh ấy. Tiểu Mạch đắm chìm trong nụ hôn mang theo hơi thở bi thương, thậm chí không biết về sau phát sinh thể nào. Khi anh tiến vào, trong phút chốc Tiểu Mạch đau đớn tột độ, cắn chặt môi dưới, cảm thấy một loại vui sướng trước đó chưa từng có, giống như rốt cục đã có thể chia sẻ đau đớn của anh. Mồ hôi bọn họ hòa lẫn vào nhau, Tiểu Mạch cảm thấy, từ giờ khắc này, tính mạng của bọn họ sẽ hòa vào nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Tiểu Mạch đang muốn đi lên trước nhìn hình ảnh kế tiếp thì trong không gian mờ mịt nghe được có người gọi tên cô:

“Tiểu Mạch, tỉnh lại đi”.

Đột nhiên trở nên hoảng hốt, dường như có vật gì đó ấm áp chà xát vào ngón tay mình, mang theo hơi ấm, giống như con chó nhỏ liếm lấy mình, hơi ngứa một chút. Tiểu Mạch lấy hết sức muốn mở mắt, lại cảm thấy mi mắt nặng nề, làm sao cũng không mở ra được.

Cảm giác vật trên ngón tay đang nhúc nhích, một giọng nam khàn khàn truyền đến:

“Tiểu Mạch, anh sai rồi, em tỉnh lại được không, anh có rất nhiều lời muốn nói với em”.

“Tiểu Mạch, đừng ngủ nữa, em đã ngủ hai ngày rồi, bọn họ nói đã ngừng xuất huyết, tại sao em vẫn chưa tỉnh lại?”

“Tiểu Mạch, anh thật sự sai rồi, không có Hạ Vi, không có đình hôn, anh chỉ có em, vẫn luôn chỉ có em”.

“Tiểu Mạch, anh là tên khốn, em tỉnh lại đánh anh được không? Em ngủ như vậy anh rất sợ em biết không?”

Giọng nói dần dần hạ xuống.

“Tiểu Mạch, anh yêu em, em không thể không để ý đến anh, em không để ý đến anh, anh phải làm sao đây?”

Giọng nói dịu dàng, Tiểu Mạch có chút đau lòng.

“Tiểu Mạch, anh đau dạ dày, chân cũng đau, em tỉnh lại giúp anh xoa bóp nha! Chỉ mình em thương anh, em không tỉnh lại người nào thương anh nữa?”

Âm thanh mang theo tải thân sâu đậm, có chút như đang làm nũng.

Tiểu Mạch có chút gấp gáp, dường như nghe được người kia nói đau dạ dày, đau chân mình lại đau lòng, cô dùng hết sức lực muốn giơ tay lên nhưng chỉ giật giật được ngón tay.

Lập Hành cảm giác được ngón tay mình đang cầm trong lòng bàn tay hơi nhúc nhích, lập tức kích động gọi tên cô:

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch, em tỉnh lại đi, tỉnh lại đi”.

Tiểu Mạch chậm rãi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt Lập Hành lo lắng, tiều tụy.

“Tiểu Mạch, thật tốt quá, em tỉnh rồi! Bác sĩ, bác sĩ!”

Lập Hành lập tức la lớn.

Tiểu Mạch sững sờ trong chốc lát, há miệng, lại không phát ra được tiếng nào. Cô hít một hơi, dùng hết sức nói:

“Lập Hành, đừng sợ, em không sao”.

Tuy là cô rất dùng sức, nhưng trên thực tế âm thanh lại yếu ớt như tiếng muỗi kêu. Nhưng mà Lập Hành vẫn nghe được, như là âm thanh của tự nhiên. Anh liền đỏ bừng mắt, mắt ngập tràn hơi nước.

Tiểu Mạch nhìn thấy dáng vẻ của anh, nhẹ nhàng nở nụ cười trên khóe miệng. Bác sĩ cùng Giang Hoán cùng bước vài, Giang Hoán vừa vào liền khẩn trương nhìn Tiểu Mạch, nửa ngày mới nói một câu:

“Em có thể tỉnh, làm anh sợ muốn chết”.

Tiểu Mạch thấy vẻ mặt hốt hoảng của người đàn ông kia, không nhịn được cười.

Bác sĩ sau khi kiểm tra tuyên bố tình trạng Tiểu Mạch bây giờ rất bình thường, trong đầu không xuất huyết mới, xuất huyết cũ đang nhanh chóng được hấp thu, nằm bệnh viện hai tuần nếu không có việc gì ngoài ý muốn là có thể vui vẻ xuất viện.

Bác sĩ đi rồi, Giang Hoán cũng kéo ghế ngồi bên giường Tiểu Mạch, Lập Hành quét mắt nhìn anh ta một cái, lấy tay Tiểu Mạch bọc lấy tay anh, tầm mắt rũ xuống. Tiểu Mạch nhìn động tác của Lập Hành một chút, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng. Sau đó ánh mắt chuyển sang Giang Hoán:

“Cảm ơn anh, Giang Hoán”.

Giang Hoán cũng nhìn thấy động tác giống như tuyên bố chủ quyền kia của Lập Hành, bĩu môi tự giễu, nở nụ cười:

“Nói cái gì, đều là bạn bè mà”.

“Không chỉ là việc lần này cứu em, còn có rất nhiều việc, cảm ơn anh”.

Mắt Tiểu Mạch có chút hơi nước.

Giang Hoán đứng lên, lúc quay đầu đi ra, đưa lưng về phía bọn họ khoát khoát tay:

“Được, hai người thật tốt nha, anh ra ngoài trước”.

Rời khỏi tầm mắt của họ, mắt anh xẹt ra vẻ ảm đạm.

Sau khi Giang Hoán rời khỏi đây, hai người trầm mặc một hồi. Lập Hành phá vỡ sự yên tĩnh trước:

“Em khát không, anh rót cho em cốc nước”.

Nói xong tự đi lấy gậy bên giường.

“Em không khát, em hỏi anh, anh... những gì vừa mới nói đều là thật?”

Giọng Tiểu Mạch mềm nhũn, vừa mới tỉnh lại nên khàn khàn.

Lập Hành đỏ mặt, không lên tiếng.

“Anh nói đau dạ dày, đau chân cũng là thật?”

Tiểu Mạch có chút vội vàng hỏi.

Lập Hành lập tức đỏ hơn, ánh mắt né tránh:

“Cái đó, không phải. Em đừng vội, không có đau”.

Dừng một chút, lại giống như không nói nên lời.

“Là bác sĩ Giang nói, em lo lắng cho anh, nếu anh nói đau, em nhất định tỉnh lại”.

Càng nói, đầu sắp cúi xuống mặt đất luôn rồi.

Tiểu Mạch nhin không được cười ha hả, mắt cong thành hình lưỡi liềm. Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua mặt đáng yêu như vậy của anh, thật là đáng yêu. Cười một lúc, Tiểu Mạch giả vờ tức giận nói:

“Những thứ khác, như việc của Hạ Vi, việc đính hôn, còn có... anh nói yêu em, cũng là Giang Hoán dạy anh nói, đều là lừa em?”

“Không phải, những thứ đó là sự thật, em phải tin anh...”

Lập Hành chợt ngừng đầu nhìn cô, thấy ánh mắt cô là vẻ trêu đùa, sững sốt một chút, anh cười:

“Thật là một cô gái phá phách”.

“Lập Hành, trải qua lần sinh tử này, em nhất định không buông tay anh, thật ra, dù có hay không có Hạ Vi, dù anh có đính hôn không, cuộc đời em, sẽ cùng anh đây đây”.

Tiểu Mạch nhẹ nhàng mà kiên định nói, có mấy lần dừng lại thở dốc, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Lập Hành.

Con người Lập Hành chớp động, có mừng rỡ và cảm động. Đặt tay cô lên môi, hôn qua mỗi ngón tay cô, âm thanh lưu luyến đầy tình ý:

“Tiểu Mạch, cho dù em buông tay, anh tuyệt đối cũng không buông tay em, xem như em hối hận cũng không kịp nữa rồi. Đời này, em đã định là người phụ nữ của anh”.

“Thì ra không phải là cún con liếm em à”.

Tiểu Mạch thì thầm một tiếng. Lập Hành đen mặt, cô gái này, bầu không khí kiêu diễm triền miên đều bị cô phá hư sạch sẽ rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trong lúc sinh tử, sẽ nhận ra điều luôn cho rằng quan trọng thật ra không hề quan trọng, con người như có thêm dũng khí. Lập Hành chính là như vậy.

Bọn họ đi qua khó khăn, cơ bản tập trung ở chương này, ngược sắp kết thúc rồi, ngọt ngào sắp đến bao phủ đây!

12. Chương 11: Ghen Tuông

Edit: Xuki

Tiểu Mạch tỉnh lại vào chiều hôm đó, sau đó được đến phòng bệnh bình thường. Tiểu Mạch nằm trên giường, Lập Hành giúp cô đắp kín mền, lại rót một chén nước ấm, cầm ống hút đưa tới môi cô. Tiểu Mạch chưa uống được ngụm nước nào, Lộ Lộ đã hấp tấp chạy vào.

“Tiểu Mạch, cậu tỉnh rồi? Đầu còn đau không, nhanh cho mình xem nào”.

Lộ Lộ vọt thẳng đến bên giường, kéo tay Tiểu Mạch lên nhìn trái nhìn phải, vẫn không quên liếc Lập Hành một cái”.

“Bình tĩnh đừng nóng, bình tĩnh đừng nóng, Lộ Lộ, mình không sao rồi, cậu đừng lo lắng”.

Tuy là giọng nói còn yếu ớt nhưng sắc mặt Tiểu Mạch đã khá hơn rất nhiều so với buổi sáng rồi. Có đôi khi, tâm trạng sẽ ảnh hưởng đến thân thể, thường là nằm ngoài dự đoán của chúng ta.

Thấy Tiểu Mạch quả thực tốt hơn nhiều, Lộ Lộ quay đầu trừng mắt nhìn Lập Hành:

“Phương Lập Hành, anh không phải đã dính hôn sao, không đi cùng vị hôn thê dịu dàng thù mị của anh đi, ở chỗ này làm gì?”

Lập Hành nghe được đây là giọng nữ sáng đó gọi điện thoại cho anh biết Tiểu Mạch bị thương, thật ra, anh rất cảm ơn cô, nếu không, hiện tại anh còn không biết tình trạng của Tiểu Mạch. Cho nên lúc này, anh nhìn thẳng vào mắt Lộ Lộ, con người đen lầy, chân thành nói:

“Cô là Lý Lộ Lộ đúng không? Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết việc Tiểu Mạch bị thương, cảm ơn cô quan tâm Tiểu Mạch như vậy”.

Lộ Lộ sửng sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn Tiểu Mạch:

“Ai da, thật khủng khiếp, mắt người này biết phóng điện à!”.

“...” Tiểu Mạch không nói gì.

“A, chờ đã, anh ta dựa vào cái gì mà cảm ơn mình quan tâm cậu? A, hai người ở cùng một chỗ, có phải không, có phải hay không, cậu nói mau”.

Lộ Lộ tròn mắt nhìn Tiểu Mạch cùng Lập Hành, quét mắt tới lui.

Tiểu Mạch khẽ cười, mặt hồng nhợt.

Lập Hành vì Tiểu Mạch bị thương nên bỏ mất 3 ngày không tập luyện hồi phục, cho nên về sau Tiểu Mạch liền thúc giục anh ấy đi tập luyện mỗi ngày, tuyệt đối không được gián đoạn. Lập Hành liền mỗi sáng sớm qua đây đưa cho Tiểu Mạch, rồi bản thân đi luyện tập, tập xong, trưa sẽ đem cơm qua đây cùng ăn với Tiểu Mạch. Tiểu Mạch cảm thấy cảnh này thật quen thuộc, chỉ khác là hai người bọn họ đã thay đổi vị trí, bây giờ là anh ấy tới chăm sóc cô.

Lập Hành bây giờ có thể chống gậy đi từ từ, vì luyện tập, hai tay cũng mạnh mẽ tráng kiện. Mà sau khi hai người ở bên nhau, có thể vì tâm trạng tốt lên, sắc mặt cũng không còn tái nhợt, cả người đều có sức sống, Tiểu Mạch đối với sự thay đổi này rất hài lòng. Thật ra cô đặc biệt không nhìn được hình dáng tiêu tụy của Lập Hành, hình dáng như thế sẽ làm cô đau lòng.

Tiểu Mạch có khi cảm thấy mấy ngày này có chút hạnh phúc không chân thật, mỗi ngày hai người đều dùng phần lớn thời gian cùng nhau, có khi nói chuyện phiếm một chút, có khi cùng xem tivi, hoặc nghe chút nhạc, có khi không có làm gì, chỉ nằm tay dựa chung một chỗ. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào gò má Lập Hành, ánh mắt của anh bình tĩnh thỏa mãn, Tiểu Mạch nhìn thấy, không khỏi nghĩ tới câu kia: “Vợ chồng hòa hợp, năm tháng bình an”. Nếu thời gian dừng lại ở thời điểm này, cuộc sống của mình đúng là thật viên mãn.

Một ngày kia, Lập Hành hầm thịt bò cách thủy với khoai tây, Tiểu Mạch thấy món ăn này, lập tức nhớ tới chuyện của Hạ Vi. Vì vậy, ánh mắt lạnh lùng quét đến Lập Hành đang ngồi bên giường bưng canh thổi bột nóng đút cho cô. Người đàn ông cảm thấy có làn gió lạnh thổi tới, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Mạch, bị ánh mắt lạnh lùng cho cô rét run một cái.

“Tiểu Mạch, sao vậy? Anh làm sai gì sao?”

“Anh nói xem!”

Giọng này của cô ấy sao nghe có chút kỳ quái nhỉ.

Nghiêng đầu, giống như đang nhớ lại:

“Sáng sớm anh rời giường, làm bữa sáng, mang đến cùng ăn với em, sau khi ăn xong anh đi tập luyện, dựa theo yêu cầu của bác sĩ hoàn thành tất cả bài tập, sau đó đi về hầm thịt bò. Không làm chuyện gì sai, Tiểu Mạch, nếu không thì em nói thẳng đi, anh thật sự không biết sai chỗ nào”.

Dáng vẻ của người đàn ông muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu.

“Không có chuyện gì”.

Cô gái lăm bằm một câu.

“Thật sự không có gì?”

Nghe thật không giống như không có chuyện gì nha.

“Quên đi, xem như em bị điên nha! Không nói ra cam nín thật khó chịu. Anh xem, em sẽ không nói anh làm cơm không hợp khẩu vị của em, còn anh ngày đó nói như thế nào?”

Tiểu Mạch hắng giọng một cái, học bộ dạng xa cách lạnh lùng của Lập Hành:

“Tiểu Mạch, Hạ Vi ở cùng anh bốn năm rồi, cô ấy biết rõ khẩu vị của anh, người khác làm anh ăn không quen. Hừ!”

Nói xong dùng mũi hung hăng hù một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác tức giận.

Lập Hành vừa nhìn, được rồi, muốn thanh toán nợ nần rồi. Xem ra cô gái tức giận kia cũng là con gái, không ăn cơm của cô, không ghen tuông mới lạ.

“Tiểu Mạch, anh sai rồi, em đừng giận, được không? Để cho tức giận nhức đầu thì làm sao bây giờ?”

Giọng Lập Hành êm ái, dụ dỗ cô nói.

“Anh không phải đã cùng em nói rõ rồi sao, Hạ Vi quen biết anh bốn năm, là đồng nghiệp bốn năm. Anh nhờ cô ấy giả làm bạn gái là muốn ép em đi, anh và cô ấy thực sự không có gì. Thật sự như vậy, Tiểu Mạch, chuyện này em phải tin anh, tình cảm anh đối với em tuyệt đối là duy nhất”.

“Anh không phải là chuyện gì cũng thích giả trang giấu trong lòng sao, hôm nay giải thích nhiều như vậy, không phải do chột dạ à?”

Tiểu Mạch liếc mắt nhìn anh.

Lập Hành khẽ thở dài:

“Anh luôn cho rằng làm người chỉ mong không thẹn với lòng, nhưng chuyện này là anh làm sai, để cho em đau lòng, nếu không giải thích rõ, lẽ nào lại tiếp tục để nó làm cái gai trong lòng em”.

“Thế này còn tạm được”.

Tiểu Mạch cười hì hì một tiếng.

Lập Hành thổi thổi canh, dùng muỗng nhỏ đút tới bên môi cô.

“Ăn canh nha, chậm một chút, coi chừng nóng”.

Tiểu Mạch cách hơi nóng nước canh nhìn thấy con người đen thẳm của Lập Hành, con người tràn đầy yêu thương, không sao giấu được. Tiểu Mạch nghĩ, mình đây gọi là khổ tận cam lai sao?

Hai người anh một muỗng, em một muỗng. Uống xong, Lập Hành chống gậy đứng lên, đem cơm hộp sau khi cất ghế cạnh giường. Tiểu Mạch dịch người về bên trong, vỗ một bên giường:

“Mau lên đây duỗi duỗi chân, buổi sáng đi tập luyện, lại chạy về nấu canh, chân đã đau chưa?”

Giọng nói có chút đau lòng.

Lập Hành thấy cô nhẹ nhàng cười cười, trong lòng tràn đầy vui sướng, vốn là nơi trống rỗng, đã bị người con gái này lấp đầy. Chống gậy đứng lên, xoay người ngồi bên giường, hai tay ôm phần chân trái còn lại của mình, lại nâng chân phải lên giường, ngồi dựa vào đầu giường, Lập Hành thở ra một hơi.

“Mệt không, em đã nói anh đừng nấu cơm, tập luyện xong thì tới đây, chúng ta có thể gọi đồ ăn bên ngoài”.

Tiểu Mạch vừa nói vừa đau lòng dùng tay xoa bóp phần chân trái còn lại của anh ấy.

“Thời điểm anh bị bệnh em cần thận chăm sóc anh, em bị bệnh tại sao anh lại để em tùy tiện ăn gì đó”.

“A, anh đang trả ơn em sao?”

Tiểu Mạch hơi cúi.

“Nói vậy, anh chính là muốn nấu cơm cho em ăn, thấy em ăn anh đặc biệt có cảm giác thỏa mãn”.

Lập Hành cười nhạt, mang theo sự cứng chiều, ánh mắt dịu dàng.

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười. Sau khi ở cùng nhau, hai người đặc biệt thích nhìn người kia cười, dường như thấy thế nào cũng không đủ, thấy thế nào cũng vui vẻ.

Xoa bóp phần chân trái còn lại, lại xoa bóp đùi phải một lúc, Tiểu Mạch lẩm bẩm:

“Đùi phải à, mày cũng không dễ dàng nha, toàn dựa vào mày chống đỡ, tao cũng thương mày”.

Lập Hành nhìn dáng vẻ chăm chú của cô đặc biệt đáng yêu, nhịn không được cúi đầu hôn lên thái dương của cô một cái. Tiểu Mạch nghiêng đầu cười với anh, dưới ánh mặt trời, ánh mắt cô rạng rỡ, soi sáng đáy lòng Lập Hành, ấm áp dạt dào.

Xoa chân xong, hai người sóng vai tựa ở đầu giường, Tiểu Mạch đem đầu gối Lập Hành gác lên mình, nắm tay anh vào tay mình, véo nhẹ mỗi ngón tay.

“Thế nào, nghĩ thông rồi sao, cùng với em?”

Một lát sau, Tiểu Mạch nhẹ giọng hỏi. Mấy ngày nay, sợ Lập Hành không thích ứng với quan hệ giữa hai người, nên không dám hỏi vấn đề này.

Lập Hành trầm mặc rất lâu, vuốt ve tóc Tiểu Mạch, thời điểm Tiểu cho là anh sẽ không nói thì Lập Hành nói nhẹ:

“Sau khi nghe tin em bị thương, anh đặc biệt sợ hãi, sợ muốn chết. Cũng đặc biệt hối hận, sớm biết biết xảy ra chuyện như vậy, dù cho ngày mai anh chết, hôm nay cũng muốn sống với em”.

“Thiếu chút nữa là sinh ly tử biệt rồi, anh mới hiểu được, yêu chính là đem lại hạnh phúc cho người kia. Chỉ cần em yêu anh, như vậy thì chỉ có anh đem lại cho em hạnh phúc, anh lại ngu ngốc cho là hạnh phúc của em ở chỗ người khác. Tiểu Mạch, em có thể tha thứ cho anh không?”

“Nếu có lần nữa sẽ không tha thứ, lần này, nhìn thấy chính anh tỉnh ngộ, em cho anh cơ hội lập công chuộc tội nha! Về sau anh không được giả làm thánh nhân nữa, anh cho rằng đó là quên mình vì nghĩa sao?”

Tiểu Mạch nói, giọng trách cứ.

Lập Hành lại gần hôn thái dương Tiểu Mạch một cái:

“Đúng vậy, đem nàng dâu tốt như vậy cho người khác, khi đó đầu anh nhất định bị kẹt cửa rồi”.

Nói xong rồi cười haha, nụ cười từ nội tâm, con mắt đen sẫm sáng lên, cảm động không nói nên lời.

Một lát sau, Lập Hành đột nhiên dựa vào vai Tiểu Mạch, nhìn vào mắt Tiểu Mạch:

“Tiểu Mạch, từ nay về sau, anh nhất định sẽ yêu em thật tốt, nỗ lực đem hạnh phúc cho em, cũng sẽ không bao giờ lùi bước”.

“Phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không chùn bước”

Tiểu Mạch cũng nhìn thẳng vào mắt Lập Hành.

“Trừ khi em không yêu anh, phát sinh chuyện gì anh cũng không chùn bước”.

“Cho dù cha mẹ em phản đối cũng không lùi bước?”

“Cho dù cha mẹ em phản đối cũng không lùi bước. Anh sẽ làm cho họ biết, anh yêu con gái bọn họ, vì cho em hạnh phúc, anh bằng lòng trả giá tất cả, bao gồm cả mạng sống”.

Là lời thề, cũng là lời hứa hẹn.

“Bốn năm trước, vì sao anh từ bỏ?”

Tiểu Mạch nhìn chằm chằm anh hỏi.

Lập Hành thở dài:

“Khi đó thật là ngốc, em biết đó, ba anh lúc qua đời thiếu nợ rất nhiều, thật ra bọn anh bán nhà cũng không trả hết nợ, còn kém một số lớn”.

Lập Hành chìm trong ký ức.

“Đêm đó qua đi”.

Trên mặt thoáng đỏ một cái:

“Sáng sớm khi tỉnh dậy, em đã đi rồi. Anh ngồi trên giường suy nghĩ thật lâu, quyết định chờ em hết giờ học sẽ đi tìm em, nói cho em biết, anh thích em, muốn em làm bạn gái anh”.

“Nhưng mà, buổi chiều lúc anh chuẩn bị ra cửa, chủ nợ tìm đến cửa. Trong đó hai người có thể thấy em đi cùng anh, bọn họ nói rất nhiều lời hạ lưu, còn nói nếu để em ở cùng họ một lần, liền gia hạn cho anh vài ngày”.

Lập Hành giọng nói mang theo nỗi đau khổ.

“Anh lúc đó cảm thấy một loại tuyệt vọng trời đất sụp đổ, chính mình rơi vào hoàn cảnh này, sao có thể lôi em vào cùng được? Em thuần khiết tốt đẹp như thế, bằng thanh ngọc khiết, ta chỉ cần suy nghĩ đến lời nói sỉ nhục của họ với em, đã cảm thấy khó chịu”.

Tiểu Mạch bỗng nhiên nhẹ cười khê:

“Đồ ngốc, thực ra ngày đó em đến tìm anh, lời bọn họ nói em đều nghe, sau đó em không đi ra là sợ anh khó chịu. Ngày hôm sau em có việc, ai ngờ lúc tìm anh nữa thì anh lại biến mất. Chỉ gửi một tin nhắn ngắn ngủi, mấy chữ, coi như là thông báo đến em sao?”

Lập Hành giật mình nhìn Tiểu Mạch, phản ứng chậm mấy giây.

“Em biết? Em không sợ?”

“Có gì đáng sợ? Thiếu nợ thì trả tiền thôi, anh và em cùng trả, sớm muộn gì cũng hết. Nếu như biết anh nghĩ như thế, lúc đó em liền đi ra nói rõ ràng với anh”.

Tiểu Mạch thản nhiên nói.

Đưa tay ôm lấy Tiểu Mạch, đem đầu cô tựa vào ngực mình, dùng cằm chà chà vào đỉnh đầu cô, Lập Hành ghen ngào nói:

“Tiểu Mạch sao em lại có thể dũng cảm thế, sao có thể tốt như vậy?”

“Anh mới biết à, nói cho anh biết, cái khác không nói, em chỉ có một lòng dũng cảm, yêu thì yêu, không lo trước lo sau, sợ bóng sợ gió. Về sau, gặp phải chuyện gì, anh đừng xem em yếu ớt như vậy”.

“À”.

Trả lời một tiếng thật nhỏ, giọng buồn buồn, giống như tâm trạng nén trong lòng khê chấn động.

“Không được, anh đó cái gì cũng thích tự mình gánh vác, em phải cùng anh lập 3 điều luật mới được”.

Trên mặt Tiểu Mạch có chút giảo hoạt.

“Nghe đây: Điều 1, có chuyện gì cũng phải nói với em, tất cả mọi chuyện chúng ta phải cùng nhau đối mặt; Điều 2, không cho phép dùng bất kỳ cách nào đẩy em ra; Điều 3, không cho phép dùng bất kỳ cách nào biến mất. Có nghe không?”

Lập Hành im lặng, ngẫm lại mấy vấn đề này anh đều làm được, Tiểu Mạch muốn làm 3 điều luật cũng là hợp. Vì vậy trình trọng gật đầu:

“Được, anh nhất định làm được”.

13. Chương 12: Hòa Hợp

Edit: Xuki

Có lẽ là do tâm trạng tốt, tổn thương của Tiểu Mạch khôi phục đặc biệt nhanh. Một tuần sau, bác sĩ kiểm tra nói tụ huyết trong đầu đã bị hấp thu như bình thường, đề xuất xuất viện về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Mạch phấn chấn, buổi sáng lúc Lý Lộ Lộ đến thăm, Tiểu Mạch liền báo tin tốt này cho cô. Lý Lộ Lộ lại muốn Tiểu Mạch ở đây nhiều vài ngày, dù sao cũng là tai nạn lao động, không cần trả tiền viện phí. Ở chỗ này để Phương Lập Hành chăm sóc vài ngày, ai bảo hắn là đồ khốn kia chứ. Lần này Tiểu Mạch bị thương thật ra Lộ Lộ có chút tự trách, cho rằng nếu như không phải do cô gọi điện thoại, Tiểu Mạch có lẽ sẽ không nghĩ đến báo danh cứu viện, cũng không bị thương. Thế nhưng, lại nghĩ tới nếu không phải Phương Lập Hành làm cô ấy đau buồn, cô ấy sẽ không xảy ra việc này, cho nên Lộ Lộ liền quyết định đem trách nhiệm đẩy cho Lập Hành, mấy ngày nay thời điểm hai người gặp nhau, cô chưa từng cho Lập Hành thấy sắc mặt tốt nào.

Ngày xuất viện, Lập Hành đi tập luyện xong liền trực tiếp đưa Tiểu Mạch về. Lập Ngôn theo sau, giúp hai người cầm đồ. Xe Tiểu Mạch vẫn đỗ ở bệnh viện, mấy người liền trực tiếp lái xe trở về nhà của Tiểu Mạch. Nhìn thấy nhà Tiểu Mạch màu đỏ mới tinh, Lập Hành sững sốt một chút, nhìn cô một cái. Tiểu Mạch lo lắng Lập Hành thấy gia cảnh nhà cô tốt hơn anh, trong lòng có khúc mắc, bèn cười giải thích:

“Sinh nhật năm ngoái ba em tặng quà sinh nhật”.

Lập Hành cười, ngắt tay Tiểu Mạch một cái:

“Đừng khẩn trương, nếu như bây giờ em nói em là cô gái nhà giàu nhất thế giới, chàng trai nghèo Phương Lập Hành cũng không chạy trốn đâu”.

Buổi trưa mấy người ở nhà nấu mì sợi. Mì là Tiểu Mạch nấu, mì sợi trứng gà. Màu xanh của đậu, màu đỏ của cà rốt sợi, thêm ít lá câu quất, cả tô mì đẹp đẽ thanh đạm, thật muốn ăn. Lập Hành bưng lên uống một ngụm nước, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Mạch đang cười híp mắt nhìn anh, nụ cười kia có chút dọa người.

“Người khác làm ăn không quen à?”

Tiểu Mạch ung dung nói một câu.

Lập Hành cười nhạt:

“Không phải, ngoài em ra, người nào làm anh cũng ăn không quen”.

“Phù!”

Lập Ngôn bên cạnh cười vang. Đây là anh trai mình sao, gần đây thay đổi quá nhiều rồi nha.

Buổi tối Lập Hành muốn đi ra ngoài ăn cơm, chúc mừng Tiểu Mạch xuất viện. Tiểu Mạch lo lắng chân Lập Hành không thuận tiện, không muốn nhiều người nhìn anh ấy như quái vật, liền nói muốn trở lại nấu nướng cho bọn họ xem, vì vậy cuối cùng vẫn ở nhà làm cơm ăn. Buổi chiều Lập Hành đến công ty làm, Lập Ngôn vừa tốt nghiệp Đại học, hiện đang thực tập trong công ty Lập Hành. Tiểu Mạch lo chân Lập Hành mệt mỏi, không cho phép anh làm cơm, kiên trì tự mình làm cơm.

Nhưng là Lập Hành vẫn cố ý tới giúp một tay, cuối cùng cô an bài anh tới cạnh bàn ăn phụ trách thái đồ ăn.

Buổi tối tan việc Lập Ngôn đến thẳng nhà trọ Tiểu Mạch, vừa vào cửa, Tiểu Mạch đang bưng thức ăn ra bàn. Đơn giản bốn món một canh, chay mặn đều có, có nóng có lạnh, bình thường nhưng rất có dinh dưỡng, hơn nữa nhìn mùi vị cũng không tệ. Lập Ngôn giơ ngón tay cái lên:

“Tuyệt vời, chị Tiểu Mạch”.

Lại một bữa cơm, mấy người đều ăn thoải mái, Lập Hành đối với mỗi món đều khen không dứt miệng, sợ Tiểu Mạch lại nói tới “Ngoại trừ Hạ Vi làm, người khác làm anh ăn không quen”.

Lập Ngôn nhìn thấy bộ dạng này của anh trai, nín cười mặt đỏ rần, Tiểu Mạch nghi ngờ quét mắt nhìn hai người họ, thật là khó hiểu.

Ăn xong cơm tối, Lập Ngôn liền mượn cơ có việc muốn làm, liền về nhà trọ của bọn họ trước. Chỉ còn lại hai người, Tiểu Mạch rót hai ly rượu đỏ, hai người ngồi trên ghế salon cạnh cửa sổ, uống rượu trò chuyện, ung dung mà mãn nguyện.

“Anh mấy năm này cực khổ không?”

Tiểu Mạch suy nghĩ một chút, vẫn muốn hỏi anh. Đã lâu muốn hỏi anh sống thế nào, lại sợ anh không chịu nói.

Lập Hành trầm mặc một chút, quay đầu, nhìn xa xăm ra cửa sổ:

“Thật tốt, đều qua khỏi”.

Quay đầu nhìn Tiểu Mạch:

“Năm ấy anh tới thành phố S một mặt là muốn tránh em, mặt khác, là do bệnh của Lập Ngôn không thể kéo dài được nữa, phải trị liệu”.

“Bác sĩ Trần bệnh viện bọn em ở lĩnh vực trị liệu rất có tiếng, anh chỉ muốn ở lại thành phố S thuận tiện chữa bệnh cho Lập Ngôn. Chuyện này sớm đã có kế hoạch, thi vào trường cao đẳng cũng là trường S đại. Lúc đầu chuẩn bị khai giảng ở đây, chỉ là không nghĩ tới bởi vì nguyên nhân vậy liền rời khỏi thành phố D”.

“Lúc mới tới, công việc không dễ tìm cho lắm, rất nhiều thông báo tuyển dụng của các công ty đã kết thúc, cuối cùng coi như may mắn, có một công ty vừa mới mở một hạng mục, vội vã nhận người, anh liền đi ngay”.

“Hạng mục đó thời gian được giao rất ngắn, nhưng chỉ có 4 người làm, trong đó ngoại trừ anh, còn có đối tác bấy giờ của anh Đặc Hoa, cùng đồng nghiệp bấy giờ Chu Cường, còn có một người, là Hạ Vi”.

Nói đến đây, Lập Hành dừng lại nhìn Tiểu Mạch. Thấy cô không có phản ứng gì, nên nói tiếp.

“Khi đó mỗi ngày bọn anh đều cùng nhau liều mạng theo kịp tiến độ, hầu như ngày nào cũng tăng ca đến nửa đêm, vì anh phải trả nợ còn phải về nhà làm việc online thêm, viết số liệu cho người khác. Khi đó thật là mệt chết, có khi bước đi cũng có thể ngủ”.

Tiểu Mạch đau lòng nhìn anh, một tay nhẹ nhẹ vỗ về mu bàn tay anh. Lập Hành nhìn cô cười trấn an.

“Sau đó, hạng mục làm xong, cầm tiền thưởng, hơn 1 vạn, anh lúc đó rất vui sướng, cùng Lập Ngôn ra ngoài ăn một bữa ngon, tiền còn lại sẽ trả nợ”.

“Vì vậy, một bên đi làm, một bên viết số liệu cho người khác, thu nhập tuy là khá tốt nhưng anh lúc đó còn nợ nần, còn thiếu rất nhiều. Vì vậy hai năm trước anh và Đặc Hoa quyết định hùn vốn lập công ty, công ty nhỏ quản lý phần mềm, anh ta phụ trách việc buôn bán, anh phụ trách kỹ thuật. Chu Cường cùng Hạ Vi cũng từ chức làm cùng bọn anh”.

“Năng lực ngoại thương của Đặc Hoa rất mạnh, đối với nhu cầu của khách hàng rất am hiểu, cộng thêm mấy người bọn anh hợp tác rất ăn ý, công ty qua mấy tháng đã có lời, cho nên... Trước khi bị thương, anh vừa mới trả hết nợ, còn có ít lợi nhuận”.

Ánh mắt dịu dàng an ủi Tiểu Mạch, Lập Hành mang theo nụ cười bất đắc dĩ:

“Lúc đó anh muốn hỏi thăm chút tin tức của em, còn nghĩ nếu như em còn một mình, có thể, anh sẽ xin em là bạn gái anh rồi. Kết quả...”

“Nói như vậy, anh mấy năm nay vẫn nhớ em?”

Mắt Tiểu Mạch lóe sáng nhìn thẳng Lập Hành.

“Ừ, nhớ, rất nhớ”.

Lập Hành gục đầu xuống. Tiểu Mạch để ly rượu xuống, đứng lên, đem đầu anh nắm vào trong lòng ngực mình.

“Em cũng nhớ anh, rất nhớ”.

Lập Hành ngẩng đầu, môi nhẹ nhàng lướt qua, rơi vào đôi môi hồng nhạt của Tiểu Mạch. Nụ hôn của anh rất nhẹ, lại triền miên quấn quýt, tự do tràn đầy tình ý. Tiểu Mạch dịu dàng đáp lại, gắn bó trong lúc đó bao hàm yêu thương. Đường như xa cách 4 năm, tình yêu say đắm khắc cốt ghi tâm đều đặt ở nụ hôn này. Lúc Lập Hành cởi cúc áo thứ nhất của Tiểu Mạch, thân thể Tiểu Mạch cứng một cái, Lập Hành dừng lại, đem đầu tựa vào cổ cô, nhẹ nhàng thở hỗn hển:

“Có thể chứ, Tiểu Mạch”.

Tiểu Mạch vươn tay vòng lấy cơ thể anh, quay đầu hôn vành tai anh. Lập Hành giống như được cổ vũ, cơ thể hưng phấn nhẹ nhàng run rẩy, nụ hôn tinh tế dày đặc rơi xuống. Cách 4 năm, hai người đều chìm vào vui sướng hòa hợp vào nhau, Tiểu Mạch cảm giác được loại hạnh phúc cực hạn giữa thể xác và tinh thần hòa hợp, trước khi rơi vào bóng tối, Tiểu Mạch nghe được người đàn ông kia thâm tình nói bên tai cô:

“Tiểu Mạch, anh yêu em”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra viết văn cũng không dễ dàng, ngủ thẳng nửa đêm, đột nhiên có một tình tiết nhảy vào trong đầu, đứng lên liền viết, sợ sáng sớm sẽ tỉnh lại trả cho Chu Công.

14. Chương 13: Hai Chân

Edit: Xuki

Sáng ngày thứ hai, hai người cùng nhau làm ổ trên salon, cùng ăn trái cây vừa nhìn Tiểu Mạch đang sắp xếp đĩa “Meet Joe Black”. Tiểu Mạch say mê nhìn Brad Pitt, đôi mắt hồn nhiên mông lung, tự lẩm bẩm: “Pitt lúc trẻ thật đẹp nha, cái ánh mắt này!!!”

Người đàn ông bên cạnh hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Mạch liếc mắt nhìn anh, cứng chiều nở nụ cười. Sao mình lại không phát hiện anh ấy cũng có mặt trẻ con giận dữ như thế. Có lẽ, cuộc sống bận rộn làm cho tất cả tâm tình chân thật đem đi đóng gói ẩn nấp hết rồi. Vốn là, người đàn ông hai mươi tuổi, nhưng dù là trưởng thành, thì bản chất cũng là một đứa trẻ.

“Anh biết em thích nhất chỗ nào của Brad Pitt không?”

Tiểu Mạch cố ý trêu đùa anh.

Người kia không để ý tới cô.

“Thích nhất loại ánh mắt đó của anh ấy, ánh mắt nhìn thấu trong lòng”.

Còn không để ý.

“Loại ánh mắt đó, đặc biệt giống anh. Năm đó em gặp anh, anh chính nhìn em như vậy, chớp mắt vạn năm nha”.

Người đàn ông quay đầu cái xoạt, cặp mắt nóng bỏng nhìn cô, Tiểu Mạch rung động rồi tỉnh rồi mù, tiến tới, nhẹ khê cằm anh ấy, quai hàm hơi xanh. Hít một hơi, Lập Hành tiến đến mặt cô, hướng về phía môi hôn sâu, thời điểm hai người đều không thở nổi, Lập Hành mới buông cô ra, vùi đầu ở trong tóc dài của Tiểu Mạch, hít một hơi thật sâu:

“Tiểu Mạch, em biết hạnh phúc có mùi vị gì không?”

“Ngọt thôi, không phải đều nói là trong mật thêm dầu à?”

“Nếu anh nói, hạnh phúc chính là mùi vị cây cỏ nhàn nhạt trong veo của mùa xuân, mùi của em”.

Tiểu Mạch nghĩ thầm, người này sau khi thông suốt thật biết thâm tình, tìm mình như một nắm kẹo đường, chút nữa sẽ chảy ra mất.

Hai người âu yếm một hồi, Tiểu Mạch ôm chặt thân thể Lập Hành, đầu chôn trước ngực anh ấy, tay sờ soạng sống lưng gầy gò của anh:

“Lập Hành, em muốn ngày muốn sống cùng anh, anh và Lập Ngôn, dọn đến nơi này được không?”

Lập Hành kinh ngạc liếc mắt nhìn cô, Tiểu Mạch hơi đỏ mặt:

“Lúc đầu, em muốn dời đến nơi anh”.

Thân thể hai người họ, cô thật sự lo lắng.

“Nhưng mà, nơi này các bệnh viện của chúng ta tương đối gần, anh nhường em một chút, được không?”

Âm thanh nhỏ nhẹ, như làm nũng.

Thật ra trong lòng Lập Hành biết, cô là vì muốn chăm sóc mình, tuy là cảm động, nhưng dọn đến nhà trọ bạn gái? Hình như không tốt nha!

“Không được, phòng thuê của bọn anh chưa tới kỳ đâu”.

Tiểu Mạch ngẩng đầu nhìn anh:

“Anh không muốn ở cùng em à?”

Ánh mắt uất ức, giống như nếu Lập Hành gật đầu, cô lập tức hoa lê dầm mưa (lời người dịch: như hoa lê đọng giọt mưa/ sương, xuất phát từ Trường Hận ca của Bạch cư dị – theo baidu, nguyên hình dung tư thái khóc lóc của Dương Quý phi, sau để chỉ vẻ đẹp kiều diễm của mỹ nhân đang khóc lóc).

“Làm sao vậy chứ? Chẳng qua là, chuyện này anh muốn thương lượng cùng Lập Ngôn một chút”.

“Được, em gọi điện cho em ấy”.

Tiểu Mạch hình như chỉ chờ anh nói câu ấy, lập tức cầm điện thoại di động.

“Lập Ngôn, chị nói để em cùng Lập Hành dọn đến nhà trọ chị ở, Lập Hành nói em đồng ý là được, em không đi anh ấy cũng không đi, em xem làm sao bây giờ? A? Phòng ngủ, đủ nha, ba phòng ngủ hai phòng khác, mỗi phòng đều có nhà vệ sinh, còn có sân thượng. Đi làm thì chị đưa em đi. Vậy được, cứ quyết định như vậy”.

Đế điện thoại xuống, Tiểu Mạch đắc ý nhìn Lập Hành:

“Giải quyết xong! Anh chuẩn bị dọn nhà nha!”

Lập Hành chết lặng người, có gì đó không đúng lắm, anh đồng ý rồi sao?

Ban đêm, Tiểu Mạch đưa Lập Hành về nhà trọ anh ấy, nói anh ấy biết ngày mai cô sẽ qua đây cùng nhau thu dọn đồ đạc. Thứ hai, cô tìm người đến lắp đặt thiết bị dùng cho người khuyết tật ở phòng vệ sinh, chủ yếu là một ít tai vịn cao thấp, như vậy Lập Hành đi vệ sinh tắm rửa sẽ thuận tiện hơn nhiều. Buổi chiều, Tiểu Mạch lái xe đến nhà trọ Lập Hành, trên đường mua vài cái túi hành lý lớn, chuẩn bị dùng để đóng gói.

Gõ cửa, Lập Hành một thân mặc quần áo ở nhà màu trắng, chống gậy đứng cạnh cửa. Tuy là chống gậy, thân hình lại thẳng tắp, không nói ra được vẻ anh tuấn nhàn nhã, cặp gậy kia không ảnh hưởng chút nào đến phong thái của anh ấy. Tiểu Mạch có chút si mê nhìn anh, người kia đã có chút đỏ mặt:

“Cô gái ngốc, còn không đi vào”.

Tiểu Mạch nở nụ cười, cũng có chút đỏ mặt, cũng không phải mới quen, cũng không phải chưa nhìn qua, sao mà bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều háo sắc.

“Lập Ngôn đi làm sao?”

“Ừ, em ấy nói chờ chút sẽ về đóng gói đồ đạc”.

Hai người cùng nhau vừa chậm rãi thu dọn đồ đạc, vừa trò chuyện phiếm, Tiểu Mạch kể Lập Hành nghe những chuyện lý thú khi còn bé, Lập Hành liền nuông chiều nhìn cô cười. Lúc thu dọn rương quần áo, Tiểu Mạch trong lúc vô ý nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ, giống như được cất cẩn thận trong góc rương quần áo. Tiểu Mạch đem cái rương dời ra ngoài, miệng hỏi:

“Trong này là gì vậy, không phải là bảo bối hay đồ gia truyền nhà anh chứ?”

Lập Hành sang nhìn một cái, khuôn mặt đỏ hồng đáng nghi:

“Không phải”.

“Đó là cái gì?”

Lập Hành trầm mặc mấy giây:

“Đồ vật còn quan trọng hơn so với đồ gia truyền”.

Tiểu Mạch cười:

“Em đây không nhìn, dọn đi hết!”

“Anh không phải có ý đó... cái đó... chỉ em có thể xem”.

Lập Hành có chút lấp lửng.

Chỉ em có thể xem? Tiểu Mạch nghi ngờ nhìn cái rương, lại nhìn Lập Hành. Lập Hành tránh né ánh mắt Tiểu Mạch. Tiểu Mạch đem cái rương đặt lên tủ đầu giường, nhẹ nhàng mở ra nhìn thoáng qua, lập tức ngậy người. Một lát sau, quay đầu nhìn Lập Hành, ánh mắt mơ hồ đầy sương mù.

“Những thứ này, anh đều giữ lại?”

“Ừm”.

Tiểu Mạch trong lòng ê ẩm, lại nhìn đồ vật bên trong rương một chút. Trong rương sắp xếp rất chỉnh tề, một bao trầm hương nhỏ, một cái ly giữ ấm, một cái áo sơ mi màu lam nhạt, một cục cứng ẩm áp, còn có thắt dây bình an cô tặng trước khi đi viện trợ. Phía dưới cùng có một cái ra giường, đây là cái gì, cô không có tặng cái này nha.

Lập Hành dường như biết cô đang nghĩ gì, tiến mấy bước dừng phía sau cô, thân thể dính sát lưng cô, đem đầu vùi vào tóc cô, giọng buồn buồn:

“Là ra giường đêm đó, anh giặt sạch. Đêm đó, chính là điều thuận khiết tốt đẹp nhất của người con gái, đem lại cho anh năng lượng cực kỳ ẩm áp. Về sau, anh không còn cảm thấy lạnh lẽo bất lực nữa”.

Tiểu Mạch chấn động trong lòng, thì ra, mình không phải là người yêu đơn phương trước. Người cô yêu vẫn thật trọng đem vật trân quý này giấu trong lòng, trong những năm tháng chia ly một mình ôm ấp.

Buổi tối, ba người cùng nhau thu dọn đồ đạc đến rất khuya, Tiểu Mạch liền ở lại nhà trọ Lập Hành. Lập Hành đi tắm trước bước ra, giục Tiểu Mạch vào tắm. Tiểu Mạch không mang đồ ngủ, Lập Hành cười ném cho cô áo thun trắng tinh. Tiểu Mạch tắm, ôm áo thun trắng, đem mặt chôn ở bên trong, hít một hơi thật sâu, mùi bạc hà nhẹ nhẹ, đó là mùi của Lập Hành, đó mới là mùi vị hạnh phúc đối với Tiểu Mạch.

Sáng sớm hôm sau, ba người cùng nhau đem bỏ túi đồ đạc tới cửa. Lúc đầu Lập Ngôn không cho phép Lập Hành mang vật nặng, sợ chân anh ấy đau. Tiểu Mạch nhìn Lập Hành, biết anh không muốn bị người ta chăm sóc đặc biệt, vì vậy nói đùa:

“Lập Hành, anh cứ đẩy xe lăn mang đồ vật tới cửa đi, như vậy ít dùng sức”.

Vì vậy Lập Hành ngồi xe lăn, đem bao lớn bao nhỏ đặt lên đùi, chuyển động xe lăn tới cửa, rồi đem từng bao dời xuống đất.

Dọn nhà thật ra là việc đơn giản, vì vậy, đồ đạc dọn vào nhà trọ Tiểu Mạch, Tiểu Mạch liền tuyên bố hôm nay không phải sửa sang lại, buổi chiều nghỉ ngơi. Lập Ngôn đem hành lý từng người bỏ vào từng phòng, rửa tay một cái, đi làm. Tiểu Mạch nhìn bóng lưng Lập Ngôn, thuận miệng hỏi:

“Chị ngày trước có hỏi Bác sĩ Trần, nói tình hình của Lập Ngôn bây giờ kiểm soát được”.

“À, hai năm qua không phát bệnh, có mấy lần hơi khó chịu, uống thuốc liền khống chế được”.

“Vậy thật tốt, em cũng không cần lo lắng rồi”.

Tiểu Mạch nói trong thâm tâm.

Hai người ăn trưa đơn giản, Tiểu Mạch kiên trì muốn Lập Hành nghỉ ngơi một hồi, Lập Hành lo lắng mệt mỏi đến phần chân trái còn lại co quắp. Hai người ở nhà phòng vệ sinh tắm, lúc Lập Hành ra khỏi, Tiểu

Mạch đang ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc. Lập Hành đem gậy kẹp dưới nách, đưa tay ra cầm lấy máy sấy tóc, thận trọng giúp cô sấy khô.

“Máy thứ kia, là cái tay vịn trong phòng vệ sinh, là mới trang bị?”

Lập Hành vừa tắm phát hiện ra máy thứ này, chính là anh một tay nắm tay vịn có thể đứng, một tay tắm, rất thuận tiện.

“Ừm, hôm qua vừa lắp”.

Tiểu Mạch tùy ý nói.

“Cảm ơn em, Tiểu Mạch”.

Lập Hành lấy tay nhẹ nhàng vò tóc cô, ánh mắt dịu dàng.

Tiểu Mạch cười ha ha:

“Tối đây, anh ngồi xuống, em sấy cho anh một chút”.

Hai người sấy tóc cho nhau, ôm nhau trong giường tiến vào mộng đẹp. Khi tỉnh lại, trời đã tối, Tiểu Mạch phát hiện mình vùi vào lòng Lập Hành, mà người kia hô hấp đều đều, vẻ mặt bình yên. Tiểu Mạch hơi nâng khóe miệng, cười đến hạnh phúc.

15. Chương 14: Thói Quen

Edit: Xuki

Sau khi anh em Lập Hành ở nhà trọ Tiểu Mạch, sinh hoạt từng bước theo quy luật. Tiểu Mạch mỗi sáng sớm rời giường nấu cháo, có khi Lập Hành sẽ giúp cô cùng nhau chuẩn bị thức ăn sáng. Có khi, anh chỉ dựa vào cửa phòng bếp nhìn hình dáng bận rộn của Tiểu Mạch, vẻ mặt thỏa mãn bình thản. Ăn sáng xong, ba người thường sẽ cùng ra ngoài, Tiểu Mạch sẽ lái xe đưa Lập Ngôn đến công ty trước, sau đó đến bệnh viện, đưa Lập Hành đến trung tâm tập luyện, còn mình thì đi làm. Trước đây Lập Hành đi tập luyện đều do Tiểu Trương phụ trách đưa đón, hiện tại Tiểu Trương thường tới trung tâm trước, Tiểu Mạch đưa đến liền đi làm, Tiểu Trương sẽ cùng Lập Hành nơi tập luyện, sau đó lại cùng Lập Hành chờ Tiểu Mạch đến đón. Nếu Tiểu Mạch có phẫu thuật, Tiểu Trương sẽ trực tiếp cầm chìa khóa Tiểu Mạch lái xe đưa Lập Hành về nhà.

Buổi trưa bình thường là Lập Hành cùng Tiểu Mạch về nhà trọ làm cơm ăn, từ nhà trọ Tiểu Mạch đến bệnh viện chưa tới 10 phút lái xe. Lúc đầu Lập Ngôn tự giải quyết cơm trưa, sau Tiểu Mạch lại lo lắng em ấy ăn không tốt sẽ làm bệnh tim nặng thêm, dù sao tim của em ấy cần phải chú ý. Vì vậy, sáng sớm sẽ làm nhiều thêm đồ ăn, cho Lập Ngôn ăn trưa dễ dàng.

Bữa cơm là thời gian của gia đình, ba người cùng nhau làm cơm, cùng nhau ăn cơm, cùng rửa bát, sau khi ăn xong có khi cùng xem tivi hoặc đĩa phim, có khi Lập Hành cùng Lập Ngôn nói chuyện công ty, Tiểu Mạch rúc vào bên người Lập Hành nghe nhạc. Có đôi lúc Tiểu Mạch có cảm giác đời này cứ trôi qua như vậy thì thật tốt, bình an trầm lặng, nhân gian khói lửa.

Lập Hành tuổi còn trẻ, tố chất thân thể tổng thể mà nói không tệ lắm, tập luyện hơn một tháng, hai cánh tay và đùi phải đều có sức mạnh. Cho nên sau 5 tuần, Tiểu Mạch đến hỏi trung tâm về tình hình lắp đặt chân giả của Lập Hành, trung tâm cho rằng thân thể Lập Hành bây giờ đã có thể lắp chân giả rồi, kiến nghị họ mau đi lắp đặt. Lập Hành đối với việc này rất hưng phấn, anh đã sớm muốn đi làm, nhưng Tiểu Mạch sợ ảnh hưởng đến việc tập luyện nên không đồng ý, cộng thêm phía đối tác Đặng Hoa cũng nói anh ở nhà làm các sản phẩm thiết kế, anh cũng liền ở lại nhà làm việc. Cho nên anh rất hy vọng sớm cài đặt chân giả, mau đi làm.

Trung tâm đề cử vài loại chân giả, Tiểu Mạch so sánh tỉ mỉ trên web vài ngày, vẫn chưa quyết định chắc chắn được. Vì vậy cuối tuần cùng Lập Hành đi cửa hàng xem chút. Lập Hành sớm đã tiếp nhận việc mình bị cưa chân, đối với việc nhân viên bán hàng hỏi tình hình chân của anh, anh trả lời rất thản nhiên. Lòng Tiểu Mạch lại thấy đau đớn, mỗi lần nghe thấy đều đau lòng. Cuối cùng Tiểu Mạch chọn một loại chân giả

bên Đức, hẹn với trung tâm tập luyện cuối tuần tiến hành đo đạc cùng cố định chân giả, thuận lợi, giữa tháng có thể tiến hành lắp đặt.

Ngày lắp đặt chân giả, Lập Hành vừa chờ đợi vừa khẩn trương. Tiểu Mạch, Lập Ngôn đều đi cùng anh đến trung tâm, dưới sự chỉ đạo của kỹ sư chuyên nghiệp đeo chân giả. Chân giả cố định ở phần còn lại của chân trái, kỹ sư giúp Lập Hành đeo ra sau, Lập Hành ngồi trên ghế nhìn thẳng mắt Tiểu Mạch, sau đó nháy mắt mấy cái, vẫy tay với Tiểu Mạch:

“Tiểu Mạch, qua đây”.

Tiểu Mạch đi tới đứng trước anh, Lập Hành đỡ gậy đứng chậm rãi đứng lên, sau đó hai tay nhắc một cái, ném cây gậy xuống, đứng thẳng tắp, dùng sức kéo Tiểu Mạch, ôm vào ngực mình.

Tiểu Mạch ngẩn ngơ, cảm giác được lồng ngực Lập Hành phập phồng, đầu Lập Hành chôn vào tóc cô, Lập Hành giọng buồn buồn:

“Tiểu Mạch, em xem, anh lại có thể đứng ôm em rồi”.

Mắt Tiểu Mạch đỏ hoe, nói nhỏ: “Dạ” một tiếng, ôm chặt thắt lưng gầy gò của anh, đem đầu tựa vào ngực anh.

Sau khi lắp đặt chân giả còn phải cần một khoảng thời gian luyện tập mới có thể tự nhiên khống chế chân giả. Cho nên Lập Hành vẫn cần phải đi luyện tập mỗi ngày 2 giờ. Bởi vì khoa gậy tê có một bác sĩ nghỉ thai sản, lại thêm một bác sĩ mang thai, Tiểu Mạch gần đây đặc biệt bận rộn, cho nên việc đưa Lập Hành đi tập luyện đều do Lập Ngôn đảm nhận.

Đại khái một ngày sau đó nửa tháng, Tiểu Mạch phẫu thuật xong, đã là 7 giờ tối, Tiểu Mạch mệt mỏi xuống lầu, đi tới bãi đậu xe dưới đất. Thời điểm đi đến xe mình, Tiểu Mạch ngẩn người, người đàn ông kia một thân áo sơ mi cộc tay màu trắng, quần thường màu vàng nhạt, thái độ rảnh rỗi dựa nghiêng vào xe cô, vẻ đẹp thanh thần khó diễn tả. Tiểu Mạch dừng đi bộ, nheo mắt lại, say mê nhìn người kia, trong lòng có chút kiêu ngạo, xem đi, người đàn ông đẹp trai như thế, anh ấy là của mình nha.

Lập Hành nhìn thấy Tiểu Mạch, khẽ mỉm cười, tai trái vịn gậy, từng bước đi tới Tiểu Mạch. Anh đi rất thong thả, nhìn kỹ còn có thể nhìn ra chân trái có chút tập tễnh, thế nhưng mỗi bước đều ổn định, trên mặt của anh ấy, phát ra nụ cười từ nội tâm, tự tin mà thong dong.

“A, Lập Hành, Lập Hành”.

Tiểu Mạch hưng phấn hét lên, đi nhanh chạy đến hướng Lập Hành, đến trước mặt ôm lấy anh:

“Lập Hành, Lập Hành, anh thật tuyệt vời”.

Lập Hành một tay nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Mạch, nhẹ nói:

“Tiểu Mạch, cảm ơn em”.

Tối về nhà, Lập Hành cởi chân giả, Tiểu Mạch mới phát hiện, phần chân trái còn lại của anh có chút sưng đỏ. Tiểu Mạch đau lòng không thôi, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa phần chân trái đó:

“Tên ngốc, hôm nay anh luyện tập bao lâu thế, anh xem đây này!”

Lập Hành cười ha ha.

“Không có gì, Tiểu Mạch, anh vui vẻ, rất cao hứng”.

Tiểu Mạch giúp anh cởi quần xuống, lấy một chậu nước nóng, giặt sạch khăn lông chườm nóng lên chân trái, một mặt chườm khăn, một mặt đau lòng lải nhải:

“Gấp cái gì chứ, nhìn đi, đều sưng lên”.

Lập Hành nhẹ nhàng ôm lấy cô, trong lòng mềm mại:

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch”.

“Cái gì?”

“Không có gì, chỉ muốn gọi em”.

“Ừm”.

“Tiểu Mạch”.

“Ừm”.

“Tiểu Mạch”.

“Ừm”.

...

Lập Hành rất vội vàng luyện tập, vẫn là có chút ảnh hưởng xấu. Nửa đêm, Tiểu Mạch ngủ mơ cảm giác được giường đang run nhẹ nhẹ. Tiểu Mạch mở mắt liền thấy Lập Hành cuộn người lại, thân thể run rẩy, hai tay đang kiệt sức dè xuống phần chân trái còn lại, phần chân ấy không ngừng rung lắc.

“Lập Hành, sao vậy, chân đau?”

Tiểu Mạch sợ hãi, vội vàng ngồi dậy nhìn chân anh.

“Tiểu Mạch...”

Lập Hành đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, chân mày nhíu chặt, hít vài hơi, chật vật nói:

“Giúp anh... dè nó lại”.

Tiểu Mạch vội vàng đem hai tay dè xuống phần chân trái đó, ánh mắt lo lắng nhìn Lập Hành. Lập Hành co ro, thở gấp, cắn chặt hàm răng, thân thể căng cứng, Tiểu Mạch nhìn mà lòng đau như cắt. Qua một hồi lâu, phần chân trái đã không rung lắc nữa, Tiểu Mạch thở phào nhẹ nhõm, Lập Hành đã kiệt sức, thở dốc trên giường.

Tiểu Mạch đứng lên lấy chậu nước nóng, dùng khăn mặt thấm ướt, nhẹ nhàng đỡ đầu Lập Hành, tỉ mỉ xoa mặt anh ấy, lau tóc. Sau đó cởi đồ ngủ, lau chùi thân thể một chút, cẩn thận dịu dàng. Một lát sau, Lập Hành tỉnh táo một chút, an ủi cô:

“Tiểu Mạch, đừng lo lắng, anh không sao”.

“Không có anh luyện tập quá sức, anh xem đi, rất đau mà!”

“Không sao thật, em đừng lo”.

“Đau đã bao lâu, tại sao không gọi em dậy”.

Tiểu Mạch đau lòng nói, việc mình ngủ không quá say mới đúng lúc phát hiện có chút ảo não.

Không nghe được giọng của anh, Tiểu Mạch quay đầu nhìn chút, người kia đã nhắm mắt lại, hô hấp bình thường, đúng là đang ngủ. Nhìn thấy lông mi dài của anh rũ bóng, vẻ mặt hồn nhiên như đứa trẻ, Tiểu Mạch đã cảm thấy ngọt ngào.

Cuối tuần, là ngày nghỉ đầu tiên sau khi cô đi làm liên tục hơn nửa tháng nay, Tiểu Mạch hồ hởi nói muốn ngủ thật lâu tới khi tự động tỉnh. Trong mơ mịt, cảm giác được một cái gì nhẹ nhàng đặt trên môi mình, đầu tiên là nhẹ nhàng hút hút, sau đó như chó nhỏ gặm cắn môi cô. Tiểu Mạch mở mắt, khuôn mặt đẹp trai phóng đại trước mặt, mũi dán mũi, ánh mắt đen láy, lông mi dài phất qua gò má cô, mà anh đang dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn môi của mình. Tiểu Mạch nhẹ khẽ đẩy anh một cái, nghiêng khuôn mặt, lăm lăm một cái: “Khốn”. Lập Hành lướt sang mặt cô, hôn một cái:

“Tiểu Mạch, đứng lên, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi”.

Tiểu Mạch lập tức có tinh thần, quay đầu, tròng mắt to nhìn anh:

“Đi ra ngoài, đi đâu?”

“Công viên có được không? Anh muốn cùng em ngồi vòng xoay cao chọc trời”.

Giọng Lập Hành rất trong sáng, mang theo niềm hưng phấn.

Không khí khá nóng, nhưng công viên vẫn có rất nhiều người, mỗi trò chơi đều phải xếp hàng. Tiểu Mạch mua vé nhóm, Lập Hành hỏi cô thích chơi gì, Tiểu Mạch nghiêng đầu nói:

“Xem biểu diễn cá heo, đường trượt nước, vòng xoay thẳng hàng, vòng xoay cao chọc trời”.

Lập Hành suy nghĩ một chút:

“Đường như anh có thể cùng chơi với em được hết, vừa khớp luôn”.

“Tuyệt đối là”.

Hai người nhìn nhau cười ha ha.

Lập Hành đi đường có chút tập tễnh, hơn nữa còn chống một cây gậy màu đen, dọc đường có không ít ánh mắt nhìn tới, có tò mò, có đồng tình. Lập Hành không được tự nhiên, nghiêng đầu nhìn Tiểu Mạch:

“Anh có phải làm em mất thể diện?”

Tiểu Mạch thấy anh đẹp trai như thế, híp mắt thành hình dạng hoa đào:

“Đừng nói giỡn, anh đẹp trai như vậy, đi bên cạnh em không biết có bao nhiêu cô gái ước ao đâu”.

Lập Hành xoa tóc Tiểu Mạch, khoe miệng cười có chút tự giễu:

“Chỉ có em thấy anh tốt, còn có ai ngốc như vậy”.

Tiểu Mạch cười to, ôm lấy cổ Lập Hành, hôn lên mặt anh một cái:

“Em đây gọi là con mắt tinh đời, anh hiểu không?”

Hai người chơi hết các trò Tiểu Mạch muốn, vì lúc xếp hàng Lập Hành đều ngồi ở một cái ghế chờ, cho nên ngược lại không phải là đặc biệt mệt mỏi không chịu nổi. Ngoại trừ lúc từ trên cao rơi xuống, sắc mặt hai người đều trắng bệch, những mặt khác đều khỏe, có chút kích thích, cũng không quá khó chịu. Cuối cùng, hai người đi đến vòng xoay chọc trời. Thời điểm xoay đến điểm cao nhất, Tiểu Mạch nhìn ra ngoài, Lập Hành sau lưng cô, ôm cô, Tiểu Mạch nói:

“Lập Hành, em hát anh nghe một bài nha!”

Lập Hành khẽ gật đầu.

“Sao đêm kết thành một chuỗi, ánh trăng khẽ nở nụ cười.

Một lòng ngây ngốc dõi theo người, mãi cũng không mệt mỏi.

Yêu bản thân mình ít hơn một nửa, tâm đã chuyển đến cạnh người.

Chỉ cần người được hạnh phúc, em có thể đánh đổi tất cả.

Trên đời này chỉ có ánh mắt anh mới làm em yên lòng.

Chỉ cần có anh thôi, những thứ khác em không quan tâm.

Trên thế giới này chỉ có bờ vai anh ấm áp nhất, cho em cảm giác bình an.

Không có anh, em biết làm sao?

Hứa với em, xin đừng rời xa em.

Càng quyến luyến vui sướng, em càng không thể quên việc thiếu mất anh.

Càng hạnh phúc, không có anh em càng cô đơn.

Không có anh, em biết làm sao bây giờ.

Không có anh, em biết làm sao bây giờ.

Hứa với em đừng rời xa nhau”.

(Lời bài hát Luyến Trú Đa Hỉ Hoan- Lương Tịnh Như)

Đầu Lập Hành chôn ở tóc cô, giọng buồn buồn.

“Tiểu Mạch, chúng ta sẽ không xa nhau, anh bảo đảm”.

16. Chương 15: Phản Bội

Edit: Xuki

Không lâu sau khi trở về từ công viên, Lập Hành cùng Tiểu Mạch thương lượng, nghỉ ngơi thêm một tuần sẽ đi làm lại. Lập Hành cười nói mình không có đi làm đã nổi mốc lên rồi, ra ngoài thừa dịp được hưởng ánh sáng mặt trời.

Hôm nay, Tiểu Mạch tan làm về nhà, mở cửa, trong phòng khách yên tĩnh, Lập Hành ngồi trên salon gần cửa sổ, tay trái đặt lên phần chân trái còn lại, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, dường như đang đắm chìm trong thế giới của mình, bao phủ quanh bóng dáng là một tầng cô đơn cô tịch. Từ khi hai người ở cùng một chỗ, Tiểu Mạch lâu rồi không nhìn thấy loại tâm tình này trên người Lập Hành. Mà Lập Hành ngồi trên salon bên kia, nét mặt đông cứng, cúi đầu không nói.

Tiểu Mạch đổi dép, cố ý nói giọng hờn dỗi:

“Lập Hành, bên ngoài nóng quá nha!”

Đi đến hướng anh. Lập Hành lúc này mới chậm rãi quay đầu, nhìn về phía cô, đưa tay phải ra:

“Qua đây”.

Tiểu Mạch mặc quần áo vàng nhạt, dáng dấp yếu điệu đi tới, kéo tay anh, ngồi xổm người xuống nhìn thấy ánh mắt của anh, giọng điệu nhanh nhẹn nói:

“Anh đẹp trai, buổi tối muốn ăn gì, em làm cho anh ăn”.

Lập Hành nhàn nhạt nói một câu:

“Tùy tiện”.

Tiểu Mạch nhìn sang hướng kia:

“Lập Ngôn?”

“Tùy tiện”.

Tiểu Mạch khẽ cười đứng lên.

“Tốt, chờ em thay quần áo rồi làm cái tùy tiện cho anh”.

Cơm nước bưng lên bàn, Tiểu Mạch nhìn về phía phòng khách kêu một tiếng:

“Ăn cơm”.

Lập Hành nắm gậy chống không đứng lên được, Tiểu Mạch đi tới, cúi người cười híp mắt nhìn anh:

“Cực cưng Lập Hành đói đến không còn sức rồi, để cho chị xinh đẹp ôm đi nha!”

Lập Hành mím mím môi, mặc cho Tiểu Mạch ôm lấy hông mình, hai tay chống gậy dựa vào lực của cô mà đứng lên. Tiểu Mạch buông anh ra, cười cười xoay người đến bàn ăn.

Bữa cơm đơn giản là cháo trắng, trên mặt nổi từng lớp đẹp vô cùng. Dầu vừng trộn dưa chuột, ớt xanh trứng muối, thịt bò kho, đơn giản ngon miệng, không khí thơm nhàn nhạt mùi dưa chuột thơm mát, thấm vào ruột gan. Đáng tiếc, hai người đàn ông giống như không có ham muốn, mặc cho Tiểu Mạch chọc cười thế nào, vẫn chỉ vui đùa húp cháo. Ăn xong, rửa xong chén đĩa, ba người đi tới bên sa lon ngồi.

“Nói đi, có chuyện gì vậy?”

Lập Hành ngồi bên người Lập Hành, quay đầu nhìn gò má anh.

Lập Hành mấp máy môi:

“Công ty xảy ra chút vấn đề”.

Tiểu Mạch nhìn anh, người kia trầm mặc. Lập Ngôn bên cạnh nói tiếp:

“Đặng Hoa nhận một đơn hàng lớn, sản phẩm đều là bọn anh làm xong trước, thoáng cái làm vài lần mở rộng là có thể đem đi bán. Không nghĩ tới Đặng Hoa đem theo sản phẩm, khách hàng còn một số nhân viên nông cốt đi hết. Không nghĩ tới anh ta là người như vậy, đây là sản phẩm anh trai thiết kế, cũng là anh trai một ngày một đêm khai phá ra, từng giao diện, từng nút, anh trai của em đều dụng tâm. Hiện tại sản phẩm làm xong, anh ta không cần chúng ta...”

Lập Hành nhàn nhạt cắt lời, sắc mặt có chút tái nhợt, lại bình tĩnh như cũ.

“Lập Ngôn, đừng nói như vậy, sản phẩm là mọi người cùng làm, thị trường do Đặng Hoa tìm kiếm. Tình hình hiện tại của anh, anh ta làm như vậy, có thể hiểu”.

“Anh, người...”

Lập Ngôn liếc mắt nhìn Tiểu Mạch:

“Chị Tiểu Mạch, chị nói xem, cùng nhau làm hơn 2 năm, nói thế nào anh ta cũng không nên rút đi vào lúc này”.

“Quên đi, mỗi người đều có lựa chọn của mình, anh ta lựa chọn con đường thuận lợi nhất cũng không gì đáng trách”.

Lập Hành vẫn rất bình tĩnh, nhưng dựa vào hiểu biết của Tiểu Mạch với anh, không khó nghe được tiếng uể oải, thất vọng trong đó.

“Vậy anh ta đem khách hàng, sản phẩm cùng nhân viên nông cốt đi, về sau chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Giọng Lập Ngôn có chút bất đắc dĩ.

Lập Hành thản nhiên nói:

“Rồi sẽ có cách”.

Tiểu Mạch tiến tới khẽ hôn lên trán anh, ngón tay mình vuốt ve mu bàn tay anh một cái:

“Như vậy, vẫn còn có ít đồng nghiệp ở lại không?”

“Có hơn 20 người, giờ chỉ còn 6 người, hơn nữa nhân viên nông cốt có khả năng chỉ còn Chu Cường và Trương Lập”.

Lập Hành bất đắc dĩ nói.

Tiểu Mạch vỗ vai khích lệ Lập Hành:

“Lập Hành, thật ra em cảm thấy như vậy cũng tốt, xem trọng lợi ích trước mắt là một cơ hội lớn, mà ở lại, là người đáng tin nhiệm, người coi trọng tình nghĩa bao năm. Những người tài giỏi này rất đáng được anh tin nhiệm và nể trọng. Có bọn họ, chúng ta hoàn toàn có thể bắt đầu lại”.

Lập Ngôn lập tức phụ họa:

“Chị Tiểu Mạch nói đúng, ở lại đều là những người đồng lòng cùng mình”.

Về mặt Lập Hành thản nhiên lộ ra vẻ mệt mỏi cùng đau thương mơ hồ, vì vậy Tiểu Mạch dìu anh đứng lên:

“Lập Hành, ngồi lâu rồi, trở về phòng nghỉ ngơi một chút nha!”

Lập Hành gật đầu, đứng lên, để cho cô đỡ vào phòng ngủ. Vào phòng, Tiểu Mạch đỡ anh dựa ngói vào trên giường, lại giúp đưa tới anh một ly nước ấm, liền lặng im đứng bên cạnh anh, đặt đầu anh tựa vào ngực cô.

Lập Hành yên lặng một hồi, ngẩng đầu nhìn Tiểu Mạch, nhếch mép một cái, trong mắt mang theo yêu thương:

“Hiện tại, anh không có cái gì, hơn nữa, còn không có một chân, Tiểu Mạch, cô gái ngốc, em xem em chọn loại đàn ông gì đây?”

Tiểu Mạch ngồi xổm người xuống, ngẩng đầu lên nhìn thẳng mắt Lập Hành, giọng kiên định:

“Em Lâm Tiểu Mạch chọn đàn ông, dù chỉ có một chân, cũng có thể đội trời đạp đất, Lập Hành, em đối với anh có lòng tin, em sẽ vĩnh viễn ở cạnh anh, cho nên, anh cũng phải có lòng tin với chính mình, biết không?”

Thật ra trong lòng Tiểu Mạch rất hiểu rõ, Lập Hành quan tâm, tới giờ không phải là mất đi quyền lợi, năm đó món nợ lớn trước mặt, thiếu niên Lập Hành cũng không bị đánh ngã, hướng chỉ là hiện tại? Thật ra điều Lập Hành nản lòng là tình nghĩa bao năm gây dựng công ty nay vì quyền lợi trước mắt mà rời đi, bạn bè đồng tâm hiệp lực cuối cùng trở thành người lạ.

Lòng Lập Hành rung mạnh, ánh mắt lóe sáng, ánh mắt càng ngày càng sáng như có sương mù khí bốc lên. Phương Lập Hành, mày xem, dù hiện thực lòng người thay đổi, tình người nguội lạnh thế nào, ít ra mày có một cô gái toàn tâm toàn ý đối với mày như vậy, cho nên, mất đi những thứ này đều không quan trọng, phải không?

Đến buổi tối, Lập Hành phát sốt, dạ dày cũng âm ỉ nhiều lần. Tuy là nội tâm Lập Hành kiên cường, nhưng thân thể bây giờ lại không khỏe mạnh. Nhất là bệnh bao tử bệnh do tâm trạng, bị tâm trạng ảnh hưởng rất rõ ràng, trong lòng chần động thân thể sẽ làm âm ỉ. Nhìn người đàn ông đỏ mặt co rúc ở trên giường, mười ngón tay gắt gao móc dạ dày, không nói tiếng nào chịu đựng, lòng Tiểu Mạch như có người nắm lấy, đau đớn. Vì dạ dày Lập Hành không tốt, sợ thuốc hạ sốt kích thích dạ dày dẫn tới bệnh tình nghiêm trọng hơn, Tiểu Mạch không dám cho anh uống thuốc hạ sốt, không thể làm gì khác hơn là suốt đêm lái xe đến bệnh viện mua nước biển hạ sốt, trở về tự mình gắn kim, treo túi nước biển lên. Khi gắn kim, phòng ngừa Lập Hành vì đau dạ dày mà vận động đến kim châm, Tiểu Mạch ngồi dựa đầu giường, đem đầu anh ôm ở lồng ngực, một tay ấm áp đặt ở dạ dày anh êm ái vẽ vài vòng.

Lập Hành sốt mơ màng, lúc đầu vẫn cắn răng run rẩy, chịu đựng đau đớn, chỉ là nhẹ hít thở. Ý thức dần dần lấy lại, Lập Hành nhẹ giọng nói một tiếng:

“Tiểu Mạch, anh đau”.

Tiểu Mạch nghe được tim đau như cắt.

Tiểu Mạch nhớ rõ khi còn bé xem đồng thoại Trịnh Uyên Kiệt, có một vật nếu kêu đau nhức dời đi, có thể đem nỗi đau của một người dời sang người khác. Tiểu Mạch thấy đầu Lập Hành đầy mồ hôi lạnh, có chút hoảng hốt, nghĩ nếu quả thật có vật này thì thật tốt, đau đớn của anh có thể chuyển qua mình, vậy thì anh sẽ không khó chịu như vậy.

Cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán đầy mồ hôi của anh, hôn lên khuôn mặt, đôi môi tái nhợt, Tiểu Mạch nói từng lần:

“Lập Hành, em biết anh đau, em đều biết”.

Em biết anh đau, biết anh khổ sở, biết anh từng bị người tín nhiệm phản bội, biết anh đau lòng, em đều biết. Chúng ta cùng nhau vượt qua, vượt qua là tốt rồi.

Một túi nước biển vô xong, lúc trời sáng nhiệt độ của Lập Hành dần dần hạ xuống, dạ dày âm ỉ được Tiểu Mạch ấm áp xoa xoa cũng dần dần yên tĩnh. Tiểu Mạch dịu dàng cẩn thận lấy nước nóng để cạnh giường, lau người cho anh, thay quần áo, đắp kìn mềm, nghe thấy hô hấp của anh từng bước ổn định, chân mày thư giãn, tâm tình Tiểu Mạch cuối cùng mới buông xuống. Tiểu Mạch qua lại cũng đầy mồ hôi, tự mình đi tắm, bò lên giường đem anh ôm vào ngực, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi anh, thỏa mãn ngủ say.

Lập Hành như trong sương mù đã lâu, rốt cục nhìn thấy một chút ánh sáng, một cô gái mặc áo trắng quần xanh, cầm trong tay một ly giữ ấm đưa cho anh:

“Phương Lập Hành, mời anh uống nước”.

Lập Hành khẽ cười, trong lòng mềm mại. Từ từ tỉnh lại, cô gái trước mặt trẻ trung, ánh mắt dừng trên mặt anh, thấy anh tỉnh lại, cô nhẹ giọng hỏi:

“Lập Hành, khá hơn không?”

Khuôn mặt cô bé trong giấc mộng cùng cô gái bây giờ chồng lên hòa vào nhau, Lập Hành thoải mái nở nụ cười:

“Anh khỏe rồi, Tiểu Mạch, em ở đây, anh cuối cùng cũng tốt thôi”.

Tiểu Mạch thở phào nhẹ nhõm, giận nói:

“Em ở đây cũng không được, không cho phép anh bệnh lại”.

Hai người dậy ăn cháo sáng sớm Lập Ngôn nấu xong, lại ngủ chung một hồi, đến trưa, sắc mặt Lập Hành đã tốt hơn nhiều. Hai người cùng làm ổ trên giường, nghe nhạc, nói chuyện phiếm. Không thể tránh khỏi, về sau công ty phải làm sao bây giờ. Công ty Lập Hành lúc đầu là một công ty quản lý phần mềm nhỏ, Lập Hành muốn đổi phương hướng, không muốn có một ngày lại cùng đồng nghiệp cũ giành giật mỗi làm ăn. Tiểu Mạch lý giải rằng, Lập Hành cho tới giờ đều chỉ nhớ rõ ai đối tốt với anh ấy, để họ cùng chịu gian nan, anh tuyệt đối không bằng lòng.

Mấy ngày kế tiếp, Lập Hành ngày ngày đều ở trên mạng, muốn từ đó thu thập ít tin tức, tìm được phương hướng tốt nhất. Về sau khi biết được ít tin tức, Lập Hành muốn cùng đồng nghiệp suy nghĩ việc lớn, có lẽ sẽ nghĩ ra điểm mấu chốt. Vì vậy Tiểu Mạch bảo đồng nghiệp tới nhà thảo luận, như vậy Lập Hành sẽ ít khổ cực một chút, cô cũng có thể săn sóc một chút.

Các đồng nghiệp tới vừa lúc Tiểu Mạch đang ở nhà nghỉ ngơi, Lập Hành liền giới thiệu từng người đồng nghiệp, đồng nghiệp cũng hô to:

“Chị dâu tốt”.

Khuôn mặt Tiểu Mạch ửng đỏ, ngập ngừng nói:

“Gọi Tiểu Mạch là được rồi”.

Ở lại công ty gồm 6 người, ngoại trừ Hạ Vi, bên ngoài toàn là đàn ông, trong đó có Đông Đông là kỹ sư thi hành, những người khác gồm Lập Ngôn cùng Chu Cường và Trương Lập Vĩ đều là nhân viên nghiên cứu phần mềm, Hạ Vi là nhân viên kiểm tra phần mềm.

Bởi vì là mùa hè, trong nhà có khách, sợ các đồng nghiệp nóng, Tiểu Mạch liền mở lớn máy lạnh. Nhưng chân Lập Hành sợ lạnh, lạnh rồi sẽ đau, nghiêm trọng thì có thể co quắp, Tiểu Mạch liền lấy một cái thảm lông cừu tỉ mỉ đắp lên chân trái của Lập Hành. Các đồng nghiệp ngồi quanh trong phòng khách, ngồi trực tiếp lên sàn, Lập Hành cùng Hạ Vi mỗi người ngồi một bên sofa. Tiểu Mạch chuẩn bị cho bọn họ nước đá, cắt dưa hấu ướp đá. Chuẩn bị thêm ấm nước trầm hương cho Lập Hành, dưa hấu cần thận mức ra một chén trong suốt, cắm thêm vài cái nữa. Lúc Tiểu Mạch đang làm những chuyện này, Hạ Vi vẫn nhìn cô, ánh mắt phức tạp. Mà Tiểu Mạch đối với việc Lập Hành cùng Hạ Vi thân thiết trong phòng bệnh cũng còn khúc mắc, đối với Hạ Vi cũng nhàn nhạt, không thân.

Một ngày buổi tối, lúc Tiểu Mạch tan làm về nhà, các đồng nghiệp ấy vẫn còn ở phòng khách của cô nhiệt liệt thảo luận, Tiểu Mạch vừa hỏi, hóa ra những người này ngay cả bữa trưa cũng quên ăn. Tiểu Mạch nhanh nấu một ít mì sợi, dùng trứng gà cùng ớt xanh luộc với nước tương, lại cắt sợi dưa chuột, dùng để trộn. Tiểu Mạch luộc ớt xanh rất ngon, nồng nặc mùi thơm ngát của ớt xanh, hơn nữa còn trộn dưa chuột, ăn rất ngon. Mọi người ăn ngon miệng, sôi nổi khen tay nghề của cô không dứt, Chu Cường nói đùa:

“Chị dâu, chị có em gái không, giới thiệu cho em với”.

Mọi người đều cười rộ lên.

Tiểu Mạch nhìn Lập Hành, người đàn ông ung dung thong thả ăn mì sợi, sắc mặt bình tĩnh như nước, nhưng đôi mắt rực rỡ rạng ngời. Cảm giác được Tiểu Mạch nhìn mình, anh ngẩng đầu hướng nhìn cô, ánh mắt thâm tình yêu thương quyến luyến.

Ăn xong, Hạ Vi chủ động muốn giúp Tiểu Mạch rửa chén, Tiểu Mạch cũng không tiện từ chối. Hai người cùng đem mì sợi còn dư đổ sạch, dưa chuột còn lại thì bỏ vào tủ lạnh, dọn dẹp chén đĩa vào nhà bếp. Hạ Vi ở phía sau Tiểu Mạch, vào phòng bếp liền thuận tay đóng cửa lại, Tiểu Mạch nghi ngờ nhìn cô một cái lại nhìn cánh cửa, thần nhiên hỏi một câu:

“Có lời muốn nói?”

Hạ Vi gật đầu:

“Tiểu Mạch, xin lỗi”.

Tiểu Mạch cúi đầu rửa chén, không nhìn cô. Đối với ánh mắt lúc đó của Hạ Vi khi chăm sóc Lập Hành trong phòng bệnh, Tiểu Mạch vẫn trước sau không thoải mái.

“Thật ra, có lẽ cô cũng đã nhìn ra, tôi đúng là có chút thích Lập Hành. Làm việc cùng nhau 4 năm, anh ấy rất chăm sóc tôi, cho nên lúc đó ở bệnh viện, tôi cũng không hoàn toàn là diễn kịch. Nhưng mà, tôi biết, trong lòng anh ấy vẫn chỉ có một người”.

Hạ Vi nói tiếp.

“Anh ấy có một cái ly giữ ấm bảo bối, anh không lấy uống nhưng bình thường luôn mang theo người, không có việc gì sẽ lấy vải ra lau chùi. Có lần tôi thấy anh ấy ôm cái ly ngáy người, ánh mắt đau thương mù mịt, tôi có thể cảm giác được anh ấy đang nhớ nhưng một người”.

“Đồng chí năm ngoái, công ty cùng đi ăn thịt dê, có người nói muốn sủi cảo nhân thịt dê, Lập Hành liền sủi sốt, ánh mắt hoảng hốt nhìn người đồng nghiệp kia, mà ánh mắt dường như xuyên thấu qua người đồng nghiệp kia trôi về phương xa. Tôi biết, anh ấy lại nhớ cô rồi”.

“Mấy tháng trước, lần đầu tôi gặp cô ở bệnh viện, tôi biết là, cô chính là người kia, người anh ấy luôn để trong lòng chính là cô. Ánh mắt anh nhìn cô rất khác biệt, anh ấy nhìn tôi giống như những người khác, rất ôn hòa, rất bao dung, nhưng anh ấy nhìn cô, là yêu, cưng chiều, thương mến cùng đau lòng. Lần nói chúng tôi đính hôn, lúc cô đi, anh vẫn nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt khắc cốt ghi tâm cùng bi thương tuyệt vọng”.

“Tiểu Mạch, Lập Hành, anh ấy yêu cô”.

Hạ Vi khẳng định, giọng có chút buồn bã.

Tiểu Mạch vẫn không nói, cho tới lúc này, chỉ ngẩng đầu nhìn Hạ Vi, nhẹ nhàng cười, dĩ nhiên mang theo muôn vàn rức rở:

“Tôi biết”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thời điểm tình nghĩa mờ nhạt, ai cũng có thể vì quyền lợi mà bỏ ra anh, có một người thủy chung bên cạnh ủng hộ anh, tin tưởng anh, đối với cô mà nói, mọi thứ đều không bằng anh, đây là việc yêu một người đến bao nhiêu.

17. Chương 16: Cùng Thuyền

Edit: Xuki

Mấy ngày kế tiếp, đồng nghiệp của Lập Hành mỗi ngày đều ở trong nhà Tiểu Mạch thảo luận nhiệt liệt, có đôi khi Tiểu Mạch tan làm bọn họ còn chưa đi, Tiểu Mạch liền ở một bên rót nước, cắt trái cây, hoặc là ngồi bên người Lập Hành xoa xoa vai cho anh, thỉnh thoảng cũng nghe một chút. Thảo luận khoảng mấy ngày, mọi người đưa ra rất nhiều phương hướng, giống như làm hệ thống quản lý thương mại, làm các loại phần mềm đồng hồ điện lực từ xa. Nhưng những phương án này nếu không phải là thị trường quan hệ xã hội quá khó thì là bọn họ không đủ thực lực nghiên cứu hoặc là thực lực tài chính, cho nên từ đầu đến cuối không thảo luận ra kết quả.

Một ngày khi Tiểu Mạch về nhà, giữa lúc nói chuyện phiếm nhắc tới bọn họ hôm nay khám bệnh cho một bệnh nhân, ung thư bao tử thời kỳ cuối, nói là sớm đã có triệu chứng nóng chấy, nhưng bệnh nhân cho rằng bệnh cũ không có gì, không kiểm tra và điều trị đúng lúc. Sau lại chịu không nổi liền đi kiểm tra, nhưng không kịp thời tìm được bác sĩ am hiểu loại bệnh này, kết quả làm chậm trễ trị liệu. Hiện tại đã xuất hiện di căn, hy vọng chữa khỏi tương đối nhỏ. Tiểu Mạch cảm thán nói:

“Chỉ hơn 39 tuổi, thật đáng tiếc, nếu như gặp bác sĩ tư vấn sớm, có thể sớm một chút tìm đến bệnh viện bạn em hoặc các bệnh viện khác trong nước thì vẫn có thể còn nhiều hy vọng chữa khỏi”.

Lập Hành vuốt ve mái tóc dài của Tiểu Mạch, đặt ngón tay cô vào trong tay xoa bóp, cũng thở dài nói, người bệnh có đôi khi rất mù quáng, khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, cũng không biết nơi nào có thể trị hết. Lúc đó bệnh tình của Lập Ngôn anh cũng đi hỏi khắp nơi rất lâu mới tìm được bệnh viện này trị liệu.

Tiểu Mạch thở dài nửa ngày, tiếc thay cho người khác, bị trễ nãi không được, đó là một sinh mạng nha. Qua rất lâu, Tiểu Mạch đột nhiên nói:

“Lập Hành, anh nói, nếu có một chỗ có thể tra ra được những tin tức về bệnh viện và bác sĩ, hoặc tốt nhất có thể trực tiếp hướng dẫn lĩnh vực này bác sĩ cố vấn nào tốt bao nhiêu, có lẽ người bệnh như vậy không bị làm chậm trễ”.

Lập Hành nghe xong sững sốt một chút, sau đó con mắt sáng lên, lại gần mặt Tiểu Mạch hôn một cái:

“Tiểu Mạch tốt”.

Vừa dời khỏi mặt cô nhìn một cái, lại đến gần hôn:

“Thật là một cô gái thông minh”.

“Làm sao vậy?”

Tiểu Mạch bị anh hôn chẳng hiểu gì cả.

“Tiểu Mạch, có thể, chúng ta có thể làm một trang web như vậy, làm cầu nối cho người bệnh và bệnh viện, để cho bệnh nhân trực tiếp tìm bác sĩ trên trang web”.

Giọng Lập Hành có chút hưng phấn, mắt vừa đen vừa sáng, đẹp trai lạ thường. Tiểu Mạch nghe xong cũng hưng phấn, đúng vậy, Lập Hành làm ở công ty phần mềm, cũng có thể làm trang web, có thể, tin tức làm cầu nối cho bệnh viện là một thị trường tiềm năng nha.

Hai người rất vui vẻ, cảm thấy như là cuối cùng đã tìm được chút phương hướng. Buổi tối hai người rúc vào nhau ôm laptop suốt đêm thiết kế phương án. Tiểu Mạch là bác sĩ, đối với người bệnh cũng tiếp xúc nhiều, hiểu rõ, cô nói một chút nhu cầu của bệnh nhân: tư vấn bệnh tình tại chỗ, hỏi bác sĩ, hẹn trước, đăng ký các loại, đồng thời, nếu như Lập Hành muốn bệnh viện đồng ý gia nhập trang web, là cung cấp dịch vụ cho bệnh nhân, cũng phải cho bệnh viện lợi ích gì đó mới được. Tiểu Mạch suy nghĩ một chút, quyền lợi của bệnh viện? Bệnh viện hy vọng gì đây? Danh tiếng? Càng nhiều người bệnh? Lập Hành cảm thấy Tiểu Mạch nói đều đúng, mặt khác anh cho rằng bệnh viện tư vấn bệnh nhân ngoại trừ thu được danh tiếng, bác sĩ cũng có thể lợi dụng thời gian nhỏ tăng thu nhập, dù sao công việc của bác sĩ có lúc vội vàng, có lúc rảnh rỗi, có thể tận dụng đầy đủ thời gian tạo ra thu nhập, đối với bệnh viện cũng rất tốt nha.

Đối với trang web này lấy lợi nhuận thế nào, hai người đều thống nhất quan điểm, tuyệt đối không trở thành quảng cáo được phẩm. Hiện tại quảng cáo được phẩm bay đầy trời, nói hiệu quả trị liệu vô cùng kì diệu, giống như thành linh đan, người bệnh lại càng không biết cái nào thích hợp với mình. Tiểu Mạch và Lập Hành cảm thấy mình không thể đánh giá hiệu quả trị liệu của được phẩm, cho nên không muốn làm trang quảng cáo được phẩm, tránh thành đối gạt người bệnh. Phương thức lợi nhuận tương đối đáng tin là thông qua việc người hỏi ý kiến trực tuyến và hẹn trước xem bệnh đều trích phần trăm lợi nhuận. Tiểu Mạch hai mắt sáng lên nói:

“Nếu như phí tư vấn cho người bệnh một năm là 30 đồng, chúng ta lấy 10 đồng, một vạn người bệnh, toàn nước ta nhiều như vậy rất cần tìm bác sĩ, thị trường quá tốt. Lập Hành, chúng ta phát tài rồi”.

Lập Hành nhìn thấy dáng vẻ ham tiền của Tiểu Mạch, dịu dàng vuốt tóc cô, cười cười cưng chiều, thần nhiên nói:

“Không dễ phát tài như vậy, trang web đưa vào hoạt động phải tích lũy lượng thông tin nhất định, chu kì lấy lại vốn ít nhất 4-6 tháng, khả năng chúng ta còn phải chịu khổ”.

Hai người hưng phấn thảo luận đến nửa đêm, đối diện ngực dán vào lưng, Tiểu Mạch bò xuống giường nấu mì, hai người ăn xong rồi tiếp tục chiến đấu hăng hái. Cuối cùng bọn họ thảo luận vấn đề tên của trang web. Bởi vì là ý tưởng của Tiểu Mạch, Lập Hành kiên trì đặt tên là “Mạng lưới hướng dẫn y học Tiểu Mạch”.

Nói đến vấn đề tên, Tiểu Mạch kiến nghị công ty Lập Hành cũng phải thay đổi tên gọi, bắt đầu lại phải có một tình hình mới.

“Cứ gọi là “Khoa học công nghệ tiến bước” nha!” (Lập Hành nghĩa là bước đi, tiến bước)

Tiểu Mạch kiến nghị.

“Là bởi vì anh thực sự không thể đi?”

Lập Hành cười nói, tựa như đối với tình huống của chân mình đã không còn giữ kín như bưng rồi.

“Lập Hành, ý của em là, chỉ cần chúng ta cố gắng, nỗ lực, không từ bỏ, bất kể có hai chân khỏe mạnh hay không, trên thế giới đều có thể mặc cho anh tiến bước”.

Tiểu Mạch ngưng mắt nhìn vào mắt Lập Hành, chăm chú và tín nhiệm.

Đáy lòng Lập Hành rung động, người con gái của anh toàn tâm tin tưởng anh, bèn bĩ cổ vũ anh, cảm giác có người cùng phấn đấu, quả thật làm cho anh cảm thấy, dù không còn một chân, anh vẫn có đầy đủ dũng khí đối mặt với tất cả cửa ải khó khăn.

Ngày thứ hai, Lập Hành triệu tập các đồng nghiệp, nói chuyện phương án hôm qua thảo luận cùng Tiểu Mạch cho mọi người nghe. Các đồng nghiệp nghe xong đều hưng phấn, cảm thấy đây là một nhu cầu lớn, hơn nữa có thể phục vụ số lượng người bệnh khổng lồ. Chu Cường nói:

“Chị dâu là người nhiều mưu trí nha, Anh Phương à, người thật có phúc nha”.

Lập Ngôn ở bên cạnh nhìn Lập Hành, lại nhìn Tiểu Mạch, lăm lăm nói:

“Đó là chị dâu của em”.

Vì Đông Đông là kĩ sư thi hành, tiếp xúc với nhiều loại khách hàng, rất quan tâm đến nhu cầu khách hàng, dựa vào ý tưởng này làm một số nghiên cứu thị trường, hệ thống phân tích nhu cầu khách hàng. Tiểu Mạch là bác sĩ nên đối với việc điều tra nghiên cứu rất có lợi, cho nên câu hỏi điều tra do Tiểu Mạch phụ trách, mà mọi người thì chia ra phụ trách nghiên cứu từng bệnh viện.

Câu hỏi sau khi đem ra thảo luận, xác định gồm 10 đề tài, Lập Hành đem in câu hỏi, phát cho các đồng nghiệp đến bệnh viện phát lại cho mọi người rồi thu về câu trả lời. Mà bệnh viện của Tiểu Mạch do Tiểu Mạch trực tiếp phụ trách. Tiểu Mạch đem câu hỏi trao đổi cùng Lộ Lộ, Lộ Lộ chủ động xin giúp, cô ấy và Triển Bằng có thể phụ trách điều tra bên khu nội trú, vừa vặn Giang Hoán đến tìm Tiểu Mạch thương lượng một phương án gây tê, nghe nói chuyện này, liền nhận phụ trách phòng khám bên kia. Tiểu Mạch đối với Giang Hoán vẫn còn chút cảm kích cùng hổ thẹn, Giang Hoán không phải không tốt, chỉ là tim đã lấp đầy, dù gặp ai tốt hơn nữa cũng không thể chứa thêm. Mà Giang Hoán bình thường đối với cô giống như trước, gặp ở căn tin sẽ cùng nhau ăn cơm, sẽ thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, cũng không vì cô cự tuyệt mà xa lánh cô. Cho nên, Tiểu Mạch đối với quan hệ giữa cô và Giang Hoán bây giờ có chút hoang mang, cái này không phải gọi là “Trên cả tình bạn, không phải tình yêu” chứ?

Việc nghiên cứu khảo sát này thật là công việc cực khổ, thành phố S cùng mấy thành phố lân cận bệnh viện rất nhiều, mọi người chạy khắp nơi một tháng, ai cũng gầy đi trông thấy, mới xem như tìm được. Thu lại một lượng lớn phiếu câu hỏi, cần phải tiến hành nhập liệu và phân tích. Vì vậy mọi người sáng sớm sẽ đến nhà Tiểu Mạch báo danh, buổi tối thậm chí nửa đêm mới đi. Tiểu Mạch chịu một nhọc làm cơm cho mọi người, có đôi khi cũng giúp đỡ phân tích vấn đề, đưa ra biện pháp.

Bởi vì bản thân Tiểu Mạch là bác sĩ, quen thuộc với tình hình bệnh viện, cũng biết tâm trạng của người bệnh, giúp được rất nhiều. Mỗi lần Tiểu Mạch nghiêng đầu, vẻ mặt suy tính, Lập Hành liền không nhịn được thất thần, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, lưu luyến thâm tình, rất lâu không dời đi.

Đêm làm xong phân tích nhu cầu người bệnh, Tiểu Mạch đặt đồ ăn từ nhà hàng đến tới cửa. Mọi người vì vượt qua một ngọn núi nhỏ mong muốn tiến lên đỉnh núi cao. Tiệc rượu không thể không có rượu ngon,

Tiểu Mạch đem ra đồ mình lưu giữ lâu nay, rượu vang Pháp chính gốc. Nhiệt tình của mọi người cũng dâng cao, liên tiếp nâng chén, tiếng mời rượu không ngừng. Bởi vì dạ dày Lập Hành không tốt, Tiểu Mạch không cho phép anh uống rượu, mà rót cho anh ly nước nho. Thời điểm có người hướng đến anh mời rượu, Lập Hành liền cười tự giễu.

“Tôi đây không cùng ly được rồi”.

Các đồng nghiệp nói đùa:

“Chị dâu quản thật nghiêm nha!”

Lập Hành ở bên cạnh gơ ly nước nho:

“Chị dâu tôi quản cũng rất nghiêm”.

Mọi người cười ầm một trận.

Qua trận ầm ĩ, tất cả mọi người đi về, Lập Hành nắm tay Tiểu Mạch về phòng ngủ. Tiểu Mạch có uống chút rượu, lúc này có chút men say, hai má hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, ánh mắt lại trong veo, có chút gợi cảm và xinh đẹp, dù dễ người khác phạm tội. Lập Hành đặt Tiểu Mạch ngồi bên giường, móc từ trong túi xách của mình một cái hộp gấm màu đỏ tím.

“Tiểu Mạch, anh có quà tặng em, em nhắm mắt lại trước đi”.

Tiểu Mạch hoảng hốt nghĩ, không phải bây giờ muốn cầu hôn chứ? Vì vậy cười ngây ngô một hồi.

“Được rồi, mở ra!”

Tiểu Mạch mở mắt, thấy Lập Hành cầm trong tay một sợi dây chuyền. Dây chuyền màu bạc, phía dưới là mặt dây nhỏ. Mặt dây chuyền đặc biệt đẹp, là đôi tay nhỏ nâng lấy trái tim. Bàn tay thoạt nhìn là bạch kim mà trái tim bằng thủy tinh, lung linh trong suốt.

“Thật đẹp”.

Tiểu Mạch ngạc nhiên nói.

“Là anh tự thiết kế sau đó đến tiệm nữ trang đặt làm, hôm qua mới lấy về. Chỉ là muốn cảm ơn em luôn yêu thương anh, cổ vũ anh, cùng làm bạn với anh. Không quá quý giá, em có thích không?”

Lập Hành nhìn Tiểu Mạch, giọng nói trầm trở dịu dàng, giống như nốt nhạc đàn violon kéo ra, chảy vào trong lòng Tiểu Mạch.

“Thích, em rất thích”.

Tiểu Mạch mừng rỡ nói:

“Anh đeo cho em được không?”

Tiểu Mạch nhẹ nhàng xoay người, hai tay Lập Hành vòng qua cổ cô, để mặt dây chuyền ra trước ngực, nhẹ nhàng nói:

“Tiểu Mạch, anh đem trái tim anh đặt ở bàn tay em rồi, bất cứ lúc nào em cũng không được ném đi”.

Giọng nói dần dần mềm mỏng, có chút làm nũng.

Tiểu Mạch nghĩ thầm, quá yêu nghiệt, làm tim mình ngọt như kẹo rồi. Từ khi ở cùng anh ấy, tim mình lúc nào cũng biến thành kẹo ngọt, vừa mềm vừa ngọt, hơn nữa mình lại rất thích sự thay đổi này.

Tiểu Mạch cúi đầu nhìn mặt dây chuyền, khẽ cười nói:

“Đã biết, thật ra anh có một trái tim thủy tinh, em sẽ nâng niu nó cẩn thận”.

Lập Hành ôm Tiểu Mạch từ phía sau, mặt chôn trên cổ cô, cười nhe nhai, lồng ngực rung động. Tiểu Mạch xoay lại ôm lấy anh, ngẩng đầu hôn lên cằm anh, sau đó là yết hầu, Lập Hành cúi đầu đón lấy nụ hôn của cô, một tay trượt đến trước ngực cô. Tiểu Mạch cười khanh khách:

“Còn chưa tắm đó”.

Người đàn ông bá đạo tinh lực tràn đầy, kéo cô lại:

“Cùng tắm”.

Vì vậy chủ đề đêm đó từ tiệc ăn mừng biến thành tắm uyên ương, phim hành động tình cảm...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này có thể hơi nhàm chán, thế nhưng phía sau vẫn còn chút phân đoạn tình cảm, đoạn sau xin được giảm lược 10 ngàn chữ.

18. Chương 17: Cùng Sinh Tồn

Edit: Xuki

Công việc làm phần mềm mọi người đều biết, làm một sản phẩm, 70% thành bại được quyết định bởi phân tích nhu cầu khách hàng có chính xác không. Nếu như nhu cầu khách hàng là bình sữa, kết quả bạn làm không rõ ràng, làm thành ly nước, làm ly nước càng tốt, khoảng cách với khách hàng càng xa, càng thất bại. Lập Hành đem đạo lý này nói cho Tiểu Mạch nghe, Tiểu Mạch nghe xong câu đầu tiên nói dĩ nhiên là:

“Cái này tương tự như tình yêu nhỉ, nếu như người bạn yêu không xem bạn là đối tượng mong muốn, hoặc là bạn lấy phương thức của mình yêu hắn, mà không phải dùng phương thức của hắn, bạn yêu càng sâu đậm, hai bên càng đau khổ”.

Lập Hành vừa nghe có chút buồn cười, cô gái này thật có cảm giác nhạy cảm nha, có bài hát hình như hát là “Là người con gái, tình yêu là linh hồn của cô...” thật có đạo lý nha.

Tiểu Mạch chuyển qua hỏi:

“Phân tích nhu cầu chúng ta làm, rất tốt mà, đâu có không tốt”.

“Dựa vào yêu cầu nghề nghiệp, xem như tốt, xem có thể chuyển sang nghiên cứu thiết kế không, sau này chúng ta cần quan sát một chút mới được”.

Thật ra, với nhóm đồng nghiệp nhỏ mà có thể làm phân tích nhu cầu, Lập Hành cảm thấy vẫn rất đầy đủ và đúng hạn. Tiểu Mạch cười híp mắt, ánh mắt dịu dàng.

“Em tin tưởng anh, chẳng qua là em không cho phép anh làm mình mệt mỏi nha”.

Sau khi xong nghiệp vụ nhu cầu, từ quá trình phát triển phần mềm, đến giai đoạn thực hiện sản phẩm, chủ yếu là cơ cấu thiết kế, mở rộng phần mềm, kiểm tra thi hành. Chi phí đầu vào của sản phẩm bao gồm chi phí văn phòng, nhân công, điện nước, các loại tiền thuế, cộng thêm theo phân tích trước đó của bọn họ, trang web cần 4-6 tháng để lấy lại vốn, ít nhất 6 tháng mới có lợi nhuận. Cho nên, rất cần chuẩn bị một số tiền chống chọi trong khoảng thời gian này.

Lập Hành có buồn rầu, lúc đầu khi lập công ty nguồn vốn không nhiều lắm, chủ yếu là nguồn vốn kỹ thuật công nghệ. Mà lần này tai nạn giao thông tuy là bên gây ra trả phần lớn tiền chữa bệnh, nhưng tiền thuê nhà, sinh hoạt tiêu dùng hoặc cái khoản tiết kiệm đã tiêu hơn phân nửa. Cho nên sau khi trả lương tháng này mọi người làm điều tra nhu cầu cùng chi phí đi lại, Lập Hành tính toán kỳ thực số tiền còn lại không là bao nhiêu.

Thời điểm trước đây Lập Hành làm thiết kế phương án, nguồn kinh phí chính là xem xét đầu tư mạo hiểm, vay số tiền nóng. Bọn họ làm việc này cũng mấy năm nay, cảm thấy khá hứng thú, lúc đầu Lập Hành với phong cách này rất có lòng tin. Nhưng liên quan đến một vài liên doanh, chúng tôi đang theo ý định của trang web của họ và phân khúc thị trường vẫn còn rất quan tâm đến những điều này, nhưng về cơ bản Lập Hành đòi hỏi phải có mô hình lợi nhuận trang web bao gồm được phẩm để thúc đẩy, như vậy lợi nhuận sẽ mở rộng hơn. Lập Hành cũng biết ngành nghề này, biết bọn họ là trục lợi, cho tới bây giờ đều là làm chuyện thêm găm thêm hoa, dùng than sưởi ấm ngày tuyết rơi là không có khả năng. Nhưng mà, là quảng cáo được phẩm thì anh và Tiểu Mạch cũng không muốn, cũng là làm trái ước nguyện ban đầu, vì vậy không còn gì khác hơn là từ bỏ.

Tiểu Mạch nhìn ra hai ngày nay tâm tình Lập Hành buồn bực, lúc không có ai mới đi hỏi Lập Ngôn, biết anh lo lắng chuyện tiền bạc. Tiểu Mạch rất muốn giúp anh, nhưng cô biết cá tính Lập Hành chuyện gì cũng

thích tự mình gánh vác, không muốn gây thêm phiền phức cho Tiểu Mạch. Nhất là đối với Tiểu Mạch, thật ra ở một mức độ nào đó anh cảm thấy mình ở cùng Tiểu Mạch luôn là Tiểu Mạch chăm sóc anh, bao dung anh, là anh thường liên lụy cô. Cho nên, Tiểu Mạch biết, nếu muốn Lập Hành nhận tiền của mình, cho dù cho anh ấy mượn, anh cũng sẽ không đồng ý, đây thật là một vấn đề nan giải. Tiểu Mạch suy nghĩ cả ngày, rốt cục có một ý kiến.

Tối hôm đó, tắm xong, hai người nằm trên giường, Tiểu Mạch nằm vào trong lòng Lập Hành, vòng ôm lấy hông anh, bàn tay nhỏ bé êm ái đặt trên tấm lưng bóng loáng của anh.

“Lập Hành, anh nói, em không phải là người của anh?”

“Đó còn phải nói?”

Lập Hành nghi ngờ nhìn lướt qua.

“Cái kia, có tiền chỉ muốn chính mình kiếm sao. Cho nên, anh gây dựng sự nghiệp lập công ty, em muốn tham gia, em muốn làm cổ đông. Cơ hội này anh phải cho em”.

Giọng Tiểu Mạch có chút xảo quyết.

“Ha ha, chúng ta là người nhà rồi, anh có gì không phải là của em đâu, em muốn bao nhiêu cổ phần thì có bấy nhiêu thôi”.

Lập Hành đem cằm đặt lên tóc Tiểu Mạch, lòng cười nói.

“Không nói, em muốn dùng vàng ròng bạc trắng gia nhập cổ phần, về sau kiếm tiền, em muốn được chia hoa hồng”.

“Anh kiếm được tiền tất cả đều thuộc về em, em sao lại muốn chia hoa hồng gì chứ”.

“Như vậy không giống nhau, em muốn làm một nữ tư bản. Những công việc này không có tầm nhìn, ánh mắt thiên cận, bởi vì bọn họ đều không biết anh, việc do anh làm, không biết đầu tư cái gì. Em không giống nha, em hiểu anh, em tin tưởng việc anh lựa chọn đầu tư là chính xác”.

Tiểu Mạch cười ha hả.

“Lập Hành, em đầu tư vào công ty, anh vẫn giữ cổ phần công nghệ, thế nào?”

Lập Hành sững sốt một chút, nghĩ lại, cô gái này có lẽ đã biết hiện tại anh đang thiếu tài chính. Dùng biện pháp khác muốn đưa anh tiền sao? Nhưng mà, cô ấy lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

“Em không phải nói thật ra em là đại gia chứ?”

Lập Hành cười ha hả, lòng ngực chấn động.

“Không phải, nhưng em có căn nhà có thể vay tiền. Anh lần trước không phải nói nhà trọ của anh tới kỳ trả nợ sao, em lúc đó không phải nói là không cần tiền thuê sao, ở miễn phí mà. Thật ra, căn phòng này là của em đứng tên. Ông ngoại em lúc còn sống ở thành phố S có hai căn nhà cũ, rất nhiều năm, sau khi bà ngoại qua đời, ông ngoại rời khỏi thành phố S về quê, hai căn nhà vẫn để đó. Không nghĩ tới thành phố này phát triển quá nhanh, hai căn nhà kia, vì đoạn đường trước mặt phát triển, chia thành ba căn nhà. Năm ngoái trước khi qua đời đem tất cả để lại cho em, căn nhà này là một trong số đó.

“A, thì ra em thật sự là một tiểu phú bà nha, không phải, đại gia nhà đất. Đời ta không lo lắng đầu đường xó chợ rồi, haha”.

Lập Hành vẫn nói đùa, muốn thông qua thế để mở lời.

“Em không đùa đâu, Lập Hành, hiện tại giá phòng rất cao, phòng này có người ra giá 200 vạn đồng, em muốn dùng phòng này thế chấp ngân hàng, đem tiền đầu tư vào công ty”.

Tiểu Mạch nói nghiêm túc.

“Không được”.

Lập Hành không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Sao không được, em xong trọng tiền đồ của công ty anh, em muốn đầu tư, cũng không phải cho không anh, em cũng là một nhà tư bản, sau này muốn chia hoa hồng nha”.

“Nhất định không được, chuyện này không cần thương lượng”.

Người đàn ông có chút tổn sức lấy tay chống giường xoay người chỗ khác, biểu thị muốn kết thúc cuộc nói chuyện.

Tiểu Mạch từ phía sau ôm lấy hông anh, bàn tay nhỏ bé đặt trên bụng nhẹ nhàng xoa.

“Chờ sau này công ty kiếm được tiền rồi anh trả lại cho em, cổ phần công ty em cũng lấy, em còn được chia hoa hồng, để em chiếm tiện nghi này được không?”

Lập Hành thở dài một hơi:

“Tiểu Mạch, nếu như quả thật em là cô gái nhà giàu có, lấy tiền chơi đùa mà thôi, anh còn có thể lấy tiền của em. Nhưng mà, anh làm sao có thể cầm căn nhà ông ngoại em để lại đi mạo hiểm được, em có nghĩ tới hay không, ngộ nhỡ thua lỗ, làm sao bây giờ?”

“Em đối với anh có lòng tin, đối với mắt nhìn của chúng ta có lòng tin, sẽ không chịu lỗ. Lại nói nếu như chịu lỗ, đầu tư lúc đầu cũng có lời có lỗ, chúng ta kiếm lại là được, anh lo lắng em không chịu nổi sao? Vẫn lo lắng tương lai chúng ta đầu đường xó chợ sao, haha, sẽ không”.

Tiểu Mạch dùng chóp mũi chà xát sau lưng Lập Hành. Thân thể Lập Hành cứng một cái:

“Tiểu Mạch, đừng làm rộn”.

“Tiểu Mạch, em thật sự tin tưởng anh như vậy?”

“Dĩ nhiên, em không tin anh thì tin ai đây”.

Tiểu Mạch lại nhẹ hôn lưng anh.

“Thật ra, ngoại trừ tin tưởng anh, em quả thật cảm thấy công ty của chúng ta rất có triển vọng. Hơn nữa, ... Tuy là em không phải là phú gia chi tử, thế nhưng, anh em, sinh nhật em anh có thể tặng em một chiếc xe, cho nên, em đầu tư cái này coi như do em tự coi trọng hạng mục đó, dù thua lỗ 180 vạn, ba em cũng sẽ ủng hộ em thử”.

Vươn đầu lưỡi liếm cột sống anh ấy, cơ thể người đàn ông lại cứng lên một cái.

Trầm mặc gần một phút, Lập Hành thở dài:

“Anh thật ra tìm thấy một phú bà nha. Vậy em đầu tư, anh không lấy cổ phần, anh làm việc cho em, có thể như vậy”.

“Không được, em sẽ mua 49% cổ phần, anh chiếm 51% cổ phần kĩ thuật, nhiều một phần không được, thiếu một phần không làm”.

Hôn lại hôn, người kia nhiệt độ tăng cao, lưng có chút mồ hôi.

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao, em yêu anh, em tin anh, tiền của em thậm chí cuộc đời em không giao cho người nào, chỉ giao cho anh!”

Hôn từng bước xuống phía dưới, người đàn ông bắt đầu thở dốc.

Người kia xoay người, đem Tiểu Mạch ôm vào trong ngực hôn lên chóp mũi cô.

“Tiểu Mạch, đừng, Tiểu Mạch của anh”.

Người đàn ông hôn một chút, giọng mơ hồ:

“Em tin anh như thế, cứ vậy giao cho anh! Anh không thể để cho em lâm vào nguy hiểm, em sẽ trở thành nữ tư bản, anh cam đoan”.

Tiểu Mạch hoàn toàn mất đi năng lực tính toán, đắm chìm trong vui sướng, điều duy nhất nghĩ tới là, ngày mai muốn đi lấy quyền tài sản thế chấp ngân hàng lấy tiền vay.

Vay tiền rất nhanh, nhận được tiền Lập Hành liền tổ chức chuyển văn phòng. Lập Hành thuê một văn phòng nhỏ gần nhà trọ của Tiểu Mạch. Thật ra thuê văn phòng đối với quy mô công ty mà nói thì không cần, chỉ là vừa vặn đến kỳ, nên dời chỗ mới. Kế tiếp phải tìm đến bệnh viện nói chuyện hợp tác, như vậy website mới có giới thiệu bệnh viện và bác sĩ, cùng ký hợp đồng với bác sĩ, bệnh viện thực hiện tư vấn khám bệnh. Mặt khác, cũng phải nhanh chóng thúc đẩy nghiên cứu trang web, người phụ trách bệnh viện nếu như nhìn thấy hình thức ban đầu của trang web thì có thể hiểu rõ chức năng trang web. Hiện tại quy mô công ty nhỏ, người còn rất ít, ngoại trừ kỹ sư nghiên cứu, cũng chỉ có một kỹ sư thi hành Đường Đông cùng hai anh em Lập Hành, Lập Ngôn. Chạy đến bệnh viện đàm phán chuyện hợp tác cũng do ba người bọn họ gánh vác.

Mặc dù mọi người đã dự định việc nói chuyện hợp tác cùng bệnh viện sẽ có chút trắc trở, nhưng Lập Hành không nghĩ đến trắc trở không phát sinh ở việc trình bày trang web và thuyết phục bệnh viện tham gia mà là phát sinh trắc trở trước đó, trên thực tế, để có cơ hội giới thiệu trang web của mình, là khó khăn nhất. Rất nhiều bệnh viện khi gọi đến tìm người phụ trách cơ bản sẽ không tìm được, không người nào để ý đến điện thoại như vậy, càng chưa nói đến nhìn thấy mặt mũi người phụ trách.

Lập Hành ký hợp đồng đầu tiên với bệnh viện của Tiểu Mạch. Tiểu Mạch chỉ là một bác sĩ nhỏ phổ thông, một năm không thấy được viện trưởng mấy lần, cũng không có mặt mũi lớn có thể hẹn viện trưởng. Thời điểm ăn trưa, ở căn tin gặp được Giang Hoán, Tiểu Mạch liền đem chuyện này nói cùng Giang Hoán. Lúc đó Giang Hoán không nói gì, ngày thứ hai đưa một số di động cho Tiểu Mạch, nói là đã chào hỏi tốt, để cho Lập Hành gọi số này cùng Viện trưởng Lý trực tiếp hẹn thời gian gặp mặt.

Lập Hành nhìn thấy Viện trưởng Lý, đem chức năng của trang web ra trình bày, bệnh viện hợp tác có thể có lợi ích gì, đối với người bệnh giúp được gì, giảng giải từng quy trình, mạch lạc, có lý lẽ, có chứng cứ. Viện trưởng Lý nghe xong, cuối cùng nói một câu, trang web này đúng là giúp đỡ lớn cho người bệnh, bệnh viện bọn họ sẽ đồng ý thử xem. Lập Hành vừa nhìn, quả thật là “Tấm lòng bác sĩ như cha mẹ”, vị lão viện trưởng này không quan tâm lợi nhuận của bệnh viện, ngược lại đối với việc có thể giúp người bệnh chữa bệnh kịp thời rất coi trọng, điều này làm cho Lập Hành đối với các bệnh viện khác cũng có lòng tin.

Thế nhưng, các bệnh viện khác cũng không thấy được người phụ trách, Tiểu Mạch cùng Lập Hành đều gấp gáp, cũng không thể chặn ở cửa phòng làm việc của họ. Giang Hoán nghe nói, nói ra một biện pháp, nói một bệnh viện thì viện trưởng và phó viện trưởng hầu như đều là chuyên gia của một lĩnh vực, bọn họ cũng phải thỉnh thoảng khám bệnh, thông thường một tuần một lần. Để Lập Hành đi theo bác sĩ, sẽ xin bác sĩ 5 phút nói rõ tình hình, hoặc ít nhất xin số điện thoại, hẹn gặp mặt gì gì đó. Lập Hành vừa nghe, biện pháp này không tệ, trong lòng cảm tạ Giang Hoán, cũng rất kính nể anh ta. Bất kể thế nào, giữa bọn họ cũng xem như là tình địch, Lập Hành lại thật tâm thật ý vội vàng giúp anh, loại tấm lòng này, không phải người đàn ông nào cũng có.

Lập Hành và Lập Ngôn, Đường Đông phân công nhau dựa theo phương pháp của Giang Hoán mà làm, quả nhiên tương đối hiệu quả. Bọn họ thành công hẹn ngày gặp vài viện trưởng địa phương, đối phương nghe bọn họ giới thiệu chức năng trang web, lại nghe đã có một bệnh viện ở thành phố S ký hợp đồng, cũng đều rối rít đồng ý ký, cũng dựa theo yêu cầu của bọn họ cung cấp các bác sĩ chuyên gia từng lĩnh vực.

Lập Hành ngoại trừ mỗi tuần phải đi tập luyện một lần, những thời gian khác mỗi ngày sáng đều bận rộn đến bệnh viện bàn chuyện hợp tác, tối trở về công ty kiểm tra tiến độ nghiên cứu. Tiểu Mạch lo lắng cơ thể của anh, cho nên ban ngày thuê cho anh một chiếc xe, tối thì mình phụ trách đón anh. Mỗi lần tan sở, Tiểu Mạch liền đi chợ mua thức ăn, sau đó về nhà làm cơm tối, đưa đến công ty cho Lập Hành, hai người ở công ty cùng nhau ăn tối. Bình thường trong công ty chỉ còn một hai nhân viên nghiên cứu cùng Lập Hành, Tiểu Mạch cùng nhau tăng ca. Bởi vì sợ thân thể Lập Hành mệt, buổi tối mọi người không cho anh tăng ca, nếu quả thật mệt mỏi sẽ gây thêm phiền phức cho mọi người, cho nên nghỉ ngơi được thì nghỉ ngơi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cho người đàn ông như Lập Hành tiên, cũng phải động não nghĩ ra cách thức.

19. Chương 18: Đồng Lòng

Edit: Xuki

Sau 9 tháng, công việc của Lập Hành từng bước có ít hiệu quả, vốn là rất nhiều bệnh viện trong thành phố hoặc lân cận đều đồng ý hợp tác với bọn họ, ký hợp đồng cung cấp tư vấn trực tuyến mỗi khoa có hơn ngàn bác sĩ. Sản phẩm nghiên cứu cũng tiến triển tương đối thuận lợi, dựa vào kế hoạch, giữa tháng 10, trang web có thể đưa vào hoạt động online. Nhưng mà Lập Hành vẫn rất vội vàng, mặc dù Tiểu Mạch chăm sóc rất cẩn thận, nhưng cũng có mấy lần chân trái của anh ấy co quắp, Tiểu Mạch đau lòng không thôi, lại cũng không còn cách nào, chỉ có thể càng dịu dàng chăm sóc anh ấy.

Ngày 7 tháng 10 là sinh nhật Tiểu Mạch, vì cam kết trang web vào giữa tháng 10 có thể đăng ký, ngày Quốc khánh 1/10 toàn bộ công ty đều ở lại tăng ca, cho Tiểu Mạch cũng phần lớn ở công ty cùng Lập Hành. Lập Hành dẫn cô ra ngoài chơi một chút, thả lỏng một lát, đừng đi theo mọi người mệt muốn chết. Nhưng là Tiểu Mạch và Lập Hành mới vui vẻ mấy tháng, lại nhớ đến mấy năm xa cách, hiện tại đang ở giai đoạn dính lấy nhau, thà rằng liền ở lại chăm sóc anh, cũng không muốn mình đi ra ngoài chơi.

Ngày sinh nhật, không đúng dịp có một đồng nghiệp xảy ra việc, Tiểu Mạch bị sắp xếp trực ca thay. Buổi sáng, Lập Hành cũng không nói đến sinh nhật của cô, trong lòng Tiểu Mạch hơi mất mát. Nhưng anh bận rộn đến nỗi hận không thể phân thân thành hai để làm việc, cũng liền đau lòng lo lắng cho anh.

Buổi chiều 5 giờ Tiểu Mạch đã chuẩn bị về. Về đến nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy giày của Lập Hành ở cửa. Tiểu Mạch có chút giật mình, đổi giày rồi kêu lên một tiếng:

“Lập Hành”.

Lập Hành từ phòng bếp nhô đầu ra, mặc trên người tạp dề hình gấu của Tiểu Mạch, trên mặt cười tươi sáng:

“Tiểu Mạch, đã trở về? Rửa tay một cái nha! Lát nữa chúng ta ăn sủi cảo nhân cà rốt, thịt dê”.

Tiểu Mạch nhìn khuôn mặt tươi cười của người đàn ông, cảm thấy trong lòng nở hoa, không tự chủ nở nụ cười sâu.

Thay quần áo, Tiểu Mạch chạy chậm tới nhà bếp. Người đàn ông đang nấu sủi cảo. Tay trái vịn gậy, thân thể đứng nghiêm, tay phải nhẹ nhàng khuấy sủi cảo, tránh cho chúng dính vào nhau. Đợi sủi cảo nổi lên, Lập Hành bưng chén nhỏ thêm chút nước lạnh đổ vào, làm cho sủi cảo chìm xuống. Tiểu Mạch nhìn hồi lâu, giọng nói nghiêm túc:

“Lập Hành, anh nói xem có phải cuộc sống giống như nấu sủi cảo, quá nóng sẽ nứt ra, phải thêm chút nước lạnh. Mà quá lạnh sủi cảo sẽ nấu không được, phải thêm nước nóng. Chỉ có thể hài hòa nóng lạnh, sủi cảo mới ngon”.

Lập Hành quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Mạch, nhẹ khẽ cười nói:

“Tiểu Mạch chúng ta từ lúc nào trở thành nhà triết học thế?”

Tiểu Mạch đi tới, ôm lấy hông anh, nghiêm trang nói:

“Em nói thật, anh xem hai ta, nếu như thuận buồm xuôi gió ở cùng một chỗ, có thể không nhận thức được loại giúp đỡ trong hoạn nạn như hiện tại, có thể vì việc vặt làm tình cảm chết lặng, chỉ có thể đơn giản sống qua ngày. Thế nhưng, trải qua những gian khó này, chúng ta càng có thể xác định tình cảm với nhau, sẽ thêm quý trọng. Cho nên dù thất bại và đau khổ, cũng không thể không xem là quà tặng của cuộc sống, anh nói xem?”

Lập Hành quay đầu hôn môi cô một cái:

“Anh chỉ hi vọng về sau chúng ta thuận lợi ở cùng một chỗ là tốt rồi, sống qua ngày thì sống qua ngày, ngược lại tình cảm của anh đối với em đã xác định, bất kể ở cùng bao nhiêu năm, cũng sẽ không chết lặng”.

Thời điểm buổi tối ăn sủi cảo, Lập Ngôn thấy nhân bánh là thịt dê, kinh ngạc hỏi:

“Anh, thành phố S không phải mùa đông mới có bán thịt dê à, giờ này anh đi mua ở đâu thế?”

Tiểu Mạch sững sốt, 4 năm sau khi xa Lập Hành, cô chưa từng ăn sủi cảo nhân thịt dê, thậm chí ngay cả thịt dê cũng chưa từng ăn, cho nên cô không hề biết mùa đông thành phố S không có thịt dê. Lập Hành thản nhiên, bình tĩnh nói:

“Ở chợ phía Bắc mua được”.

Lập Ngôn giật mình nhìn Lập Hành:

“Anh, buổi trưa ăn cơm rồi rồi công ty, chính là đi mua thịt dê sao? Làm sao anh biết nơi đó có”.

Lập Hành vẫn trả lời nhàn nhạt.

“Chạy đi mấy nơi sẽ biết, không có gì lạ”.

Vành mắt Tiểu Mạch dần dần đỏ, kể ngốc này, nhất định là kéo chân tàn một buổi chiều để mua thịt dê, về đến nhà lại không ngừng làm sủi cảo, đơn giản vì năm đó cô có nói một câu:

“Em thích ăn sủi cảo nhân thịt dê cà rốt của anh”.

Sau khi ăn xong, hai người trở lại phòng ngủ, Tiểu Mạch lập tức cởi bỏ chân giả cho Lập Hành, Lập Hành không muốn cho cô xem, rúc chân trốn ở sau. Tiểu Mạch ngồi xổm người xuống, một tay ôm lấy đùi phải của anh không cho anh ấy tránh, một tay mạnh mẽ cởi quần xuống kiểm tra chân trái của anh. Phần chân trái còn lại quả nhiên không chỉ sưng đỏ mà còn chảy máu, một số bị ngâm nước loét ra, chảy ra máu loãng. Nhìn chân anh, nước mắt Tiểu Mạch giống như vòi nước, không khống chế được tuôn trào ra. Lập Hành vừa nhìn có chút luống cuống, không ngừng dỗ cô.

“Đừng khóc, Tiểu Mạch, anh không đau, thật sự không đau”.

Lúc anh nói chưa dứt, Tiểu Mạch trực tiếp đổi thành gào khóc, vừa khóc vừa nói:

“Ô ô ô... Sau này sinh nhật, em không muốn ăn sủi cảo nhân thịt dê nữa”.

Lập Hành dỗ khóc dỗ cười, người được tổ chức sinh nhật lại òa khóc.

“Tiểu Mạch, đừng khóc”.

Tiếp tục khóc.

“Tiểu Mạch, ngoan, đừng khóc, được không”.

Không để ý tới, tiếp tục khóc.

“Tiểu Mạch, anh có quà tặng em, đừng khóc, tới đây, đừng khóc, chúng ta mở quà”.

Còn không để ý, tiếp tục khóc.

“Tiểu Mạch, chân anh đau quá, em lấy cho anh ít thuốc nha!”

“A, được, em lấy ngay”.

Lập tức ngừng khóc, lau mặt một cái, chạy đi lấy nước nóng, nhúng khăn lông lau nhẹ vết máu, xử lý hết rồi thoa thuốc. Mặc dù động tác của Tiểu Mạch nhẹ nhàng, Lập Hành vẫn đau đớn, Tiểu Mạch lại rừng rưng dòng lệ muốn chảy xuống.

Lập Hành vừa thấy cô lại muốn khóc, nhanh đến kéo cô ngồi bên người, dỗ cô:

“Tới đây, nhìn xem anh tặng em quà sinh nhật gì nè”.

Lấy từ trong túi quần một hộp nhỏ chữ nhật, bao giấy màu sắc rực rỡ đưa cho Tiểu Mạch:

“Tiểu Mạch, sinh nhật vui vẻ!”

Tiểu Mạch nghi ngờ nhìn anh rồi nhận:

“Sủi cảo nhân thịt dê không phải là quà sinh nhật sao? Còn nữa?”

Thận trọng mở hộp ra, Tiểu Mạch kêu lên, cầm lấy nút thắt đồng tâm được đan khéo léo xinh đẹp, kích động nhìn Lập Hành:

“Là anh đàn?”

Sắc mặt Lập Hành thoáng hơi hồng:

“Ừm, có giáo trình online, anh nhìn học theo”.

“Cảm ơn anh, Lập Hành, cảm ơn anh. Đây là quà sinh nhật tốt nhất em nhận được”.

Tiểu Mạch ánh mắt đầy sương mù, ôm lấy đầu Lập Hành hôn lung tung.

“Tay anh không khéo, học nhiều lần đều làm không tốt, đây là cái tốt nhất, em có chê nó xấu không?”

Giọng Lập Hành thật thấp, có chút ngưng ngừng.

“Nói vậy, nó là nút thắt đẹp nhất em từng thấy, là Lập Hành tặng em, ai dám nói nó xấu?”

Tiểu Mạch cười cười, mắt cong cong, lúc đầu vừa khóc mắt hơi sưng hồng, hiện tại hình dáng như con thỏ nhỏ vui mừng.

Tiểu Mạch yêu thích không buông, vuốt ve nửa ngày nút thắt đồng tâm của Lập Hành, sau đó mới thận trọng đặt vào trong hộp cất đi.

Nhìn thấy Lập Hành mệt mỏi, nhanh hỏi:

“Lập Hành, chân anh đau, ngủ sớm nha!”

“Thoa thuốc đã khá hơn nhiều”.

Quả thật Lập Hành có chút mệt mỏi.

“Chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút, mai em cũng phải trực ca nữa”.

Tiểu Mạch nhớ đến anh chạy đi chạy lại một buổi chiều, trở về làm sủi cỏ, càng thêm đau lòng, vội vàng đỡ anh nằm xuống giường, còn mình rửa mặt một chút, bò lên giường, chui vào trong ngực anh.

“Lập Hành, sau này sinh nhật em, chúng ta không ăn sủi cao nhân thịt dê nữa, được không?”

“Được”.

“Chúng ta có thể đổi sang đông chí ăn, khi đó có thể mua thịt dê rồi”.

“Được”.

“Thật ra em cũng biết làm sủi cỏ rồi, lần sau em sẽ làm cho anh, anh cũng ném thử sủi cỏ em làm”.

Lập Hành trở nên yên tĩnh, Tiểu Mạch ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông ngủ vẻ mặt bình yên, chỉ là một cánh tay còn ôm thật chặt cô vào trong ngực.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm nay ký hợp đồng bị từ chối, có chút thất bại. Chẳng qua viết chương này, có người xem mới là vui mừng lớn nhất. Ok, không ngừng cố gắng thôi!

20. Chương 19: Nhung Nhớ

Edit: Xuki

Qua tháng 11, trên cơ bản trang web đã được chuẩn bị ổn thỏa. Những ngày cuối tuần trước khi mở trang web, Lập Hành đã sớm thông báo cho mọi người nghỉ ngơi hai ngày, điều hòa một chút, sau này trang web đi vào hoạt động nên cần phải tích lũy sức mạnh.

Đúng lúc, bệnh viện Tiểu Mạch tổ chức du lịch mùa thu cuối tuần, địa điểm là một gia đình nông dân rộng lớn ở ngoại thành thành phố S, hoạt động gồm nướng thịt, ca hát, câu cá, chơi bài, thời gian là ngày thứ bảy, khuyến khích mang theo người nhà, gồm cả nam nữ. Ngày thứ năm Tiểu Mạch nhìn thông báo của bệnh viện liền nói thầm trong lòng, có muốn đi không, cô muốn ở cùng Lập Hành, nếu như đi, nhất định phải dẫn theo Lập Hành. Nhưng mà, Lập Hành có đồng ý không? Tiểu Mạch quyết định về nhà thương lượng một chút.

Buổi tối sau khi ăn cơm chiều, chỉ có hai người Tiểu Mạch và Lập Hành. Lập Ngôn gần đây có chút thần bí, thường nói hẹn bạn học ăn cơm, rất khuya mới trở về. Tiểu Mạch múc cho Lập Hành chén canh, thổi thổi đặt trước mặt anh, do dự mở miệng:

“Lập Hành, thứ bảy anh... có rảnh không?”

“Cuối tuần này công ty nghỉ ngơi, anh không có chuyện gì, em có sắp xếp?”

“Là như thế này, thứ bảy bệnh viện em tổ chức đi vùng ngoại ô chơi đùa, hoạt động gồm nướng thịt, ca hát, câu cá, chơi bài, thời gian là ngày thứ bảy, khuyến khích mang theo người nhà... À, gồm cả nam nữ”.

Nói đến người nhà, Tiểu Mạch có chút ngượng ngùng.

Lập Hành nhìn Tiểu Mạch, ánh mắt cô gái có chút chờ mong. Mấy tháng nay chính mình vẫn luôn bẽ bộn nhiều việc, đừng nói theo cô ra ngoại ô chơi, ra ngoài ăn một bữa cơm, thậm chí đi tản bộ trong tiểu khu, mình cũng không làm được. Ngược lại, vẫn là cô cùng anh tăng ca.

“Được, anh rảnh, em mang người nhà này theo nha!”

Lập Hành hôn lên chóp mũi cô, nói đùa.

“Thực sự sao, thật tốt quá!”

Tiểu Mạch hưng phấn suýt chút nhảy cẫng lên, tiến đến hôn Lập Hành một hồi, trên miệng nhỏ nhắn còn chút chất béo chưa kịp lau, tất cả đều cọ lên mặt anh, người đàn ông đen mặt, bất đắc dĩ nở nụ cười cứng chiều.

Thực ra, Tiểu Mạch cũng không phải quá muốn tham gia hoạt động của bệnh viện, cô cũng có lo lắng, như là sợ Lập Hành mệt, sợ mọi người quan tâm chăm sóc anh nhiều quá, Lập Hành sẽ cảm thấy xấu hổ và khó chịu. Thế nhưng, về mặt khác, cô lại rất muốn ra ngoài đi bộ cùng Lập Hành một chút, chơi một chút, càng muốn tự hào giới thiệu bạn trai mình cho bạn bè đồng nghiệp, để cho cả thế giới đều biết cô đang yêu, cô rất hạnh phúc. Cho nên, Lập Hành đồng ý cùng cô đi dã ngoại, Tiểu Mạch vô cùng vui sướng. Cô nhớ kỹ nữ tác giả Trương Hiểu Phong người Đài Loan có cuốn: “Quan điểm tình yêu của phụ nữ” bên trong viết: “Yêu một người chính là một phần tư giờ muốn đem tình yêu cất giấu như mùa đông con sóc giấu quả hạch, đem từng cái bí ẩn nhất đặt vào gốc cây, chưa tới một phút lại muốn nói cho cả thế giới biết tin tức đầy tự hào kiêu ngạo”.

Tiểu Mạch thấy, những lời này thật phù hợp với cảm giác của cô.

Thứ bảy, hai người dậy sớm, Tiểu Mạch giúp Lập Hành gắn chân giả. Hai người một phen tắm rửa thay quần áo, tóc dài của Tiểu Mạch nhẹ nhàng ghim thành một cái đuôi ngựa, áo thun trắng, quần jean màu lam nhạt rộng thùng thình, giống y hệt lần đầu bọn họ gặp nhau. Lập Hành dưới sự yêu cầu của Tiểu Mạch, cũng mặc áo thun trắng, quần jean lam nhạt, cả người có vẻ khoan khoái nhanh nhẹn. Bộ đồ của hai người là lúc hai người vừa mới xác định quan hệ yêu đương, Tiểu Mạch ở Armani mua kiểu tình nhân, cũng là lần đầu tiên Tiểu Mạch lấy thân phận bạn gái tặng quà cho Lập Hành. Tiểu Mạch lôi kéo Lập Hành cùng nhau đứng trước gương trên tủ quần áo, trong gương nam tuấn tú nữ xinh đẹp, cân xứng phi thường. Tiểu Mạch thỏa mãn gật đầu, cười vô cùng đắc ý.

“Nhìn đi, người đàn ông của Lâm Tiểu Mạch, quả nhiên có khí phách nha”.

Lập Hành nhìn thấy khuôn mặt trẻ con của cô, không nhịn được cười, nếu như lúc này có thể nhìn thấy mắt anh, sẽ thấy sự cứng chiều lan tỏa.

Thời điểm hai người tập hợp trước cửa bệnh viện, mọi người chưa đến đủ, Lý Lộ Lộ cùng Tiêu Triển Bằng cũng mặc đồ đôi màu xanh táo bắt mắt, ở trong đám người vẫy tay với Tiểu Mạch. Lúc đầu Tiểu Mạch nói sợ Lập Hành ngồi xe bus khó chịu, muốn mình lái xe đi, cũng không xa, đi hơn 1 giờ. Lập Hành suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy không tốt lắm, tham gia hoạt động tập thể, cũng phải giữ quan hệ tốt với mọi người. Huống chi, Tiểu Mạch vừa tốt nghiệp chưa đến 2 năm, là một bác sĩ nhỏ, bình thường đi xe mini cooper này đi làm, có lẽ so với xe của chủ nhiệm khoa đều là xe cao cấp, sợ rằng đồng nghiệp thấy ngứa mắt, đi ra ngoài chơi cần gì phải làm đặc biệt sẽ khiến người khác chê cười.

Lộ Lộ vẫn lớn giọng, nhìn thấy Tiểu Mạch đem Lập Hành tới, liền căng giọng la hét:

“Ai nha, Tiểu Mạch, rốt cục cậu cũng chịu mang theo Phương Lập Hành nhà người tới biểu diễn rồi”.

Tiểu Mạch túm lấy Lộ Lộ:

“Nói cái gì đó, sắp thành la hét rồi”.

Lộ Lộ quan sát tổng thể Tiểu Mạch và Lập Hành, quay đầu lại nhìn Tiêu Triển Bằng, cong môi lên, giậm chân một cái:

“A, hai người thật đáng ghét, lúc đầu sáng sớm soi gương mình cảm thấy mình và Triển Bằng là cặp đôi đẹp nhất rồi, kết quả là hai người đẹp nhất, hai chúng mình thành người qua đường rồi”.

Tiêu Triển Bằng xoa xoa mái tóc ngắn của cô, cưng chiều cười cười. Mọi người xung quanh đều cười vang, biểu hiện trên mặt Lập Hành tuy là nụ cười nhạt nhưng bên tai có điểm đỏ ửng khả nghi. Có thể là vì bác sĩ kiến thức rộng rãi, hơn nữa Lập Hành là phẫu thuật và tập luyện ở bệnh viện của cô, thật ra có nhiều người biết tình huống chân của anh, cho nên việc Tiểu Mạch lo lắng rằng Lập Hành bị quan tâm quá mức thì không có phát sinh.

“Ai nói chỉ khi bọn họ tới hai người mới là người qua đường, chúng ta tới rồi, các người nên nhận rõ tình thế, ngoan ngoãn làm người qua đường Ất Giáp nha!”

Một giọng nói vang tới, Tiểu Mạch nhìn lại, Giang Hoán một thân áo thun màu lam nhạt, quần màu trắng, nắm tay một cô gái xinh đẹp, cũng mặc đồ đôi, hai người nhìn qua đều sạch sẽ nhẹ nhàng, cảm giác như Kim Đồng Ngọc Nữ.

“Ai da, đây thật là một tiểu mỹ nữ nha, hôm nay lại như vậy, còn để người ta sống không...”

Lý Lộ Lộ lên tiếng.

Giang Hoán nắm tay tiểu mỹ nhân đi tới, nhìn Lộ Lộ một chút, lại nhìn Tiểu Mạch, chỉ vào cô gái đó:

“Đây là bạn gái anh, Bách Hà, mọi người gọi cô là Tiểu Hà là được”.

Vừa chỉ chỉ Tiểu Mạch và Lý Lộ Lộ:

“Đây là hai chị cả, Lý Lộ Lộ và Lâm Tiểu Mạch, gọi là chị cả nha, bên cạnh là hai tên ngốc, là người đàn ông của họ”.

Lý Lộ Lộ tức giận nhắc chân giẫm lên chân Giang Hoán:

“Ai là chị cả chứ, anh mới là chị cả, cả nhà anh mới là chị cả”.

Giang Hoán giả vờ giậm chân kêu thảm thiết:

“Tiêu Triển Bằng, nhanh đến quán người đàn bà chanh chua của cậu này! Người đàn bà chanh chua họ Lý kia, cô xem Lâm Tiểu Mạch người ta kìa”.

Tiêu Triển Bằng, Lập Hành, Tiểu Mạch cùng Bách Hà đứng cạnh đều cười đến thất lực không đứng thẳng lên được.

Trong chốc lát, xe buýt tới, đám người lần lượt lên xe, mấy người ngồi gần, dọc đường đi cười cười nói nói, thời gian trôi qua rất nhanh, Tiểu Mạch ngồi một thoáng đã đến chỗ. Nguyên vật liệu nướng nào là cánh gà, thịt bò, thịt dê, tôm gì gì đó đều là bệnh viện thống nhất mua, rượu và đồ uống cũng vậy, chỉ cần các phòng phái người đến lấy. Hoạt động lấy phòng dựa theo từng đơn vị. Bởi vì khoa gây tê ít người một chút, Giang Hoán khuyến khích cùng đội với khoa chỉnh hình.

Thời gian còn sớm, tất cả mọi người không vội nướng. Vì vậy sau khi lấy đồ đạc, một đám người chia nhóm chơi đánh địa chủ. Lập Hành lúc đầu nói muốn xem mọi người chơi, thế nhưng Giang Hoán nói không đủ người, muốn lôi kéo anh chơi. Vì vậy Giang Hoán, Lập Hành, Triển Bằng, ba người đàn ông ngồi một chỗ chơi đánh bài, 3 cô gái mỗi người ngồi cạnh người đàn ông của mình xem náo nhiệt, Lộ Lộ lại thích chỉ huy. Lộ Lộ đem đến nhiều đồ ăn vặt. Vì vậy ba cô gái xem náo nhiệt nhưng cũng đồng thời dứt đồ ăn cho ba người đàn ông. Bởi vì dạ dày Lập Hành không tốt, nước lạnh không thể uống, đồ nướng cũng không thể ăn nhiều, Tiểu Mạch có mang theo ly giữ ấm và cháo đen. Cho nên Lộ Lộ đem đồ ăn tới, Tiểu Mạch cũng chỉ lấy cái không cay, tốt cho tiêu hóa đưa Lập Hành hai cái, còn lại vẫn vào trong bụng mình.

Kết quả chơi đánh bài, người làm phần mềm và bác sĩ đều có IQ hơn người, ba người đấu đến trời đen kịt cũng không phân cao thấp. Đến trưa, giải tán đánh bài, mọi người bắt đầu nướng. Dạ dày Lập Hành không tốt, Tiểu Mạch không cho anh ăn nhiều đồ nướng, cho nên liền nướng cho anh 2 cái cánh và ít ra dừa, ăn kèm cháo đen. Lập Hành tuy ăn không nhiều nhưng Tiểu Mạch thích ăn cánh gà, mào gà, heo sữa, rau hẹ gì đó các loại cô nướng không ít. Các cô gái đối với đồ nướng rất yêu thích, kết quả chủ yếu là đàn ông bận rộn nướng, phụ nữ ăn từng miếng lớn. Giang Hoán cảm thán, thì ra phụ nữ là loại chịu đựng tốt nhất nha.

Ăn được khá nhiều, Lập Hành đứng dậy đi nhà vệ sinh, Giang Hoán quét mắt nhìn anh một cái, nói câu:

“Cùng nhau đi!”

Hai người sóng vai đi tới phòng rửa tay. Rửa tay đi ra, Giang Hoán rảnh rỗi nói một câu.

“Thật là một ngày đẹp trời nha, trời cao mây xanh, đến ao cá bên cạnh một lúc không?”

Lập Hành nghĩ, vừa lúc mượn cơ hội này biểu đạt một chút cảm tạ đối với một người tình địch đáng kính này, dù sao mọi người cũng không cần giúp gì nữa.

Hai người cùng đi đến ao cá, Giang Hoán lúc đi cùng Lập Hành luôn đi bên phải anh, hơn nữa không lộ ra dấu vết đi chậm, chiều theo tốc độ của anh. Lập Hành trong lòng cảm động, giọng thấp, thành khẩn nói:

“Giang Hoán, cảm ơn anh, trong khoảng thời gian này anh giúp đỡ không ít, thật cảm ơn”.

Giang Hoán quay đầu nhìn anh một cái, nở nụ cười:

“Tôi lại muốn nói cảm ơn anh”.

Lập Hành nghi hoặc nhìn anh. Giang Hoán vẫn cười, nụ cười chân thành thản nhiên.

“Thực ra hai ta cũng coi như anh hùng sở kiến, đều thích một cô gái. Khác biệt là, cô ấy thích anh. Chẳng qua, tôi cảm ơn anh là, anh thật tâm đối với cô rất tốt, mấy tháng này tôi có thể nhìn ra, cô ấy ở cùng anh rất hạnh phúc, rất mãn nguyện”.

Lập Hành giương mắt nhìn Giang Hoán, nhẹ khẽ cười nói:

“Việc tôi yêu cô ấy là việc của tôi, có quan hệ gì với anh, anh cảm ơn tôi cái gì?”

“Làm sao không có quan hệ, cô ấy tốt, tôi không phải sẽ an tâm sao? Tôi đây không nên làm gì, yên lành giữ khuôn phép làm bạn thân, không suy nghĩ vớ vẩn nữa rồi. Xong, tôi liền suy nghĩ chính sự, giống như tìm một người yêu tôi, giống như bây giờ. Nếu như Tiểu Mạch không tốt, anh xem, tôi lấy đâu ra tâm tình đó. Tôi đến bây giờ mới thực sự giải thích được lời Tiểu Mạch trước đây nói, chỉ khi nhìn thấy anh hạnh phúc mới có thể buông tay. Thật đúng là chuyện như thế”.

Giọng Giang Hoán thảng thẩn, nhìn ra được, là một loại đàn ông nhắc lên được buông xuống được.

Lập Hành nhìn Giang Hoán, sau đó cũng nở nụ cười, đưa tay phải ra:

“Có thể làm bạn không?”

Giang Hoán đưa tay phải ra cầm tay Lập Hành một cái:

“Anh nói xem?”

Hai người đối diện hiểu ý cười cười, trên mặt hai người là vẻ kính trọng nể phục.

21. Chương 20: Say Rượu

Edit: Xuki

Ngày mở trang web, đúng là ngày 18 tháng 10, Tiểu Mạch nói: “Đại cát đại lợi nha”.

Vì thời gian này nghỉ ngơi, Tiểu Mạch đã cố ý chuyển ca trực. Ngày đó, một buổi sáng, Tiểu Mạch ở cùng Lập Hành trong công ty nhỏ cùng mọi người xem trang web, dùng thử trang web, ở các diễn đàn chữa bệnh tuyên bố tin tức mở trang web, đang mong đợi số lượng đăng ký. Bởi vì trước đó Lập Ngôn cũng làm một

ít tuyên truyền ở các diễn đàn lớn, ngày mở trang web hôm nay, số lượt xem lên hàng ngàn, số người đăng ký cũng hơn trăm người. Tuy không thể xem là chiến tích huy hoàng rực rỡ nhưng cuối cùng cũng có được một bước đầu thắng lợi.

Buổi chiều, Lập Hành nói tối sẽ có tiệc mừng công, anh mời khách. Mọi người lập tức hưng phấn, thảo luận nửa ngày, quyết định đi ăn lẩu, cho có không khí. Tiểu Mạch ở bên cạnh tiếp một câu, phải là nồi uyên ương, Lập Hành không thể ăn cay. Mọi người cười ầm một trận, nói tìm bạn gái phải tìm như vậy, biết nóng biết lạnh. Lập Hành nhìn Tiểu Mạch, mắt cười híp lại, giống như sao lóe ánh hào quang.

Buổi lúc lúc ăn cơm, điều làm Tiểu Mạch khó chịu là, Tiểu Mạch ngồi bên trái Lập Hành, Hạ Vi lại chạy tới ngồi bên phải Lập Hành. Tiểu Mạch nhìn Lập Hành một chút, thấy anh không có phản ứng gì, cũng không tiện nói thêm, nhưng lòng vẫn có chút khó chịu.

Đồ ăn vào nôi, mọi người bắt đầu nâng ly cạn chén, Lập Ngôn như cũ không uống rượu, Tiểu Mạch là nữ, cao hứng thì uống vài chén, không cao hứng thì không uống, cũng không bắt buộc. Ăn chưa đến mấy phút, Lập Ngôn nhận một cú điện thoại, sau đó nhô đầu ra, nói nhẹ bên tai Lập Hành:

“Anh, em dẫn đến một người bạn, được không?”

Lập Hành cũng không để ý, trả lời:

“Được chứ”.

Tiểu Mạch nhìn thấy sắc mặt Lập Ngôn ửng đỏ, bỗng nhiên hiểu ra:

“Lập Ngôn, là bạn gái?”

Mặt Lập Ngôn càng đỏ hơn, khe khẽ gật đầu:

“Dạ”.

Tiểu Mạch lập tức phấn khởi:

“Dẫn đến đây đi, hoan nghênh nha, nhanh dẫn cô ấy tới”.

Lập Hành bên cạnh nở nụ cười, Tiểu Mạch nhảy bèn phát hiện, Hạ Vi từ bên kia nghiêng đầu, vẻ mặt có chút hốt hoảng nhìn thấy nụ cười của Lập Hành.

Lập Ngôn đứng dậy ra ngoài, qua mấy phút, lại mở cửa vào, theo sau là một cô gái trẻ tuổi tóc ngắn, mắt to. Tiểu Mạch vừa nhìn liền sửng sốt, lại nhìn Lập Hành:

“Cô, đây không phải là bác sĩ Thẩm sao?”

Lập Ngôn nắm tay cô gái kéo ra, nhìn Lập Hành và Tiểu Mạch, lại hướng về mọi người nói:

“Giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn gái của em, Thẩm Điền”.

Sau đó, Lập Ngôn nắm tay Thẩm Điền đi tới bên cạnh Lập Hành:

“Điền Điền, đây là anh trai anh, em cũng biết. Đó là chị Tiểu Mạch, bạn gái của anh ấy, em cũng biết rồi”.

Tiểu Mạch vẫn còn sửng sốt, Lập Hành đã đứng lên, đưa tay phải ra:

“Chào cô, bác sĩ Thẩm”.

Thẩm Điền đỏ mặt, giọng nhẹ nhàng:

“Anh trai, bây giờ không phải là trung tâm tập luyện, anh cũng không phải là bệnh nhân của em, cho nên, anh và Lập Ngôn giống nhau, gọi Điền Điền là được rồi”.

Tiểu Mạch giật mình há to mồm, đây là bác sĩ tập luyện Thẩm Điền có chút tomboy của trung tâm tập luyện sao? Tuy nói trung tâm tập luyện và bệnh viện của Tiểu Mạch cùng khuôn viên, nhưng là cách xa độc lập, cho nên Tiểu Mạch và Thẩm Điền cũng không có tiếp xúc công việc. Nếu như không phải Lập Hành đi tập luyện, e rằng bọn họ đến giờ cũng không quen biết. Thế nhưng ở trung tâm, Thẩm Điền chưa từng có vẻ mặt như vậy, cũng không có nhẹ nhàng hoạt bát như vậy.

“Chị Tiểu Mạch”.

Thẩm Điền có chút ngượng ngùng kêu cô một tiếng.

“A, Thẩm... Điền Điền, nhanh ngồi xuống, ăn chung”.

Tiểu Mạch rốt cục bình tĩnh.

Một đám người lại lấy Lập Ngôn làm trò trêu chọc, Lập Ngôn không thể uống rượu, Thẩm Điền trở thành bia ngắm. Thế nhưng Thẩm Điền thật là cao thủ, rượu qua ba tuần, tất cả mọi người uống đến hưng phấn bắt đầu nói bậy bạ, Thẩm Điền vẫn như không có chuyện gì, ngồi gắp đồ ăn vào bát Lập Ngôn.

Tiểu Mạch cũng gắp đồ ăn cho Lập Hành, trong lúc lơ đãng, nhìn thấy Hạ Vi gò má đỏ bừng, ánh mắt si mê nhìn Lập Hành. Tiểu Mạch cau mày một cái, còn chưa kịp nói gì, thân thể Lập Hành liền lắc lư một cái, ngã lên người Lập Hành. Lập Hành tự tay đỡ cô một cái, đang muốn thả tay xuống, Hạ Vi bắt lại tay anh, ánh mắt mờ mịt nhìn anh:

“Lập Hành, Lập Hành”.

Lập Hành quay đầu nhìn Tiểu Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mạch bắt đầu đen xuống.

Dùng sức rút tay mình ra, Lập Hành dịu dàng nói với Hạ Vi:

“Hạ Vi, em uống nhiều rồi”.

Đường Đông bên cạnh vừa vặn nhìn thấy tình cảnh vừa nãy, cẩn thận nhìn thấy Tiểu Mạch đang liếc mắt, liền kéo lấy Hạ Vi:

“Ai da, Hạ Vi, làm sao lại uống nhiều như vậy, nhanh, anh đưa em về”.

Tiểu Mạch nghe Hạ Vi vẫn còn lẩm bẩm nói:

“Lập Hành”.

Trong lòng Tiểu Mạch thật không thoải mái.

Lập Hành đưa tay qua, đem tay Tiểu Mạch cầm ở lòng bàn tay mình. Tiểu Mạch cúi đầu, cố gắng rút ra, lại không được, cũng liền tùy anh. Lập Hành nói nhỏ bên tai Tiểu Mạch:

“Anh và Hạ Vi chỉ là đồng nghiệp, em hãy tin anh”.

Tiểu Mạch vẫn cúi đầu không hé răng.

Đường Đông nói muốn đi, mọi người đều nói cũng uống khá nhiều, vì thế liền giải tán. Lập Ngôn cũng đứng dậy tiễn Thẩm Điền về nhà, cuối cùng chỉ còn lại Tiểu Mạch và Lập Hành ở lại tĩnh tiễn. Chỗ ăn cơm rất gần nhà, bọn họ không lái xe, Lập Hành liền một tay nắm tiểu mạch, một tay chống gậy, chậm rãi đi trở về. Tiểu mạch vẫn rầu rĩ, đáng vẻ không vui, Lập Hành không thể làm gì khác hơn là tìm cách trêu đùa cô. Một lát, Tiểu Mạch ngẩng đầu, nhìn thẳng lập đi, thần tình nghiêm túc:

“Lập Hành, Hạ Vi thích anh”.

Lập Hành sửng sốt, tiếp đó nở nụ cười:

“Tiểu Mạch, em cho rằng anh giống tên ngốc à?”

“Lập Hành, em không nói đùa với anh, Hạ Vi nhất định là thích anh. Đương nhiên, thích không nhất định nguyện ý cùng một chỗ. Em có thể cảm giác được Hạ Vi là cô gái hiểu chuyện, cho dù không có em, cho dù anh cũng thích cô ấy, cô ấy cũng sẽ không chọn cùng với anh. Thế nhưng, Lập Hành, em không thích những cô gái khác mang theo ánh mắt yêu mến nhìn anh”.

Về mặt Tiểu Mạch vẫn rất nghiêm túc.

Lập Hành chậm rãi thu nụ cười:

“Tiểu Mạch, em thật sự suy nghĩ nhiều rồi, mọi người cùng làm việc lâu như vậy, đều là bạn bè, nếu có chuyện gì cũng không đợi tới hôm nay”.

Tiểu Mạch thở dài một hơi:

“Quên đi, chúng ta về nhà đi”.

“Mạng lưới hướng dẫn chữa bệnh Tiểu Mạch” sau khi mở, vì tăng độ nổi tiếng, để cho mọi người biết có một trang web như vậy, liền cần mở rộng trang web.

Lập Hành liên lạc vài trang web, gần đây họ đều ở công ty bàn luận chuyện này. Tối thứ sáu, Tiểu Mạch tan tâm về nhà, bệnh viện gọi đến có một cuộc phẫu thuật khẩn cấp, để cho cô đảm nhiệm. Tiểu Mạch liền thay quần áo, lúc chuẩn bị ra cửa liền gọi cho Lập Hành, Lập Hành đang mời chuyên gia mở rộng ăn tiệc. Tiểu Mạch dặn dò vài câu:

“Ăn nhiều đồ ăn, ít uống rượu, không nên ăn đồ lạnh. Nếu như uống nhiều thì tối phải để người khác đưa về, khi ngủ nhất định phải cởi chân giả”.

Lập Hành nghe nói Tiểu Mạch phải chạy trở về phẫu thuật, đã nói:

“Vậy em trên đường cẩn thận chút, anh sẽ chiếu cố tốt mình, buổi tối anh bên này xong chuyện sẽ tự trở về, giải phẫu kết thúc em ở bệnh viện nghỉ ngơi đi, em nửa đêm một mình lái xe trở về anh cũng không yên tâm”.

Lập Hành buổi tối mời khách, vì mình là chủ, muốn không uống rượu cũng không thể, Lập Hành không có biện pháp, không thể làm khác hơn là trước đó ăn chút mì sợi. Chuyên gia mở rộng là người phương bắc, tửu lượng tốt, đều hô: “Cạn ly”. Lập Hành cười cười, sắc mặt càng ngày càng trắng, càng về sau mồ hôi lạnh làm ướt cả áo sơ mi. Ăn cơm xong lại đi hát, Lập Hành gắng gượng đến cuối cùng, sau khi đưa chuyên gia mở rộng về, thật không chịu nổi, nghiêng người dựa trên salon, lưng khom xuống tới, tay nắm thành quả đám liêu mạng đưa vào dạ dày thở dốc. Cùng đi có Đường Đông cũng uống không ngừng, không xác định được phương hướng.

Đúng lúc, Hạ Vi gọi điện thoại cho Đường Đông, Đường Đông nói mình và anh Phương ở KTV “Tinh quang đại đạo”, hỏi Hạ Vi đang ở đâu, tới đón bọn họ, họ uống nhiều rồi.

Hạ Vi kêu xe, cùng phục vụ đỡ hai người lên xe, lúc đến Lập Hành đã đau dạ dày đến cả thắt lưng. Cuối cùng Hạ Vi tìm hai người phục vụ mang anh vào trong xe.

Nửa đường, Đường Đông xuống xe nôn một lần, liền tỉnh phân nửa. Vì vậy hai người cùng nhau đưa Lập Hành đến nhà trọ, may là có thang máy, nếu không hai người cũng không đỡ lên rồi. Hạ Vi nhìn sắc mặt Lập Hành đau đến tái xanh, không thể đứng thẳng, tóc ướt nhẹp dán trên trán, mà Lập Ngôn lại đi công tác không ở nhà, Hạ Vi liền nói mình ở lại chăm sóc, bảo Đường Đông đi.

Hạ Vi đỡ Lập Hành lên phòng ngủ, nằm trên giường, muốn giúp anh cởi quần áo, Lập Hành có chút tỉnh, làm sao cũng không chịu, nhiều lần bảo cô về. Hạ Vi nói:

“Chờ anh ngủ em đi liền”.

Dạ dày Lập Hành một hồi bùng nổ cuộn cuộn, đẩy cô ra, Lập Hành liền tập tễnh vọt vào toilet, quỳ trên mặt đất, ôm bồn cầu nôn đến choáng váng.

Lập Hành nôn đến mệt lả, thở hổn hển thật lâu mới không dễ dàng vịn tường đứng lên. Chật vật ra khỏi toilet, Hạ Vi chờ ở cửa, nhìn thấy bộ dạng này của anh, nhanh đến đỡ anh lên nằm. Hỏi rõ chỗ để thuốc, Hạ Vi lấy nước, đỡ anh đứng dậy, muốn cho anh uống thuốc. Lập Hành khó khăn tiếp nhận ly nước và thuốc, chính mình giữa cổ một cái nuốt vào.

Mặc dù thân thể đau đến run nhè nhẹ, Lập Hành vẫn kiên quyết muốn Hạ Vi trở về, Hạ Vi nhìn thấy bộ dạng như thế của anh, không để ý anh nói gì, kiên trì ở lại. Đau đến kịch liệt làm cho Lập Hành không khống chế được co rúc, lấy tay nắm dạ dày. Hạ Vi nhìn dáng vẻ của anh, trong lòng có loại đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, không tự chủ muốn xoa xoa cho anh.

Thân thể Lập Hành cứng đờ, đột nhiên mở mắt, đẩy cô ra:

“Anh không sao, em về trước đi”.

Thanh âm yếu ớt nhưng kiên quyết. Chỉ nói được một câu, Lập Hành liền dùng sức hít một hơi, chợt dùng quả đấm hung hăng đánh một cái dạ dày, ý thức liền mơ hồ. Hạ Vi bối rối, cầm điện thoại di động của Lập Hành, muốn gọi điện thoại cho Tiểu Mạch, suy nghĩ một chút, lại buông xuống.

Qua thật lâu, có thể là thuốc phát huy được, thân thể Lập Hành yên tĩnh được một chút, tay đặt trên dạ dày cũng buông lỏng một chút. Áo sơ mi của anh đã ướt đầm mồ hôi, quần áo nhăn nhúm, Hạ Vi do dự một chút, nâng Lập Hành đang mê man dậy, cởi áo sơ mi của anh, cẩn thận cởi quần tây của anh. Sau khi cởi quần, chân trái không trọn vẹn cùng chân giả liền trực tiếp hiện ra trước mắt Hạ Vi. Hạ Vi ngẩn người, vành mắt đỏ, che miệng, hai hàng nước mắt rơi xuống tới. Một lát, nhẹ nhàng giúp anh cởi xuống chân giả, để ở một bên, kéo qua chăn đắp ở trên người anh, mình ngồi ở bên giường, ngáy người nhìn anh.

Đang ngủ mê man Lập Hành hình như có hơi khó chịu, nhú mào, thì thào lên tiếng:

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch”.

Âm cuối kéo dài thật dài, mang theo nỗi đau đớn, nhưng vẫn không giấu được cảm giác ỷ lại. Hạ Vi nghe xong có chút thất thần, trong lòng chua xót. Đúng vậy, thích có ích lợi gì, người ta đã có người yêu. Cách trong chốc lát, lại tự giễu cười cười, dù cho không có tiểu mạch, dù cho anh thích chính mình, thì có thể làm gì đâu? Trước đây, anh không có tiền, còn có một khoản nợ, mình không thể cùng với hắn; mà bây giờ, anh không chỉ có là không có tiền, còn thiếu một chân, mình làm sao có thể ở cùng với anh? Gia đình của cô, cha mẹ của cô, ngoại trừ tìm người có tiền đi gả, cô cho tới bây giờ cũng không còn lựa chọn khác.

Tiểu Mạch phẫu thuật xong, đã là 4 giờ sáng. Bởi vì lo lắng cho Lập Hành, Tiểu Mạch thay quần áo trở về nhà. Mở cửa nhà, đã nghe thấy mùi rượu, Tiểu Mạch cau mày một cái, vội vã đến phòng ngủ, một màn trước mắt đâm vào trong lòng cô. Lập Hành đang đắp chăn ngủ ở trên giường, dường như là ngủ không được thoải mái, chân mào nhú lại, thỉnh thoảng nhẹ nhàng kêu một tiếng. Hạ Vi ngồi bên giường đang ngủ, khuôn mặt chôn ở lòng bàn tay Lập Hành.

Tiểu Mạch hít một hơi thật sâu, đi tới rung rung bả vai Hạ Vi. Hạ Vi mở mắt, mờ mịt nhìn thoáng qua Tiểu Mạch, nháy mắt một cái, hình như đột nhiên hiểu được, vội đứng lên:

“Tiểu Mạch, đã trở về? Tối hôm qua Lập Hành uống nhiều rồi dạ dày đau dữ dội, tôi chỉ là tiễn anh ấy về...”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô, mệt không, nhanh về nghỉ ngơi đi”.

Tiểu Mạch vỗ vỗ vai Hạ Vi, ôn hòa nói. Ánh mắt Hạ Vi phức tạp nhìn Tiểu Mạch, xoay người cầm lấy túi xách rời đi.

Tiểu mạch nhìn thấy Lập Hành không chút huyết sắc, chân mào nhăn lại, thở dài một hơi, tuy là tức giận anh, thế nhưng càng đau lòng cho anh. Lắc đầu, đưa tay qua nhẹ nhàng sờ sờ trán của anh, thật tốt không bị sốt. Nhắc lên chân một góc, nhìn một chút, thấy Lập Hành chỉ mặc một cái quần lót, sắc mặt cô đen một chút, cắn cắn môi, lẩm bầm một câu:

“Đợi anh tỉnh lại sẽ xử lý anh”.

Xem thấy trên người anh có mồ hôi, Tiểu Mạch lấy chậu nước ấm, dùng khăn lau nhẹ khuôn mặt, thân thể, tay chân, động tác mềm mại. Người đàn ông hình như cảm thấy được cô đang đụng vào, giọng nói thật thấp như nói mơ:

“Tiểu Mạch...”

Sắc mặt Tiểu Mạch lúc này mới dịu đi một chút. Cởi bỏ quần lót ướt, muốn thay đồ ngủ cho anh, suy nghĩ một chút, anh đang ngủ, lăn qua lăn lại sẽ tỉnh mất, cứ như vậy ngủ đi. Sau đó Tiểu Mạch cũng đi tắm, bò lên giường, đem anh ôm vào trong lòng. Lập Hành trong lúc ngủ mơ, đầu hướng vào trong ngực nàng, làm nũng:

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch”.

Giọng nói dịu dàng. Hình như tìm được chỗ ấm áp, Lập Hành thoải mái khẽ rên nhẹ, hô hấp ổn định, chân mào giãn ra, ngủ thật say.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Người đàn ông kiên cường, âm thầm chịu đựng, ở trước mặt người con gái mình thích, đều sẽ lộ ra tính trẻ con!

Thật ra Lập Hành, bởi vì nguyên nhân gia đình, so với người khác càng khát vọng ấm áp cùng yêu thương, ở thời điểm có người yêu mình như vậy, vì thế càng ỷ lại.

Đặc biệt thích tình yêu đối lập của Tiểu Mạch, còn có tác giả Trương Hiểu Phong “Quan điểm tình yêu của phụ nữ”, đề cử thể loại văn xuôi này, viết rất tốt.

22. Chương 21: Dây Đưa

Thời điểm hôm sau Lập Hành mở mắt, quay đầu đã nhìn thấy Tiểu Mạch nằm nghiêng ở bên cạnh, tay chống đầu, tròng hai mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh. Lập Hành có vài giây mờ mịt, sau đó nháy nháy mắt, có chút hoang mang vô tội hỏi:

“Làm sao vậy?”

Bởi vì vừa tỉnh ngủ, tóc anh có chút rối, dán trên trán, sắc mặt có chút ửng đỏ, hợp với dáng vẻ này, cực kỳ đáng yêu.

Tiểu Mạch trong lòng nói, đừng hỏi em, hỏi em lần này cũng muốn anh khẩn trương một chút, bằng không về sau có loại sự tình như thế liên không xong rồi. Nhắc chặn lên một góc, dùng ánh mắt ý bảo anh nhìn xuống. Lập Hành nhìn thấy mình khỏa thân, quần lót cũng không thấy, hoàn toàn ngây dại. Ai có thể nói cho anh biết, đây là tình huống gì vậy?

Tối hôm qua, Tiểu Mạch vốn là không có chỗ giải tỏa, hiện tại là cố ý muốn anh khẩn trương:

“Nói đi, tối hôm qua là ai tiễn anh về? Đây rốt cục là chuyện gì?”

“Tối hôm qua?”

Lập Hành nhớ lại một chút, cùng Đường Đông mời chuyên gia mở rộng ăn uống, sau đó đi hát, uống nhiều rồi, dạ dày đau, sau đó... Hạ Vi? Lập Hành giật mình một cái, nhất thời hồi hộp:

“Không biết, không có khả năng! Tiểu Mạch, quần áo của anh đâu, quần áo của anh làm sao bị cởi ra?”

“Quần áo của anh ai cởi? Anh hỏi em em biết hỏi ai? Hơn bốn giờ em mới tan làm về. Trở về vừa nhìn thấy Hạ Vi đã vào nhà rồi, đang ngồi bên giường, khuôn mặt chôn ở tay anh, muốn bao nhiêu thân thiết thì có bấy nhiêu”.

Tiểu Mạch chí khí hùng hồn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đen kịt.

Lập Hành thật nóng nảy, khuôn mặt đã biến sắc, mồ hôi chảy xuống:

“Quần áo của anh, thật sự không phải là em cởi?”

Tiểu Mạch nhìn khuôn mặt anh, hung dữ:

“Anh nói xem?”

Lập Hành muốn ngắt đi, Tiểu Mạch lúc này mới chậm rãi nói một câu:

“Em cũng chỉ cởi quần lót, đều ướt mồ hôi”.

Lúc này Lập Hành rốt cục tỉnh lại, hít một hơi, cô gái này nói thật làm người ta thở mạnh nha, suýt chút nữa sợ chết, tốt xấu đều giữ lại điểm mấu chốt.

“Tiểu Mạch, Tiểu Mạch”.

Giọng Lập Hành mềm nhũn, âm cuối kéo thật dài:

“Anh thật là uống nhiều rồi, tối hôm qua anh không để cô ấy ở lại nơi này, cô ấy và Đường Đông đưa anh tới cửa, anh bảo cô ấy trở về, nhưng cô ấy không nghe, anh đau dạ dày nên không còn sức lực đuổi cô ấy đi”.

“Uống nhiều rồi thì có thể để cô ấy cởi quần áo anh à?”

Tiểu Mạch vẫn đen mặt.

“Tiểu Mạch”.

Lập Hành đem dầu tựa vào trong lòng Tiểu Mạch, giọng dịu dàng mang theo ý tứ làm nũng:

“Anh cũng không biết, hôm qua dạ dày đau muốn chết, thật sự, anh đau không chịu nổi. Cứ như vậy anh cũng không cho cô ấy dứt thuốc, đều là tự mình uống. Sau đó anh lại đau có chút mơ hồ, có thể là khi đó quần áo bị cởi ra, nhưng mà ngoại trừ cởi quần áo, khẳng định không có gì khác. Tiểu Mạch, anh thật sự trong sạch”.

Tiểu Mạch nghe nói anh đau như vậy, không đoái hoài tới cái khác, toàn bộ chỉ là đau lòng.

“Tại sao vậy, đau như vậy sao, những người kia không phải không nên để anh uống rượu à? Bây giờ còn đau không, còn chỗ nào khó chịu hơn?”

Lập Hành vừa nhìn Tiểu Mạch vừa nói nhỏ xuống:

“Tốt hơn nhiều, chính là tối qua ăn gì cũng đều ói ra, hiện tại rất đói”.

Nói xong liền mếu máo, làm vẻ đáng thương. Tiểu Mạch nhìn điện thoại di động, 9 giờ sáng, đói bụng rồi, liền đứng dậy đến nhà bếp nấu cháo, lúc này Lập Hành mới thở dài một hơi.

Thời điểm ăn sáng, Tiểu Mạch thấy bộ dạng Lập Hành cúi đầu húp cháo, trong lòng mềm nhũn, cuối cùng quyết định tha thứ cho anh lần này. Thế nhưng mọi việc nhất định phải nói rõ ràng. Vì vậy Tiểu Mạch nhẹ nói:

“Lập Hành, Hạ Vi đối với anh rất đặc biệt, mặc kệ anh có tin hay không, em đều không hi vọng hai người ở gần nhau. Về sau, nếu như cần, để người khác tiễn anh về, em hy vọng người đó không phải là cô ấy”.

Lập Hành trả lời “Được” một tiếng thật thấp, uống hai ngụm cháo, ngẩng đầu lên nhìn mắt Tiểu Mạch, dịu dàng nói:

“Tiểu Mạch, anh xin lỗi, lại làm cho em không vui. Anh không phải cố ý, em tha thứ cho anh đi. Về sau, anh nhất định chú ý giữ khoảng cách với cô ấy, được không?”

Tiểu Mạch nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy, bằng không còn cách nào, lẽ nào đuổi việc Hạ Vi sao? Lập Hành là người nặng tình, Hạ Vi cùng anh ấy làm việc lâu như vậy, anh nhất định không chịu làm như vậy, coi như hết.

Bởi vì Lập Hành đêm qua lặn qua lặn lại, sáng sớm định đến trung tâm tập luyện nhưng Tiểu Mạch lo lắng anh chậm không tới kịp, liền gọi điện cho Thẩm Điền đổi thành buổi chiều. Hai người ăn sáng, trở lại giường nằm một chút, trò chuyện công ty, về tình huống mở rộng trang web, nghe chút nhạc. Bởi vì ăn sáng gần 10 giờ, buổi trưa hai người tùy tiện ăn chút mì trứng gà.

Ăn xong rồi, hai người thay quần áo xong, cùng nhau xuống lầu chuẩn bị đi trung tâm tập luyện. Tiểu Mạch nói Lập Hành đứng ở bên đường chờ cô, còn cô nhanh đi lấy xe. Thời điểm Tiểu Mạch lái xe tới đón, xa xa Tiểu Mạch thấy Lập Hành bị vây quanh bởi một đám người. Lo lắng Lập Hành có chuyện, Tiểu Mạch nhanh dừng xe, mấy bước chạy tới.

Không đợi đến nơi, chỉ nghe thấy một người phụ nữ đứng tuổi khàn giọng mắng:

“Anh là đồ lưu manh, đồ cầm thú, ngủ với con gái nhà lành, lại phải mông rời đi sao? Anh thật là không biết xấu hổ!”

Tiểu Mạch đẩy mọi người đi vào, bị tình huống ngoài dự đoán làm kinh sợ. Một người phụ nữ năm mươi mấy tuổi, gầy khom, tóc tai bù xù ngồi dưới đất, một tay vỗ bắp đùi, một tay không ngừng lay động ống quần người đàn ông, vừa đóng đũa vừa mắng, mắng rất khó nghe. Mà người đàn ông kia, là Lập Hành của cô! Lập Hành vốn đứng không vững, lại bị rung rung lắc lắc suýt ngã. Tiểu Mạch mau xong tới đỡ cánh tay anh ấy.

“Lập Hành, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Mạch nhẹ giọng hỏi bên tai anh. Sắc mặt Lập Hành tái nhợt, mặt không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm một hướng, không rên một tiếng. Tiểu Mạch theo tầm mắt của anh nhìn sang, Hạ Vi cúi đầu đứng ở đó, hai tay khoanh lại trước mặt. Tiểu Mạch không nhìn thấy vẻ mặt Hạ Vi, chỉ thấy ngón tay cô không ngừng xoắn chặt.

Dì ta nhìn thấy Tiểu Mạch, con mắt chuyển động, lại bắt đầu khóc lóc om sòm:

“Ai da, tôi thật không thể sống nữa, con gái ta đang yên đang lành lại đưa cho tên lưu manh này, trời ạ, mọi người phân xử xem!”

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn luận ầm ĩ.

Lập Hành vẫn không có biểu tình gì, sắc mặt có chút xanh xao, tay nắm chặt lại, ánh mắt nhìn về Hạ Vi có chút phức tạp, trợn lăn khiếp sợ, thất vọng, đau đớn còn có chút gì đó mà Tiểu Mạch không hiểu, nhưng tuyệt đối không có làm chuyện hồ thẹn gì gì đó. Hạ Vi như cũ không ngẩng đầu lên, cũng không nói chuyện.

“Con gái tôi đã bàn chuyện hôn nhân rồi, lễ hỏi đều thu rồi, lại không có thân thể trinh trắng thì phải làm sao, còn ai muốn nữa?”

Dì ta khóc thét.

“Tiền cũng đem chữa bệnh cho ba con bé, tôi lấy đâu ra tiền trả lại nhà trai? Hôm nay nếu anh không đưa ra 10 vạn đồng bồi thường cho con gái tôi, tôi cũng không sống được, tôi và con gái sẽ nhảy sông tự tử!”

Nói rồi giả vờ đứng lên.

Tiểu Mạch nghe ra, dì này hơn phân nửa là mẹ của Hạ Vi, hai mẹ con này đang lừa gạt Lập Hành đây mà. Mà tính cách của Lập Hành, rất khó nói lời khó nghe với Hạ Vi, cho nên chuyện này sẽ không giải thích tốt. Hơn nữa, cho dù Lập Hành giải thích, có thể dễ dàng bị coi là che giấu. Kế trước mắt, chỉ có chính mình ra tay.

Vì vậy, Tiểu Mạch gào to một tiếng:

“Im miệng! Dì ở đây vu khống cho ai đó? Anh ấy là bạn trai tôi, con gái của dì là ai?”

Dì ấy ngẩn ra, lau nước mắt chẳng hề tồn tại, chỉ vào Hạ Vi nói:

“Đứa con gái chết tiệt này chính là con gái tôi!”

Tiểu Mạch quét mắt qua Hạ Vi, cười lạnh một tiếng:

“Tôi tưởng là ai, đây không phải là Hạ Vi sao? Hạ Vi, mẹ cô nói Lập Hành làm gì cô, là cô và mẹ cô đều nói như vậy?”

Hạ Vi ngẩng đầu nhìn Tiểu Mạch, sau đó nhìn sang Lập Hành, nhìn thấy ánh mắt Lập Hành, cơ thể run một cái, sau đó liều mạng lắc đầu.

Tiểu Mạch nói tiếp:

“Vậy rốt cục là xảy ra chuyện gì, mẹ cô ở nơi này nói những chuyện như vậy, làm sao tôi không hiểu chứ? Không bằng cô đến nói một chút đi!”

Hạ Vi không rên một tiếng, chỉ liều mạng lắc đầu, trong mắt toàn là nước. Mẹ Hạ Vi nhìn thấy thế, gào khóc nói:

“Một cô gái nhà lành bị ngủ với người không công, những lời này cô bảo con tôi làm sao nói ra?”

Tiểu Mạch khẽ cười, nửa cúi đầu:

“Thì ra là vậy, Hạ Vi. Nhưng cô gái nhà lành này không có việc gì đến nhà chúng tôi làm gì? Cô đến nhà chúng tôi, coi như đúng thật có chuyện gì, tôi thấy, người nên kêu oan là bạn trai tôi mới đúng!”

“Hơn nữa”.

Tiểu Mạch nói tiếp:

“Để cho mọi người xem một chút, người đàn ông nào có bạn gái như tôi, còn có thể có hứng thú với cô sao”.

Tiểu Mạch vừa nói vừa ưỡn ngực, ngẩng đầu khinh thường dùng khóe mắt quét qua Hạ Vi một cái.

Xung quanh có người nói:

“Đúng vậy, tôi thấy người đàn ông kia dáng vẻ đoan chính, không giống dạng như...”

“Cũng không phải, xem xem, bạn gái người ta có dáng vẻ, mặt mũi, phong thái đều mạnh hơn nhiều so với cô kia”.

“Nhìn xem bạn gái anh ta là một cô gái tốt thế kia, người đàn ông này sẽ không chạy theo cô kia đâu, hơn nữa cô kia vừa không có ngực lại không có mông”.

Mẹ Hạ Vi nhìn thấy tình huống không tốt lắm, lập tức vỗ bập đùi gào to:

“Đàn ông không phải với phụ nữ là bắt được một người liền chiếm một người sao?”

Tiểu Mạch lập tức lên tiếng nói:

“Tốt, dì đã một mực chắc chắn bạn trai tôi làm gì con gái dì, chúng ta nói ở chỗ này cũng vô ích, báo cảnh sát đi! Tìm một nơi nói rõ, còn hơn ở đây làm chậm trễ thời gian của người khác”.

Mẹ Hạ Vi vừa nghe lập tức đứng lên, chỉ vào mũi Tiểu Mạch nói:

“Cò! Báo cảnh sát thì tốt lành gì? Bạn trai của cô không biết xấu hổ, con gái nhà tôi còn muốn danh dự”.

Nói hai bước đến kéo Hạ Vi, quay đầu đi.

Tiểu Mạch ở sau lưng nói lớn tiếng:

“Dì này, lần sau muốn lừa bịp, phải biết xem đối tượng, cũng phải nhìn xem con gái nhà mình có đủ làm thức ăn trên đĩa bưng cho người ta không”.

Hạ Vi nghe xong, quăng khỏi tay mẹ, dậm chân chạy. Lập Hành ở sau lưng kéo tay Tiểu Mạch, giọng mệt mỏi:

“Quên đi, Tiểu Mạch”.

Tiểu Mạch theo bản năng muốn rút khỏi tay anh, tuy nói bộ dạng của cô khi đối phó với mẹ con Hạ Vi rất bình tĩnh, thật ra trong lòng cô đang nén giận. Nhưng nghĩ tới mặt Lập Hành xanh xao, lại giấu thấy anh vừa mới bị kéo qua kéo lại, dáng vẻ chật vật lão đảo, tâm Tiểu Mạch lại chợt mềm nhũn. Lập Hành kiêu ngạo như vậy, trước đây thời điểm khó khăn hơn nữa thì lưng cũng thẳng tắp, mà lúc này lại bị tạt một chậu nước bẩn, chắc trong lòng rất khó chịu. Huống chi, người tạt còn là bạn bè đồng nghiệp nhiều năm. Quên đi, hít thở sâu hai cái, cơn tức giải tỏa, Tiểu Mạch quay đầu dịu dàng nhìn Lập Hành:

“Lập Hành, đi thôi, chúng ta đi tập luyện”.

Vừa nói vừa khoác tay anh, hướng về xe của mình.

Lập Hành ngoan ngoãn đi theo cô, cúi đầu không nói lời nào, sắc mặt vẫn xanh xao, tốc độ đi đường như chậm hơn bình thường, bước chân có chút hư ảo. Tiểu Mạch kề bên tai anh, giọng nói cứng chiều:

“Cục cưng Lập Hành, đừng sợ, em tin tưởng anh”.

Lập Hành dừng bước, chậm rãi ngẩng đầu vào mắt Tiểu Mạch, trong mắt có hơi nước. Gắt gao nhắm một mắt lại, qua mấy giây mở ra, chăm chú nhìn Tiểu Mạch, vẻ mặt chuyên tâm mà nghiêm túc:

“Tiểu Mạch, cảm ơn em”.

Giọng hơi khàn khàn.

Tiến đến hôn nhẹ môi anh, Tiểu Mạch cười sáng sủa:

“Được rồi, đàn ông của em em biết. Đi thôi, đuổi được dì ta, chúng ta nên đi thôi”.

Điều Tiểu Mạch không nghĩ tới là, chuyện này vẫn chưa xong. Buổi tối sau đó 3 ngày, Tiểu Mạch giải phẫu kết thúc tương đối trễ, về nhà đã 9 giờ. Vừa đến thang máy, trong nháy mắt Tiểu Mạch bất ngờ, xảy ra chuyện gì đây?

Trước cửa, một chàng trai đang ôm một cô gái, chàng trai dựa vào cửa, tay phải vịn vai cô gái. Cô gái kia bóng lưng gầy, Tiểu Mạch nhận ra là Hạ Vi, mà người đàn ông kia, là Lập Hành của cô! Trước khi Tiểu Mạch lấy lại lý trí, cô bấm nút, thang máy đóng lại, thời điểm cửa đóng lại, Lập Hành đang lớn tiếng kêu tên cô, từ trong khe cửa cô nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lập Hành. Đầu óc cô trống rỗng, tựa trên vách thang máy thở dốc.

Là cô nhìn nhầm sao? Lập Hành sao lại ôm Hạ Vi, không có khả năng! Tiểu Mạch hoàn toàn không biết nên suy nghĩ gì, cũng không biết nên làm gì bây giờ. Cô dần dần tựa vào vách thang máy ngồi xồm thành một góc, không đứng lên, chỉ nghe thấy tiếng của Lập Ngôn:

“Chị Tiểu Mạch, chị làm sao vậy?”

Tiểu Mạch nhìn dưới đất thấy xuất hiện một đôi giày đen, ngẩng đầu, mờ mịt thấy Lập Ngôn bên cạnh:

“Lập Ngôn, anh trai em cùng Hạ Vi thật sự chỉ là đồng nghiệp sao?”

Ánh mắt yếu đuối, lông mi ướt nhẹp run rẩy.

“Tuyệt đối là vậy, chị Tiểu Mạch, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Lập Ngôn cúi người đỡ Tiểu Mạch dậy, lo lắng hỏi.

Tiểu Mạch nhắm mắt một cái, lúc mở mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh hơn:

“Lập Ngôn, ở trước cửa nhà chúng ta, Lập Hành và Hạ Vi đang ôm nhau”.

“Cái gì? Không thể! Anh trai em mấy năm nay cùng Hạ Vi có quan hệ không tệ, vì gia đình cô ấy khá đặc biệt, anh trai đồng tình với cô ấy, tuyệt đối không có quan hệ kia?”

Lập Ngôn gấp gáp, mặt đỏ rần, đây là chuyện gì?

“Chị tin, Lập Ngôn. Lúc này đầu óc có chút chập mạch, không có cách nào suy nghĩ. Quả thực, người đàn ông của chị chị hiểu, mắt thấy chưa chắc là thật, Lập Hành không biết gạt chị. Đi, chúng ta đi lên”.

Giọng Tiểu Mạch không như lúc này, có thêm sức lực rồi.

Đến lầu 10, cửa thang máy vừa mở, Tiểu Mạch đã nhìn thấy Lập Hành đang ngồi quỳ ở cửa thang máy, hai tay ôm chân trái, nghe thấy tiếng động, thời điểm ngẩng đầu lên thấy Tiểu Mạch, con mắt ảm đạm trong nháy mắt sáng lên.

Tiểu Mạch bước ra, ngồi xồm bên cạnh Lập Hành:

“Sao vậy, Lập Hành? Có bị té ngã hay không, cho em xem!”

Lập Hành chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Mạch, vẻ mặt có chút khấn trương, có chút thương cảm, giống như con cún lo sợ bị vứt bỏ. Từ trước tới nay, Tiểu Mạch chưa từng thấy qua ánh mắt như thế của Lập Hành, trong lòng cô mềm nhũn. Nhìn anh ôm chân trái, liền vội vàng hỏi:

“Đau chân, có phải không? Lập Ngôn, mau dìu anh ấy lên, chúng ta vào nhà xem một cái”.

Lập Ngôn nâng Lập Hành dậy, ba người mở cửa đi vào, Tiểu Mạch cho Lập Ngôn nghỉ ngơi, mình đỡ Lập Hành đến phòng ngủ. Sắc mặt Lập Hành tái nhợt, mồ hôi chảy dày đặc, tay trái tuy chống gậy lại không ngừng run rẩy. Tiểu Mạch đỡ anh lên giường, nhẹ nhàng cởi quần của anh, có thể bị ngã, chân bị rách da chảy máu, hơn nữa, còn đang co quắp. Tiểu Mạch không nỡ, vội vàng gỡ chân giả, bôi thuốc. Lập Hành cũng nhìn theo Tiểu Mạch lấy chân giả, tìm thuốc, bôi thuốc, ánh mắt không hề rời khỏi cô. Tiểu Mạch thở dài một hơi:

“Nhìn xem, đem mình thành như vậy, thật là”.

Giọng nói vô cùng đau khổ.

Lập Hành bắt lấy tay Tiểu Mạch, kéo vào lồng ngực mình. Tiểu Mạch kêu một tiếng:

“Ai da, vẫn chưa xong đâu”.

Cô đã bị anh kéo vào lồng, mũi đụng vào lồng ngực anh, cô đau thiếu chút nữa kêu lên:

“Nhanh buông ra, mũi đụng rất đau”.

Lập Hành đem đầu chôn ở tóc Tiểu Mạch, giọng thấp.

“Không buông ra, buông ra em lại chạy. Anh chỉ có một chân, đuổi theo em không kịp”.

Trong lòng Tiểu Mạch đau nhói. Lúc này, anh không thể đuổi theo, chắc chắn rất khổ sở. Vuốt ve lưng anh, Tiểu Mạch nhẹ nói:

“Không chạy đi, thật sự không chạy”.

Người đàn ông lúc này mới buông ra một chút, Tiểu Mạch thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn anh:

“Bây giờ nói nha, lúc này, xảy ra chuyện gì?”

Lập Hành rũ mắt:

“Tiểu Mạch, anh xin lỗi, anh sai rồi. Cô ấy tới gõ cửa, nói xin lỗi anh, anh nói không cần, bảo cô ấy về, cô ấy lại không ngừng gõ, nhất định phải xin lỗi trước mặt anh. Anh không muốn để cô ấy vào nhà, nên để cô ấy ở cửa nói hai câu rồi đi. Kết quả anh vừa mở cửa, cô ấy liền nhào vào trong ngực anh, anh không đứng vững, phải dựa vào tường”.

“Vậy anh đặt tay lên vai cô ấy làm gì?”

Tiểu Mạch vẫn còn tức giận, cái này tính là gì.

“Anh muốn đẩy cô ấy ra, không đẩy vai thì đẩy nơi nào chứ?”

Giọng Lập Hành cực kỳ oan ức.

“Cô ấy nói ân hận? Cô ấy còn gì để nói, dĩ nhiên là thông đồng với mẹ cô ấy lừa bịp tổng tiền anh”.

Tiểu Mạch nhớ tới chuyện ngày đó, liền nổi trận lôi đình. Ngày đó Lập Hành bị tức giận không rõ ràng, lại có chút đau lòng, dù sao cùng nhau làm việc 4 năm, không có tình yêu, cũng có tình nghĩa, không nghĩ tới sẽ có cảnh như vậy. Kết quả buổi tối dạ dày đau đớn, ăn cơm không vô. Tiểu Mạch thoa thuốc nửa ngày, chỉ có thể giảm bớt. Tiểu Mạch đau lòng hơn, đối với mẹ con đó đều không muốn gặp.

“Hạ Vi nói anh trai cô ấy 32 tuổi rồi, bị gốc nhà lại nghèo, không có cưới vợ. Mẹ cô ấy muốn cô ấy gả cho một người đàn ông đã mất vợ, lấy 10 vạn đồng sính lễ, có thể cho anh trai cưới vợ. Cô không muốn, đã nói là... Sau đó mẹ cô ấy hỏi là ai làm, kết quả cô ấy cảm thấy hiện tại anh có ít tiền, liền bị ma quỷ ám lại nói là anh”.

Lập Hành có chút bất đắc dĩ nói.

“Cái gì. Hạ Vi thật quá đáng, thật không thể đồng tình. Quả nhiên người đáng thương sẽ có chỗ đáng trách”.

Tiểu Mạch nghĩ nếu bình thường biết tình huống của Hạ Vi, nhất định đồng tình

với cô, nói không chừng còn có thể góp tiền giúp đỡ. Thế nhưng trải qua chuyện này, Tiểu Mạch vẫn chưa thanh thản.

Lập Hành đem đầu Tiểu Mạch vỗ trở về lồng ngực mình, nhẹ nói:

“Tiểu Mạch, xin lỗi, thật sự xin lỗi, đều là anh xử lý không tốt, đã làm em khó chịu. Lúc này anh đã đuổi cô ấy đi, anh nhất định sẽ xử lý tốt, anh bảo đảm”.

Qua vài ngày nữa, Tiểu Mạch nghe Lập Hành nói, mọi chuyện đã giải quyết rồi. Cho Hạ Vi 2 vạn đồng, cho cô ấy rời khỏi công ty, coi như bồi thường mấy năm nay Hạ Vi giúp đỡ Lập Hành trong công việc. Tiểu Mạch nghe xong, mấy ngày tâm tối rốt rục đã hoàn toàn thanh thản.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hạ Vi, cô đáng thương nhưng có chỗ đáng trách nha.

Tôi sẽ không viết hai người liên tục hiểu lầm, làm sao như thế được, bởi vì yêu, phải tin tưởng nhau. Nếu không, làm sao có thể ở chung được.

23. Chương 22: Cay Đắng

Edit: Xuki

Công ty Lập Hành vì mới mở trang web, còn chưa nổi tiếng, số lượng người sử dụng vẫn còn ít. Thế nhưng chi phí đưa cho trang web hoạt động không nhỏ, nên một tháng sau khi mở trang web, vẫn còn chưa lấy lại vốn. May mà đây là tình huống này Lập Hành đã sớm dự liệu đến, vì thế bọn họ không nản lòng, vẫn tích cực dựa vào kế hoạch tiến hành tuyên truyền, đồng thời tích cực liên hệ các bệnh viện để hợp tác.

Tối hôm đó, sau khi Tiểu Mạch tan tầm về nhà, Lập Hành đã trở về, đang ở phòng bếp chưng cá. Tiểu Mạch đi tới ôm lấy thắt lưng Lập Hành, mặt dán lên lưng anh, êm ái nói:

“Hôm nay sao anh tan làm sớm vậy?”

Lập Hành nói:

“Nhớ em, về sớm một chút để gặp em”.

Tiểu Mạch cười khanh khách:

“Khéo dỗ ngọt”.

Lập Hành cũng cười:

“Vậy em có thích lời dỗ ngọt như vậy không?”

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau dọn bát, Tiểu Mạch kéo Lập Hành ngồi vào salon:

“Ngày hôm nay không bận rộn? Có chuyện gì sao?”

“Không sao thật, chỉ là anh hơi mệt, về sớm một chút”.

Tiểu Mạch “À” một tiếng:

“Em xoa bóp chân cho anh!”

Tiểu Mạch đề chân anh xuống, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Lập Hành:

“Công ty không thuận lợi?”

“Ừm”.

Một lát sau, Lập Hành thản nhiên mở miệng:

“Lập Ngôn đi đến mấy bệnh viện tốt nhất thành phố B bàn chuyện hợp tác, tuy là gặp được người phụ trách, nhưng là bọn họ thấy mình nổi tiếng, người bệnh đã rất nhiều, không thấy hứng thú, việc hợp tác rất khó”.

Tiểu Mạch suy nghĩ một chút hỏi:

“Họ nói về tư vấn trực tuyến giúp đỡ bệnh nhân? Bây giờ chúng ta đều nói mấy nội dung như thế?”

“... Trang web của chúng ta không phải có mục do người bệnh bầu chọn “Danh y Trung Hoa” sao, có thể đem chuyên mục này ra giới thiệu với các bác sĩ của các bệnh viện lớn có nhiều kinh nghiệm, nhưng do nhiều nguyên nhân, bác sĩ chưa nổi tiếng, họ sẽ thấy hứng thú, khi đó họ sẽ tự đề xuất với lãnh đạo bệnh viện hợp tác với chúng ta”.

Lập Hành ngẩng ra nhìn Tiểu Mạch, sau đó cười ha hả, sờ đầu Tiểu Mạch:

“Vợ anh thật thông minh nha!”

“Ai là vợ anh? Anh xem cách tiếp cận này có thể thử một lần”.

“Đương nhiên có thể thử, từ đặc điểm tính cách con người để giải quyết vấn đề, em thật là có trái tim tinh tế, vợ à”.

Lập Hành tiến tới hôn cô.

“Ai là vợ anh?”

Tiểu Mạch vùng vằng đâm nhỏ đâm vào anh.

“Em chính là vợ anh, không phải là vợ anh thì là vợ ai?”

Người đàn ông cười đùa, hôn mặt cô.

Tiểu Mạch cười khanh khách tránh, hai người cười đùa trên salon, hô hấp Lập Hành dần dần nặng nề, Tiểu Mạch cảm thấy thân thể của anh biến hóa. Lập Hành cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn đôi môi mềm mại của Tiểu Mạch, đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô, cùng cô quấn quýt lấy nhau. Một tay trượt đến trước ngực cô, cởi cúc áo cô. Tiểu Mạch: “Ồ ô” nói không rõ “Đây là phòng khách”. Lập Hành khàn giọng:

“Tiểu Mạch, anh muốn, chúng ta chưa thử qua ở trên salon”.

“Anh, a, nhẹ một chút...”.

Lập Hành giao cho Lập Ngôn và Đường Đông làm theo cách Tiểu Mạch nói tuyên truyền với các bác sĩ kia, không nghĩ tới hiệu quả cực kỳ tốt. Vì bệnh viện cạnh tranh kịch liệt, rất nhiều bác sĩ bằng cấp cũng có, kinh nghiệm cũng có, nhưng chính là bị mai một giữa biển người mênh mông, không thấy nổi danh. Mà nếu như nhờ trang web để người bệnh bỏ phiếu có thể giúp cho nhiều người biết đến năng lực của mình, có thể trở thành “Danh y”, đối với địa vị của bác sĩ sau này ở bệnh viện, thậm chí đãi ngộ tiền lương cũng có ảnh hưởng. Cho nên trải qua cách tuyên truyền như thế, rất nhiều bác sĩ khuyên lãnh đạo hợp tác với trang web, về lí do đương nhiên không dám nói tới loại chuyện “Danh y Trung Hoa” gì đó.

Số lượng bệnh viện đăng ký mỗi ngày tăng lên, người sử dụng trong 4 tháng cũng tăng lên mấy trăm ngàn người, có trên vạn người đăng ký gói trực tuyến. Buổi tối Tiểu Mạch và Lập Hành sẽ ở nhà kiểm tra số người đăng ký có tăng không, số người mua gói trực tuyến có tăng không, nếu như tăng lên, hai người sẽ cùng nhau cười một hồi.

Vì chi phí mua gói trực tuyến là từ một tài khoản công cộng, nên không thể dùng số tiền đó trước khi người bệnh được tư vấn bệnh trực tuyến, và chỉ có người bệnh được sử dụng số tiền trong tài khoản. Chi phí này phải trả một phần lớn cho bệnh viện, phần còn lại cho mình. Cho nên tuy trang web được đăng ký nhiều, nhưng thực tế vẫn lỗ vốn.

Hôm nay, công việc ở công ty không nhiều, Lập Hành tan làm về nhà. Vừa vào nhà, chỉ nghe thấy có người gõ cửa, Lập Hành xoay người mở cửa, thấy một chị thu lệ phí.

“Có chuyện gì sao?”

Lập Hành hỏi:

“Tiểu Phương, ba người các cậu đã mấy tháng không nộp tiền bảo an, trước đây đều là Tiểu Mạch nộp, mấy tháng nay có phải đã quên không?”

Không nộp tiền bảo an? Lập Hành sửng sốt một chút. Toàn bộ tiền của anh đều đưa vào công ty, anh và Lập Ngôn mỗi tháng đều cầm từ công ty 1000 đồng tiền phí sinh hoạt, không phải lãnh lương. Tiểu Mạch cũng cho công ty vay rất nhiều, mấy tháng gần đây các chi phí đều do Tiểu Mạch trả, mua thức ăn gì đó đều là Tiểu Mạch mua, anh đúng là không chú ý đến loại tiền này. Đưa tiền cho chị thu phí, Lập Hành chậm rãi trở lại salon, bắt đầu suy nghĩ về việc hôm nay.

Mấy tháng này Tiểu Mạch đều phải gánh vác sinh hoạt phí ba người bọn họ, ngoài trừ đóng phí, củi gạo dầu muối, ăn mặc, ở, đi lại thậm chí là chi phí tập luyện của anh, hình như đều là Tiểu Mạch gánh, chưa từng nói với anh. Tiền lương của Tiểu Mạch phải gánh vác những thứ này nhất định rất có áp lực, làm sao anh lại chưa từng chú ý?

Lập Hành đột nhiên nghĩ tới, dường như lâu rồi Tiểu Mạch không đi cửa hàng tổng hợp, lần cuối cùng đi là lúc trời lạnh, cô kéo anh đi, mua cho anh áo nhung và áo khoác len, rất xa hoa, anh muốn trả tiền Tiểu

Mạch còn tức giận. Một lần đó, Tiểu Mạch không mua cái gì cả, nhớ kỹ trước đây, cô rất thích mua quần áo. Lập Hành càng nghĩ càng bất an, càng nghĩ càng khổ sở, thì ra, Tiểu Mạch đang yên lặng chống đỡ tiêu dùng của cả nhà, chưa từng để cho anh bận tâm. Mà anh chuyên tâm đưa trang web vào hoạt động, chưa từng chú ý tới là Tiểu Mạch đang nuôi anh và Lập Ngôn!

Nhìn đồng hồ một chút, Tiểu Mạch đã sắp về, Lập Hành quyết định đi xuống lầu đón cô. Thời điểm đi đến cửa lớn tiểu khu, nhìn Tiểu Mạch từ trạm xe buýt đi tới, Lập Hành sửng sốt, Tiểu Mạch không lái xe!

Tiểu Mạch thấy Lập Hành, kêu lên vui mừng nhào tới, Lập Hành đón được cô, gỡ rối mái tóc bị rối loạn của cô, kéo tay cô về nhà. Đi mấy bước, giống như lơ đãng nói:

“Không lái xe?”

Bước chân Tiểu Mạch dừng lại, sau đó như không có chuyện gì nói:

“Gần như thế, lười lái”.

Thời điểm gần đến cửa thang máy, Lập Hành nghiêng mặt nhìn cô, giọng thấp:

“Lâu rồi em không mua quần áo”.

Là câu trần thuật, không phải nghi vấn. Tiểu Mạch trong lòng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt anh bình tĩnh nhưng ánh mắt đau buồn, có chút khổ sở, còn có hổ thẹn. Tiểu Mạch nói to:

“Có mua nha, quần áo treo trong tủ đầy cả rồi”.

Thang máy đến rồi, Lập Hành buông tay Tiểu Mạch, bước vào thang máy trước, Tiểu Mạch cảm thấy lưng anh hơi khom, lộ ra cảm giác uể oải bi ai. Trong lòng Tiểu Mạch run run, cho tới bây giờ lưng Lập Hành đều thẳng tắp, cho dù năm đó bị đòi nợ, cũng không có dáng vẻ này. Anh nhất định biết được tình trạng tiến thoái lưỡng nan của cô, lại cho rằng tất cả là do mình. Tiểu Mạch đi vào thang máy, quyết định mở miệng nói chuyện:

“Lập Hành, chúng ta về nhà nói chuyện”.

Lập Hành đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, hỏi một câu:

“Túi xách bạn không giới hạn của em đâu?”

Đó là cái Tiểu Mạch tiêu phí xa xỉ cuối năm ngoái, là hàng do bạn bè mang từ nước ngoài về, tuy là giá cả làm người ta lú lẫm, thế nhưng so với hàng đó mua trong nước thì vẫn thấp hơn nhiều. Tiểu Mạch nhìn qua thấy Lập Hành đang tức giận, thu nhập trong nước thấp nên mua vật gì từ nước ngoài đều thấy đắt.

“Bán”.

Nhìn thấy ánh mắt Lập Hành trong nháy mắt ảm đạm, Tiểu Mạch kéo tay anh.

“Đừng khổ sở, xin anh, về nhà em lập tức sẽ rõ ràng với anh”.

Về đến nhà, Lập Hành mệt mỏi ngồi ở salon, dường như sức lực toàn thân đã bị rút đi hết, người mềm nhũn. Trong lòng Lập Hành là nỗi đau đớn khôn cùng và hổ thẹn, Tiểu Mạch của anh, lúc đầu điều kiện sinh hoạt khá giả, nhưng bây giờ, lại cùng anh chịu khổ, quần áo yêu thích cũng không mua, cái mình thích cũng đem bán, tỉ mỉ tính toán sống qua ngày. Nghĩ đến những thứ này anh lại càng đau lòng, anh hận bản thân, Phương Lập Hành, mà như vậy sao xứng đáng là đàn ông?

Tiểu Mạch ngồi sát cạnh anh, kéo bàn tay lạnh của anh vào lòng bàn tay mình.

“Lập Hành, thu nhập của em không cao, trước đây không có khái niệm để dành, cho nên mấy tháng nay nộp tiền bảo an, các phí điện nước cộng thêm ăn uống, quả thực còn dư lại không bao nhiêu, cho nên em đã gửi xe, trừ khi đưa đón anh thì không dùng đến. Em không có mua quần áo, nhưng thật ra mấy cái mua trước đây vẫn chưa mặc hết, anh cũng nhìn thấy, trong tủ còn rất nhiều quần áo. Em bán túi xách là thật, nhưng giá bán cao hơn giá mua hơn 3000, do tăng tỉ giá, cũng không có gì đáng tiếc, chỉ là một chiếc túi!”

Đầu Lập Hành cúi xuống, thân thể có chút run run. Tiểu Mạch biết trong lòng anh rất khổ sở, vì vậy chỉ biết nắm chặt tay anh.

“Không phải nói em sai, không có liên quan đến em. Bọn anh gây dựng sự nghiệp, chắc chắn nhiều áp lực. Huống hồ, chúng ta đang ở trong bóng tối trước bình minh, em xem, số lượng đăng ký trang web đang tăng lên, sự nghiệp của anh sẽ nhanh có thu hoạch”.

“Có lẽ anh cảm thấy em nên cùng anh hưởng thụ cuộc sống giàu có. Có lẽ, có vài cô gái hy vọng có thể chia sẻ thành quả do người đàn ông nỗ lực tạo ra!”

Cô dừng một chút, thấy anh nghiêng đầu nhìn cô.

“Thế nhưng Lập Hành, đó không phải điều em muốn. Em, Lâm Tiểu Mạch, muốn cùng người đàn ông Phương Lập Hành cùng nhau phấn đấu, cùng nhau nỗ lực, sau đó cùng nhau hưởng phúc. Như vậy, em an tâm, em kiên định, em sẽ cảm thấy tự hào”.

Tiểu Mạch nhẹ giọng mà kiên quyết nói, trong ánh mắt anh nhấp nháy tia nước, ngón tay anh ôm lấy ngón tay cô.

“Em mong đợi tình yêu, tựa như cây sồi, muốn bên cạnh anh, ở chung một chỗ, rễ nắm nhau dưới đất, lá chạm vào những đám mây”.

“Lập Hành, em bây giờ tìm được tình yêu của anh, em thấy rất vui sướng, rất hạnh phúc, rất thỏa mãn. Cho nên, để cho em cùng anh gánh chịu tất cả, cùng nhau đối mặt tất cả, được không?”

Ánh mắt Tiểu Mạch lóe sáng, tựa như vì sao.

Lập Hành chuyển qua đối mặt Tiểu Mạch, mắt tràn ngập hơi nước, đôi mắt đen láy của anh như xuyên thấu vào Tiểu Mạch, dường như nhìn sâu vào linh hồn Tiểu Mạch. Nhìn lâu, Lập Hành kéo khóe miệng, đến ôm Tiểu Mạch, đầu chôn vào cổ cô, giọng trầm thấp, có chút run rẩy:

“Cảm ơn em, Tiểu Mạch”.

Tiểu Mạch thấy có gì đó ấm áp lướt qua cổ mình. Cô vỗ về Lập Hành, nghe thấy hô hấp sâu đậm của anh. Qua rất lâu, Lập Hành mở miệng lần nữa:

“Tiểu Mạch, là đàn ông, anh yêu em sâu đậm, là bạn chiến hữu, anh kính nể em. Anh là một tên ngu ngốc, cả đời này, anh đã làm một việc thông minh. Tiểu Mạch, anh thật may mắn”.

Tiểu Mạch nhẹ khẽ cười, đó cũng là sự thông minh em đã làm. Tiểu Mạch biết, từ thời khắc này, linh hồn của bọn họ, đã hòa làm một thể.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sẽ không cảm thấy thiếu sóng gió chứ? Chủ yếu là không nở giãy vò hai bạn trẻ thôi, ha ha.

24. Chương 23: Cùng Hạnh Phúc

Edit: Xuki

Thời điểm gần sát tết âm lịch, công ty của Lập Hành đã hợp tác với tất cả các bệnh viện nổi tiếng trong nước. Với sự có mặt của các bệnh viện và thầy thuốc danh tiếng nên “Khoa học kỹ thuật tiến bước” ngày càng nổi tiếng. Thành phố S có chương trình phỏng vấn quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, ngoại trừ lãnh đạo các bệnh viện lớn, bao gồm Viện trưởng Lý của Tiểu Mạch, còn mời Lập Hành làm khách quý, cùng thảo luận về các câu chuyện y tế. Ngày đó, Tiểu Mạch và Lập Hành cùng đi tham gia, thời điểm Lập Hành quay tiết mục, Tiểu Mạch ở phía dưới làm khán giả.

Người chủ trì hỏi mục đích thành lập trang web, ánh mắt Lập Hành ảm áp đảo qua Tiểu Mạch, nhẹ nhàng nói:

“Ý tưởng này do bạn gái của tôi nghĩ ra, cô ấy là một bác sĩ hiền lành xinh đẹp. Là bác sĩ, cô ấy gặp được nhiều bệnh nhân, bởi vì không kịp thời có bác sĩ tư vấn, hoặc là không hiểu tình huống, không tìm được đúng bệnh viện mà làm trễ bệnh. Đối diện với việc họ mất đi mạng sống, cô ấy rất khó chịu. Đối diện với mấy cái này vì vậy mà mất đi sinh mạng, nàng rất khó chịu. Thật ra nhiều bác sĩ giống như cô, hy vọng

người bệnh có thể kịp thời trị liệu tốt nhất, mà người bệnh yêu cầu tư vấn và cần bác sĩ chuyên ngành, cho nên, tôi cảm thấy tôi có thể vì đó làm chút chuyện”.

Tiểu Mạch cảm thấy trên mặt Lập Hành có một loại ánh sáng thương xót, người đàn ông của cô, cô rất tự hào. Người chủ trì chương trình cùng các lãnh đạo bệnh viện cũng cảm thấy, nếu như trang web này làm xong, đó là tạo phúc cho người người bệnh, cũng có thể ở mức độ nào đó có thể tăng cường giao tiếp giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Còn vài ngày là bước sang năm mới, Tiểu Mạch quyết định năm nay không về nhà ăn tết, cùng Lập Hành, Lập Ngôn đón tết. Cô gọi điện thoại cho gia đình nói ở bệnh viện trực ban, cô lại không có kết hôn, để sau này có con rồi nghỉ ngơi. Mẹ cô vừa nghe, không thất vọng, ngược lại có chút cao hứng, nói Tiểu Mạch không có gì, cô bận việc của cô, mẹ và cha đi 5 nước Châu Âu, đã vất vả rồi, ra ngoài chơi một chút. Tiểu Mạch vừa nghe, thật vừa vặn, hai người nên hưởng thụ một chút, vừa lúc, mình tiết kiệm thật đau lòng.

Ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ tết âm lịch, Tiểu Mạch nghỉ ngơi, vì đầu tháng không ai trực ban, Tiểu Mạch đã trực thay đủ. Cứ như vậy, cô đã có thể nghỉ. Buổi trưa Lập Hành, Lập Ngôn trở về, nói công ty bắt đầu nghỉ. Ba người cùng nhau làm bữa trưa, Tiểu Mạch xem sắc mặt Lập Hành tuy không đặc biệt, nhưng ánh mắt lóe sáng dọa người, có thể có chuyện tốt. Quả nhiên, lúc ăn cơm sau khi Lập Hành nói, mỗi người muốn uống một ly rượu đỏ. Có việc cần chút mừng.

Tiểu Mạch nhìn hai anh em, đưa qua 2 ly rượu đỏ. Để ly xuống, nhìn Lập Hành. Lập Hành vui sướng, đưa mắt nhìn Tiểu Mạch một hồi, cao giọng nói:

“Đến hôm qua, công ty bắt đầu có lời, sáng sớm nay tính một chút, tháng này lợi nhuận 2 vạn đồng”.

Tiểu Mạch hoan hô một tiếng, nhảy qua ôm lấy Lập Hành, Lập Ngôn cũng đi tới, ba người ôm cùng một chỗ, Tiểu Mạch hưng phấn một mực kêu lên:

“Ây da, kiếm tiền, kiếm tiền!”

Lập Hành cười, sắc mặt hưng phấn có chút đỏ ửng.

Gia đình Tiểu Mạch có thói quen đêm 30 sáu giờ tối sẽ ăn cơm tất niên, mười hai giờ ăn sủi cảo. Có hỏi Lập Hành, Lập Hành rũ mắt, nói thật nhỏ:

“Không nhớ rõ”.

Mắt Tiểu Mạch mở to, dịu dàng vuốt ve lưng anh:

“Chúng ta cứ dựa theo thói quen nhà em ăn mừng năm mới nha!”

Sáng sớm 30 tết, ba người cùng đi siêu thị mua thật nhiều đồ ăn, đồ ăn vặt, quả hạch. Bên trong siêu thị rất nhiều người, mấy người bận rộn một lúc mới mua đủ đồ đạc. Về đến nhà đã sắp 11 giờ trưa. Tiểu Mạch giờ cầu đối mới mua lên, chỉ huy hai anh em dán câu đối, cô bôi keo, Lập Ngôn dán, Lập Hành trông xem có ngay ngắn chưa. Mấy người trên mặt đều mang nụ cười, Lập Ngôn lẩm bẩm:

“Bao nhiêu năm rồi không có dán cái này”.

Tiểu Mạch lại thấy đau xót.

Bận bịu một trận, bữa trưa ba người không có sức lực làm việc, Tiểu Mạch nấu ít mì nước, mọi người ăn xong liền về phòng nghỉ trưa. Buổi tối phải thức, đó là quy tắc của Tiểu Mạch, mọi người đều muốn giữ vững tinh thần, chờ tối thức đêm.

Thực đơn cơm tất niên hôm nay đã bàn bạc, thống nhất rồi. Tiểu Mạch là đầu bếp chính, phụ trách 4 món chính 1 món canh: thịt nướng dưa, tôm càng, dê nấu hành, cá mực rau hẹ, canh là súp gà. Lập Hành phụ trách 2 món: cá quả hấp và xà lách sốt dầu hào, Lập Ngôn phụ trách hai món lạnh: rau hổ và ớt xanh trứng muối.

Sau khi ngủ trưa, ba người liền đâm đầu vào nhà bếp, mỗi người vội vàng chuẩn bị món ăn của mình. Tiểu Mạch nói, đừng chỉ làm việc, em cho các anh hát đó! Lập Hành nhàn nhạt nói, không muốn hát trước.

Lập Ngôn nghi ngờ hỏi:

“Hát bài nào trước?”

Tiểu Mạch nói:

“Yêu nhau thật thích”.

(Tên này dịch từ bài Luyến Trứ Đa Hỉ Hoan- Lương Tĩnh Như đã nhắc ở chương 14)

“A, cái đó chị chỉ có thể hát cho anh trai thôi, đúng không?”

Lập Ngôn cười, tai Lập Hành có chút ửng đỏ khả nghi.

Ba người bận rộn làm việc, vừa làm vừa hát, không cảm thấy phiền phức, đã làm xong cơm tất niên. Bưng thức ăn lên bàn, Tiểu Mạch đi quanh bàn một vòng, thỏa mãn gật đầu, a, nhìn vẻ ngoài cũng không tệ, nên khích lệ hai anh em mấy câu. Ngồi xuống, mỗi người uống ly rượu đỏ, ba người cùng ly, nói năm mới vui sướng sau này sẽ thắng tiến. Tiểu Mạch gấp cho Lập Hành một chút cá mực, đút tới miệng anh. Một hồi lại hôn nhẹ anh.

“Cá quế hấp thực ngon, Lập Hành nhà ta làm cái gì cũng giống, thực sự rất thích hợp”.

Mà Lập Hành chỉ lau mặt một cái:

“Miệng em sao nhiều dầu như vậy”.

Lập Ngôn ở bên cạnh cười, cười xong mới nói:

“Hai người thực sự là, biết là tình yêu khăng khít, cũng không quan tâm cảm giác của người khác nha”.

Tiểu Mạch cười đùa nói:

“Thẩm Điền nhà em về nhà ăn tết rồi, em không thoải mái à”.

Lập Ngôn hừ một tiếng, nói:

“Sớm muộn gì cũng cho hai người ghen tị một hồi”.

Hoạt động chủ yếu buổi tối vẫn là xem chương trình văn nghệ giao thừa, đối với chương trình này, nhân dân cả nước đều thích, tuy cũng có nhiều người chỉ trích, nhưng nó trở thành biểu tượng của tết âm lịch, mọi người đã quen với chương trình này. Tiểu Mạch cười thấp, xem một tiểu phẩm cười nghiêng ngả, không kịp thở, Lập Hành ở bên cạnh nhìn cô cười. Lập Ngôn nói:

“Trước đây xem chương trình này không cười nổi, bây giờ lại thấy rất thú vị”.

Lập Hành nói thật nhỏ:

“Đại khái không phải tại phong cảnh mà ở chỗ tâm tình khi ngắm phong cảnh”.

Hơn mười giờ, Tiểu Mạch gọi mọi người làm sủi cảo. Lập Ngôn trêu chọc:

“Sao không ăn sủi cảo nhân thịt dê cà rốt nữa à?”

Tiểu Mạch lườm cậu ấy một cái:

“Tối nay khác, tối nay phải ăn nhân rau hẹ, tiền vô như nước, là tín hiệu tốt”.

Lập Ngôn cười to:

“Thật chưa nghe qua cái này, anh trai, nhìn vào thần giữ cửa của anh này!”

Tiểu Mạch cười nhào qua, lau bột mì lên mặt cậu. Lập Hành bên cạnh cười to:

“Em còn dám chọc giận cô ấy, cô ấy hiện tại là một con hổ nhỏ, rất hung dữ đấy”.

Tiểu Mạch lại trở về đánh anh, mấy người nháo nhào cười cười nói nói.

Gần 12 giờ, sủi cảo mới nấu xong, bọn họ cùng nhau xuống lầu đốt pháo bông. Lập Hành đem Tiểu Mạch ôm vào ngực, dán vào lỗ tai cô, nói:

“Cám ơn em, Tiểu Mạch, lâu rồi anh không vui vẻ như vậy đón năm mới, năm nay anh và Lập Ngôn có thể vui vẻ như vậy, thật cảm ơn em”.

Tiểu Mạch cảm thấy có chút đau lòng, xoay qua chỗ khác hôn chớp mũi anh một cái:

“Sau này hàng năm đều sẽ vui vẻ như vậy, không phải, chúng ta mỗi ngày đều sẽ vui vẻ”.

Về đến nhà vừa ăn sủi cỏ vừa gọi điện thoại cho ba mẹ chúc tết, mẹ lo lắng nói, Tiểu Mạch một mình ăn lễ năm mới, thật đáng thương, không được ăn sủi cỏ. Tiểu Mạch dạ nửa ngày, sau cùng nói:

“Mẹ, con không ăn lễ một mình. Con và một người, còn có em trai của anh ấy cùng nhau mừng năm mới, bọn con cùng làm sủi cỏ ăn, rất vui vẻ”.

Mẹ cô nghe xong lập tức cảm giác được gì đó, vội vàng hỏi:

“Tiểu Mạch, con có bạn trai rồi? Làm nghề gì? Người ở nơi nào? Cha mẹ làm gì?”

Tiểu Mạch vừa nghe liền choáng váng, lập tức hối hận không nên tiết lộ như thế, vội vàng nói:

“Mẹ, dừng lại, dừng lại, nói chung là người tốt, người con yêu, sau này con sẽ nói rõ với mẹ, cứ như vậy, con cúp máy đây”.

Nói xong lập tức cúp máy, thở dài một hơi. Không phải cô không muốn đem Lập Hành giới thiệu cho ba mẹ, nhưng Tiểu Mạch cảm thấy chưa tới thời điểm. Tình huống gia đình của Lập Hành, Tiểu Mạch cảm thấy ba mẹ không dễ tâm, nhưng chân của anh, đối với bọn họ nhất định khó chấp nhận. Cho nên Tiểu Mạch nghĩ nên ở cùng một chỗ lâu hơn một chút, công ty phát triển hơn, khi đó xác suất thành công sẽ cao hơn một chút.

Đến tháng 5, trời bắt đầu nóng, trang web đã hoạt động sắp được 7 tháng. Công ty thu được lợi nhuận lớn, Lập Hành giục Tiểu Mạch đi trả tiền vay ngân hàng. Thời điểm trả hết nợ ngân hàng, Lập Hành ngửa đầu nhìn bầu trời, thở một hơi thật dài, sau đó quay đầu cười nhìn Tiểu Mạch:

“Vợ à, anh tốt xấu gì cũng không cho em quà cưới thua thiệt rồi, thật là may mắn”.

Tiểu Mạch hờn dỗi liếc mắt một cái:

“Sớm muộn gì cũng là của anh, thua thiệt thì thua thiệt, thua thiệt cũng nhận”.

Đến tháng 8, tuyên truyền lúc trước bắt đầu có hiệu quả. Hiện tại mỗi ngày trang web có số lượng truy cập hơn 3 vạn người. Sau khi cùng bệnh viện tính toán một chút, sau 8 tháng chia hoa hồng đến 80 vạn đồng, đã lấy lại được chi phí hoạt động và các loại nhân công, tính lợi nhuận được hơn 40 vạn. Tiểu Mạch vui vẻ, cắn lỗ tai Lập Hành, nói:

“Lập Hành à, chúng ta thành người có tiền rồi nha”.

Lập Hành cười híp mắt nói:

“Đừng quên em cũng là cổ đông, em trở thành nữ tư bản rồi”.

Hai người nhìn nhau cười ngậy ngô một hồi.

Cuối tuần không có việc gì, Lập Ngôn mang theo Thẩm Điền về nhà Tiểu Mạch ăn cơm. Gần đây Thẩm Điền thường tới nhà bọn họ thành khách quen, bởi vì Thẩm Điền không biết làm cơm, đối với Tiểu Mạch rất sùng bái, phục sát đất. Tiểu Mạch cười nói:

“Thật ra lúc trước chị cũng không biết nấu, cũng là vì bọn họ mà học”.

Trong mắt Thẩm Điền càng toát ra vẻ sùng bái. Ngày đó Thẩm Điền đến phòng bếp, nhìn thấy Tiểu Mạch đang nấu canh, liền thuận miệng hỏi một câu:

“Cái này là canh gì vậy, sao có vị thuốc đông y?”

Tiểu Mạch nói:

“Canh đùi gà linh chi, tốt cho tim”.

Thẩm Điền nói:

“Tìm Lập Hành không tốt sao?”

Tiểu Mạch nghe xong, quay đầu nhìn cô ấy một cái, vẻ mặt phức tạp.

Sau khi Thẩm Điền đi về, Tiểu Mạch nói chuyện cùng Lập Hành, Lập Hành liền qua kêu Lập Ngôn:

“Lập Ngôn, tình trạng thân thể của em, em không nói với Thẩm Điền?”

Lập Ngôn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bọn họ, rồi gục đầu xuống:

“Không có”.

“Như vậy được sao?”

Lập Hành nghiêm túc nói:

“Hai người yêu thương nhau, cô ấy có quyền được biết tình trạng thân thể của em”.

“Anh, em không sao, mấy năm nay em không tái phát bệnh nữa rồi, khoảng thời gian này mệt mỏi cũng chỉ là do buồn bực một chút, uống thuốc liền không sao”.

“Vậy cũng phải nói cho người mình yêu, hai người ở cùng một chỗ phải thẳng thắn thành khẩn, giấu giếm tình hình thân thể thì nhất định là em không đúng”.

Lập Hành nói rõ.

“Được, em sẽ tìm thời gian nói với cô ấy”.

Cuối cùng Lập Ngôn gật đầu.

Sắp đến sinh nhật Tiểu Mạch, Lập Hành đề nghị mọi người đi du lịch, rủ cả Thẩm Điền, xem như cùng nhau mừng sinh nhật Tiểu Mạch. Để chuẩn bị, mọi người quyết định xin nghỉ mấy ngày, cuối tháng 9 xuất phát, địa điểm ở khu Cửu Trại Câu. Tiểu Mạch đã sớm nghe nói Cửu Trại Câu đẹp không sao tả xiết. Đến Cửu Trại Câu rồi, Tiểu Mạch vẫn bị vẻ đẹp thiên nhiên nguyên thủy, sự tinh khiết khiến cô rung động.

“Lập Hành, đây là thiên đường của nhân gian nha!”

Tiểu Mạch hưng phấn cao giọng hô to. Lập Hành nhìn cô, vẻ mặt cứng chiều:

“Chúng ta ở thiên đường mấy ngày, anh đi chậm rãi, từ từ ở đây mấy ngày”.

Tiểu Mạch cao hứng vây quanh anh gọi tới gọi lui.

Sáng ngày thứ hai, bọn họ đến Ngũ Biển Hoa, Tiểu Mạch nhìn bầu trời xanh thẳm dưới đáy Ngũ Biển Hoa, sợ đến ngây người. Đang ở cuối thu, bốn phía Ngũ Biển Hoa là cây cối ngũ sắc phản chiếu xuống mặt hồ, phẳng phất như một cảnh huyền ảo trong mơ. Tiểu Mạch đứng trên bờ biển, quay đầu lại nói:

“Lập Hành, đây là tiên cảnh, tuyệt đối là tiên cảnh”.

Lập Hành kéo hông cô, nhìn vào mắt cô, con ngươi đen động nước:

“Em chính là tiên nữ, trong tiên cảnh có tiên nữ đẹp nhất, cô gái của anh”.

Cúi đầu, môi mỏng che lấy hơi lạnh của Tiểu Mạch, mềm mại, đầu lưỡi dây dưa, Tiểu Mạch ôm thật chặt tấm lưng gầy gò của Lập Hành:

“Lập Hành, em thật yêu anh, không được, em quá yêu anh”.

Dường như muốn đem mình chôn vào thân thể cô. Mặt hồ phản chiếu bóng hình một đôi quần quýt si mê dựa sát vào nhau, hạnh phúc làm cho người người đổ kỵ.

“Được rồi, đã chụp được”.

Tiếng nói Thẩm Điền thanh thúy, phá vỡ mộng cảnh. Tiểu Mạch có chút ngượng ngùng, hôn quá chuyên chú, ngay cả người khác chụp ảnh mà cũng không biết. Thẩm Điền nắm tay Lập Ngôn đi đến chỗ bọn họ, nói lớn tiếng:

“Chị Tiểu Mạch, chúng ta cùng chụp hình đi”.

Tiểu Mạch nhận máy chụp hình, để cho bọn họ đứng cạnh bờ hồ, vừa muốn chụp, Thẩm Điền nói:

“Chờ một chút”.

Quay đầu nhìn Lập Ngôn:

“Em cũng muốn chụp kiểu như bọn họ”.

Lập Ngôn xui xẻo đổ bừa mặt.

25. Chương 24: Lập Ngôn

Edit: Xuki

Từ Cửu Trại Câu trở về vài ngày là đến ngày 11, ngày 11 Tiểu Mạch có ca trực, Lập Ngôn đi hẹn hò, Lập Hành ở nhà một mình. Mười giờ sáng, Tiểu Mạch đột nhiên nhận được điện thoại của Lập Hành, nói Lập Ngôn xảy ra chuyện, xe cấp cứu đang trên đường đưa bọn họ đến bệnh viện.

“Lập Hành, anh vạn lần đừng có gấp, em lập tức xuống lầu xem, xe cấp cứu đến em sẽ đi theo ngay, anh đừng vội”.

Tiểu Mạch lo lắng Lập Hành sốt ruột sẽ té ngã.

“Tiểu Mạch, em nhất định theo kịp, anh đang chạy tới”.

Giọng Lập Hành lo lắng mà sợ hãi.

“Không nóng vội, từ từ sẽ đến, Lập Ngôn không có việc gì, tin tưởng em, nhất định không có việc gì, anh không được té ngã”.

Tiểu Mạch vừa nghe điện thoại vừa hướng chạy đến thang máy.

Đến dưới lầu, xe cấp cứu còn chưa tới, cô gọi cho Thẩm Điền lại không ai nghe máy. Tiểu Mạch lo ngại đi quanh cửa. Rất cuộc thấy xe cấp cứu kêu inh ỏi đến, Tiểu Mạch ra đón, cửa xe mở, nhân viên y tế mang Lập Ngôn xuống xe, Tiểu Mạch vừa nhìn Lập Ngôn sắc mặt tái xanh, môi xanh tím, liền đoán được, đây là tái phát bệnh tim. Khuôn mặt Thẩm Điền tái nhợt, nước mắt tuôn trào, nhìn thấy Tiểu Mạch, miệng nói:

“Chị Tiểu Mạch”.

Tiểu Mạch vừa chạy theo giường cơ động vừa an ủi:

“Điền Điền đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì đâu”.

Cùng đến cửa phòng phẫu thuật, Lập Ngôn bị đẩy vào, Tiểu Mạch vội vàng giao cho bác sĩ:

“Đây là em trai tôi, Phương Lập Ngôn, bị bệnh tim bẩm sinh, có hồ sơ ở bệnh viện chúng ta, có thể tìm tài liệu kiểm tra bệnh tình. Em ấy thường điều trị ở bác sĩ Trần, nhờ liên lạc với giáo sư Trần một chút, giáo sư sẽ quen thuộc bệnh tình”.

Bác sĩ kia liền nói rồi vào phòng phẫu thuật.

“Bác sĩ Lâm, đừng lo lắng, chúng tôi sẽ lập tức cứu giúp”.

Tiểu Mạch ngơ ngác nhìn đèn sáng ba chữ “Đang phẫu thuật”, chân mềm nhũn, nghĩ nếu em ấy gặp chuyện không may, em muốn mạng sống của anh trai em sao? Không ai so với Tiểu Mạch hiểu được ý nghĩa của Lập Ngôn đối với Lập Hành, đó không phải chỉ là em trai anh, cũng là đứa trẻ anh nuôi từ nhỏ, cũng là điều mẹ anh nhắc nhở phải chăm lo.

“Chị Tiểu Mạch”.

Giọng nữ yếu ớt, Tiểu Mạch quay đầu nhìn Thẩm Điền, từng bước tỉnh táo lại, đây còn có một người cần phải giải thích, mình phải tỉnh táo:

“Điền Điền, đừng sợ, Lập Ngôn không có việc gì”.

“Mọi người vừa nói gì, cái gì bệnh tim bẩm sinh, giáo sư Trần? Có ý gì?”

Giọng Thẩm Điền run rẩy hỏi.

Tiểu Mạch còn chưa kịp trả lời cô, xa xa nghe thấy giọng của Lập Hành gọi “Tiểu Mạch”. Nhìn thấy người đàn ông đang tập thể dục chạy như bay tới, Tiểu Mạch chạy mau tới trước mặt anh.

“Lập Hành, đừng khẩn trương, Lập Ngôn đang được cứu giúp, bác sĩ đều có kinh nghiệm, em cũng đã dặn dò tình hình của anh, không có việc gì”.

Lập Hành chạy tới, thở mạnh không nói ra lời, Tiểu Mạch vội vàng đỡ anh ngồi trên ghế, mình đứng bên cạnh, để đầu anh tựa vào ngực cô. Cô biết anh lúc này vô cùng yếu đuối, cô phải cho anh sức mạnh.

“Điền Điền, xảy ra chuyện gì?”

Lập Hành thở gấp trong chốc lát, ngồi chồm hổm một bên ngăn người hỏi Thẩm Điền.

Thẩm Điền lấy lại tinh thần, chậm rãi đứng lên, đi tới bên ghế:

“Ngày hôm nay bọn em đi mua sắm, có một tên trộm ví... Lập Ngôn nghe có người kêu trộm, liền đến đuổi bắt... Đánh nhau cùng tên trộm vài cái, mới vừa đem tên trộm đè xuống đất,... Bỗng nhiên anh ấy che ngực, mặt mũi tím bầm ngã xuống. Sau đó, cứ như vậy... Em không biết có thể như vậy, nếu không em sẽ liều mạng ngăn cản anh ấy...”

Thẩm Điền có chút chưa tỉnh táo, dừng lại mấy lần mới nói xong hết.

Tiểu Mạch cảm giác được thân thể Lập Hành run rẩy, vội vàng vuốt ve lưng của anh, trấn an anh nói:

“Mấy năm nay tình trạng của Lập Ngôn không tệ, một lần tái bệnh cũng không có việc gì”.

Lập Hành ngẩng đầu nhìn cô một chút, ánh mắt yếu đuối mà ỷ lại, nằm trong ngực cô gật đầu.

Một lát sau, Thẩm Điền cũng bình tĩnh trở lại:

“Chị Tiểu Mạch, Lập Ngôn, anh ấy rốt cuộc có bệnh gì?”

“Bệnh tim bẩm sinh”.

Lập Hành nhẹ nhàng mở miệng.

“Mẹ anh mang thai em ấy lúc 34 tuổi, Lập Ngôn sinh ra thân thể không tốt, chưa từng nghe tiếng khóc, vất vả mới cứu sống, nói là bệnh tim bẩm sinh. Lúc đầu không nặng, sau có mấy năm, trong nhà có chút việc, bệnh tình tăng thêm. Mấy năm nay nhờ giáo sư Trần điều trị, bệnh tình đã tốt hơn nhiều, mấy năm rồi không có tái phát nặng”.

Thẩm Điền trầm mặc một lúc lâu:

“Vì sao anh ấy chưa từng nói cho em biết chứ, em là bạn gái của anh ấy mà”.

“Điền Điền, Lập Ngôn không phải cố ý lừa gạt em, anh hiểu tâm trạng của em ấy, em ấy yêu em, nhưng sợ bệnh của em ấy sẽ dọa em, sợ liên lụy em, sợ mất đi em, hy vọng em có thể hiểu, tha thứ cho em ấy”.

“Em không đáng để anh ấy tin tưởng sao? Lẽ nào em chỉ thấy mặt tốt của anh ấy, anh ấy bị bệnh em liền bỏ đi không để ý sao?”

Thẩm Điền cười khổ, chen vào:

“Điền Điền, tâm trạng của em chị hiểu, trước đây Lập Hành cũng vậy, luôn tự mình gánh vác, cái gì cũng không chịu chia sẻ cùng chị, chỉ biết chạy trốn”.

Lập Hành liếc mắt.

“Người nhà bọn họ là như vậy, em đừng tức, chờ Lập Ngôn tỉnh lại rồi em trừng trị em ấy”.

Phòng phẫu thuật tắt đèn, Tiểu Mạch đỡ Lập Hành và Thẩm Điền đi đến trước mặt bác sĩ:

“Cậu ấy thế nào?”

Tiểu Mạch hỏi.

Bác sĩ ung dung, tháo khẩu trang xuống:

“Yên tâm đi, bác sĩ Lâm, trái tim của bệnh nhân được chăm sóc tốt, lần này phát bệnh cũng được đưa tới đúng lúc, giờ đã tỉnh, vì để bệnh nhân nghỉ ngơi đầy đủ, chúng tôi đã tiêm thuốc an thần. Không sao, theo dõi một chút, không có vấn đề thì ngày mai sẽ chuyển sang phòng bệnh bình thường”.

Lúc Lập Ngôn tỉnh lại, trước mắt là một vòng người vây quanh, khuôn mặt anh trai tiều tụy, khuôn mặt Tiểu Mạch thoải mái yên tâm, khuôn mặt Thẩm Điền đen kịt. Chờ đã, đen kịt? À, được rồi, Thẩm Điền biết bệnh tình của anh rồi!

Lập Ngôn lập tức có chút khẩn trương, màn hình theo dõi báo động. Tiểu Mạch liền lập tức nói:

“Lập Ngôn, hít sâu, không cần khẩn trương, em không thể thay đổi tâm trạng đột ngột”.

Khuôn mặt Thẩm Điền lập tức lo lắng không nổi, kéo tay Lập Ngôn:

“Hồi hộp cái gì, sợ em biết sao, biết thì biết thôi, em cũng không đánh anh, không mắng anh, anh không được lo lắng vớ vẩn”.

Lập Ngôn thở gấp, trong chốc lát tim đập bình thường, nhìn Lập Hành một chút:

“Anh, xin lỗi, để cho anh lo lắng rồi”.

Lập Hành vỗ vỗ tay cậu.

“Không có việc gì là tốt rồi”.

Kéo tay Tiểu Mạch ra khỏi phòng bệnh, cho bọn họ một thời gian khai thông.

“Điền Điền, anh không nói cho em biết, anh xin lỗi”.

Lập Ngôn rũ mí mắt.

Thẩm Điền ngồi bên giường anh, vuốt vuốt tay anh, một lát, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh:

“Anh là không tin tưởng em hay là tự không tin tưởng bản thân mình?”

“Xin lỗi”.

“Tốt, em tha thứ cho anh, nhưng có một điều, sau này anh không được nói anh không thể cho em hạnh phúc, bảo em đi tìm người khác! Bằng không em sẽ tuyệt đối không tha thứ”.

Giọng Thẩm Điền có chút hung dữ.

Lập Ngôn ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới nói:

“Nhưng mà, em nhìn anh một chút, anh chạy hai bước cũng phát bệnh, em theo anh, về sau trong nhà có việc gì nặng, lại giống như không có đàn ông”.

“Nói gì vậy chứ, chạy không được thì đi chậm, không được nữa thì em kéo anh chạy. Không thể làm việc nặng thì không làm, chúng ta thuê người làm. Anh trai anh cũng không thể làm việc nặng, anh xem hai người họ không phải rất tốt sao, anh ít nói những lời vô dụng này đi”.

“Em cùng với anh, có nhiều chuyện anh cũng không thể làm cùng em, như ngâm nước, nhảy, chơi trò chơi kích thích, em sẽ tiếc nuối”.

Giọng có chút đau thương.

“Mấy cái anh nói em cơ bản cũng không thích, không có tiếc nuối”.

“Về sau thân thể anh không tốt, bị bệnh nằm trên giường, em phải chăm sóc, em sẽ rất cực khổ”.

“Lẽ nào em sẽ không bị bệnh? Em bị bệnh anh sẽ không chăm sóc? Hơn nữa, em nguyện ý chăm sóc anh, có tiền khó mua được thứ mình thích”.

“À, còn một cái”.

Lập Ngôn đỏ mặt:

“Quá kịch liệt, ừm,... vận động trên giường, tim cũng không chịu nổi, em cùng anh, sẽ ảnh hưởng đến việc tính phúc”.

Khuôn mặt Thẩm Điền cũng đỏ, nhưng không lùi bước:

“Vậy thì không nên quá kịch liệt, cùng anh,... ừm, thế nào em cũng thích”.

Nói hết lời, khuôn mặt đều đỏ ửng, lỗ tai, cổ đều đỏ.

Tháng 11, có một khoảng thời gian Lập Hành bận rộn, Tiểu Mạch buồn bực, trang web mở một năm rồi, bây giờ chỉ duy trì và nâng cấp, anh ấy bận rộn gì chứ? Có một ngày Lập Hành về nhà đã gần 11 giờ, Tiểu Mạch ngồi trên salon vừa xem phim vừa chờ anh:

“Còn chưa ngủ?”

“Anh đã về”.

Tiểu Mạch kê sát, giọng dịu dàng. Lập Hành hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn.

“Sao không ngủ, không phải đã bảo em đừng chờ sao?”

“Gần đây bận rộn gì vậy?”

Lập Hành có chút thần bí nói:

“Cho em xem đồ tốt, đây là việc anh đang bận rộn”.

Cầm điện thoại di động đến, mở khóa, bấm hai cái, xuất hiện một biểu tượng, một nữ bác sĩ xinh đẹp đội mũ trắng, hình như truyện tranh, rất dễ thương, đáng vẻ có chút giống Tiểu Mạch. Dưới biểu tượng có bốn chữ: “Bác sĩ hướng dẫn Tiểu Mạch”.

“Đây là cái gì?”

“Đây là ứng dụng trên điện thoại động của trang web chúng ta”.

Giọng nói Lập Hành hình như có hơi đặc ý.

“A, em xem một chút. Cái ảnh chân dung này sao có chút giống em nha”.

Tiểu Mạch đoạt lấy điện thoại bấm loạn.

“Là hình ảnh hoạt hình của em”.

Lập Hành cười ha ha.

Liếc anh một cái, cần gì phải làm vậy, làm sao để người ta nhìn như thế này. Xem một chút:

“A, dùng rất tốt, cái này được rồi, người bệnh dùng điện thoại di động có thể tìm bác sĩ rồi. Lập Hành, anh giỏi quá! Tối đây, em hôn một cái”.

“Sao càng ngày càng rộng rãi thế, ha ha”.

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng Lập Hành vui vẻ, được cô gái mình yêu dùng cách đó để khen ngợi, thực sự rất có động lực.

26. Chương 25: Ra Mắt

Edit: Xuki

Từ tết âm lịch năm trước Tiểu Mạch không cẩn thận tiết lộ ra việc mình có bạn trai đến giờ, mẹ Tiểu Mạch hình như không bình tĩnh. Là một giáo sư đại học danh tiếng, mẹ cô mỗi ngày đều tiếp xúc với thanh niên trẻ, tâm tính cũng tương đối trẻ trung và cởi mở, đối với việc con gái yêu đương cơ bản là có nguyên tắc

“Cho con gái làm chủ”. Nhưng không có nghĩa là Tiểu Mạch không có lo lắng, hướng chi, là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, cũng có chút tính bất quá.

Cho nên, từ đó về sau, mẹ Mạch thỉnh thoảng gọi điện thoại tới, nói bóng gió cộng thêm trực tiếp tra hỏi, cuối cùng Tiểu Mạch vẫn thừa nhận, có bạn trai. Đối với tình huống của Lập Hành, Tiểu Mạch lựa chọn tiết lộ một ít cho mẹ: Là lúc học đại học quen biết, năm ngoái gặp lại, quyết định ở cùng một chỗ, cha mẹ trong nhà đều mất, chỉ có một em trai cũng đã 24 tuổi, anh ấy tự mở công ty, làm trang web, tên là “Mạng lưới hướng dẫn y học Tiểu Mạch”, dung mạo rất đẹp trai.

Mẹ Mạch nhìn ảnh chụp Tiểu Mạch gửi tới, rất hài lòng, nói:

“Gien di truyền tốt”.

Tiểu Mạch chợt cười, kết quả mẹ Mạch lại nói thêm một câu:

“Chỉ là so với ba con thì thiếu một chút”.

Đối với việc cha mẹ anh đều mất, Tiểu Mạch vốn tưởng rằng sẽ làm mẹ không hài lòng, không nghĩ tới mẹ mừng rỡ nói một câu:

“Ai da, không phải lo lắng quan hệ mẹ chồng con dâu”.

Tiểu Mạch nghe quen tai, nhớ tới Lộ Lộ cũng nói câu tương tự, trong lòng nói, cảm giác Lộ Lộ suy nghĩ khác hẳn người thường.

Vài ngày sau, Tiểu Mạch nhận được điện thoại của mẹ, bên kia rất hưng phấn:

“Tiểu Mạch, mẹ và cha con nhìn trang web chữa bệnh kia, ba nói tiểu tử này có đầu óc, làm chuyện đứng đắn, tương lai sáng lạn”.

Tiểu Mạch buông điện thoại, mở loa ngoài, cho Lập Hành nghe một chút, mắt Lập Hành sáng rực lên, nhếch khóe miệng, có chút đắc ý.

Như vậy sau đó, mẹ Mạch đưa ra yêu cầu, hai đứa ở cùng một chỗ hai năm rồi, lông chân của con rể còn chưa tới cửa. Tiểu Mạch nghe xong, cười khổ trong lòng, nếu như lông chân con rể, sớm đã về nhà rồi, mấu chốt ở đây là không có chân con rể. Lập Hành cũng có chút lo lắng, nếu nói tương lai mình có con gái, cũng nhất định không muốn gả con cho người đàn ông thiếu một chân. Suy bụng ta ra bụng người, cha mẹ Tiểu Mạch nếu như không chấp nhận, anh cũng có thể hiểu được.

“Lập Hành, em rất kiên quyết, nếu bọn họ không đồng ý, chúng ta cũng không thể chia tay. Em không sợ gì khác, chỉ sợ anh rút lui giữa chừng”.

“Sẽ không, Tiểu Mạch, anh đã sớm nói, sẽ không bao giờ rút lui”.

Lập Hành kiên định nói.

“Tốt lắm, nếu bọn họ không chấp nhận, cho anh xem sắc mặt, anh cũng muốn chịu đựng?”

“Yên tâm, anh kiên quyết chịu đựng”.

“Nếu như họ nói lời khó nghe, anh cũng không được khổ sở, khổ sở cũng phải nói cho em biết, không cho anh giấu trong lòng”.

“Được, không buồn, buồn thì anh tự điều chỉnh một chút, sau đó nói với em, em thương anh, anh sẽ không buồn”.

“Em nghĩ như vậy, trước tiên em sẽ nói với bọn họ chuyện chân của anh, nếu như bọn họ cho đường sống, chúng ta liền trở về tranh thủ, nếu như không có, chúng ta đấu tranh đến cùng”.

Tiểu Mạch quơ quả đấm nhỏ, như muốn đánh nhau.

Lập Hành nở nụ cười:

“Vấn đề là gì, bất kể họ có chấp nhận hay không, anh là con rể không có chân cũng phải tới cửa ra mắt”.

Buổi tối Tiểu Mạch gọi điện thoại cho mẹ, Lập Hành ngồi bên người cô, kéo tay cô, ngón tay xoa xoa mu bàn tay cô. Nói chuyện phiếm trong chốc lát, Tiểu Mạch hít một hơi, nghiêm túc nói:

“Mẹ, con có việc muốn nói với ba mẹ, mẹ để cho ba cùng nghe đi”.

Tiểu Mạch rất ít khi dùng loại giọng nói nghiêm túc này nói chuyện cùng mẹ, mẹ nghe lời này, lập tức cũng nghiêm túc, đi gọi ba Lâm.

“Tiểu Mạch, con nói đi, ba và mẹ đang nghe đây”.

Giọng ba Lâm cũng rất nghiêm túc.

Lại hít một hơi, mỉm cười liếc mắt nhìn Lập Hành, Tiểu Mạch nhẹ giọng mà kiên định nói:

“Trước khi nói chuyện đó, con muốn làm rõ, con yêu Phương Lập Hành, yêu rất nhiều năm, nếu không gặp lại anh ấy, cả đời này có thể con sẽ sống một mình. Cho nên, bất kể xảy ra chuyện gì, xem như trời long đất lở, con tuyệt đối tuyệt đối không chia tay anh ấy”.

Người đàn ông bên cạnh gục đầu xuống, đặt tay cô ở bên môi, hôn nhẹ.

“Tiểu Mạch, cuối cùng xảy ra chuyện gì, con làm mẹ gấp gáp muốn chết”.

Mẹ Mạch không kiềm chế được, ba Lâm trầm ổn nói:

“Bà nghe con gái nói hết đã”.

“Con muốn nói là, Lập Hành chính là Lập Hành, dù cho anh ấy làm sao, đời này con đều muốn anh ấy, chỉ cần anh ấy, không phải, là đời đời kiếp kiếp, con chỉ cần anh ấy, ba mẹ hiểu không?”

Lập Hành nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt giao nhau, mắt anh ửng đỏ.

“Nói đi, cậu ta làm sao?”

Ba Lâm là người thông minh, đã hiểu, con gái đang chuẩn bị trước một bước.

“Anh ấy thông minh, kiên cường, yêu con, rất tốt với con, con cùng với anh ấy rất hạnh phúc. Nhưng, ba, mẹ, con và anh ấy lúc gặp lại, là ở bệnh viện, anh ấy... xảy ra tai nạn giao thông, chân trái cắt bỏ trên đầu gối 10 cm”.

Tiểu Mạch nói xong, thở ra một hơi dài, cuối cùng cũng nói được.

Bên kia mẹ Mạch kêu lên một tiếng “Cắt?!”. Ba Lâm trầm mặc. Sau đó, cúp điện thoại. Tiểu Mạch nhìn Lập Hành, nước mắt rơi xuống. Lập Hành của cô tốt như vậy, vì sao bọn họ không tìm hiểu liền cúp máy? Lập Hành nhất định đau đớn. Lập Hành nhô đầu ra hôn nhẹ chóp mũi cô.

“Anh không sao, Tiểu Mạch, đừng khóc được không? Chúng ta vừa mới bắt đầu, anh đã chuẩn bị tâm lý, cho bọn họ chút thời gian, được không?”

Tiểu Mạch gạt đầu, tựa vào vai anh.

Một giờ sau, ba Lâm gọi điện tới:

“Tiểu Mạch, trong chốc lát ba mẹ khó có thể tiếp thu, phản ứng vừa rồi của mẹ con có chút lớn, ba hi vọng con hiểu”.

Tiểu Mạch nhìn Lập Hành, nhẹ nói:

“Con hiểu”.

“Chúng ta thương lượng một chút, bất kể như thế nào, ba và mẹ cũng không muốn để cho con đau khổ. Cho nên, chúng ta còn chưa nhìn qua Phương Lập Hành mà phán đoán, lễ mừng năm mới, con dẫn cậu ta về đi! Nhìn rồi tính tiếp”.

Ba Lâm xứng đáng nhiều năm trên thương trường, gặp biến không sợ hãi mà ung dung.

“Cảm ơn ba”.

Tiểu Mạch nghẹn ngào, bất kể thế nào, ba mẹ vẫn rất yêu cô, chịu vì cô, cho Lập Hành một cơ hội. Để điện thoại xuống, Lập Hành ôm Tiểu Mạch, hôn trán cô:

“Cha mẹ của em thật tốt, bọn họ rất yêu em, anh sẽ để họ yên tâm giao em cho anh”.

Tiểu Mạch đặt vé máy bay vào sáng 29 tết, trưa đến quê của Tiểu Mạch, thành phố A. Tiểu Mạch lúc đầu không muốn ba mẹ đến đón, nhưng mẹ rất kiên trì, Tiểu Mạch không thể làm khác hơn là nhượng bộ. Máy bay hạ cách, Tiểu Mạch kéo túi du lịch, Lập Hành đeo ba lô, hai người nắm tay đi ra cửa, chàng trai anh tuấn, cô gái xinh đẹp, dọc đường đi rất nhiều người nhìn họ bằng ánh mắt hâm mộ. Mẹ Mạch từ xa nhìn thấy con gái mình một thân áo len đỏ, áo khoác ngoài, khăn quàng cổ màu xám, tóc dài xõa trên vai, khéo léo nắm tay một người đàn ông. Chàng trai rất cao, tóc ngắn, ngũ quan anh tuấn, áo len vàng nhạt, áo khoác ngoài, cũng mang khăn quàng cổ màu xám. Tuy là chống gậy nhưng dáng người cao ngất, dáng đi trầm ổn thông dong, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không nhìn ra chân cậu ta là chân giả. Hai người đối diện, Tiểu Mạch vui sướng rức rở, mỉm cười nhìn chàng trai, nhẹ nhàng nói gì đó. Mà chàng trai thì ánh mắt cứng chiều, nghe cô nói, thỉnh thoảng hôn nhẹ chóp mũi cô. Tuấn nam mỹ nữ, thật hài hòa.

Viễn mắt mẹ Mạch có chút sững, chọc chọc ba Lâm:

“Thấy không, con gái ông nhìn người ta trên mặt đều tỏa sáng, trong mắt chưa từng nhìn người khác, tôi ước tính ông không thể nói không rồi”.

Ba Lâm cười:

“Ai nói nhất định nói không, dù sao cũng là người của Tiểu Mạch, vẫn phải tin tưởng lựa chọn của con gái. Bất quá nuôi nói lớn như vậy, xem như hiện tại muốn giao cho người khác, cũng phải xem đó là hạng người gì mới được”.

Hai người đi đến cửa ra, nhìn thấy ba mẹ chờ ở đó. Lập Hành cẩn thận nhìn một chút, người đàn ông trung niên lông mày rậm, mắt phượng, dáng người cao ngất, khí chất trang nghiêm, mặc dù nhiều tuổi, như chỉ thêm khí chất thành thực. Mà người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, nhìn không ra tuổi tác, kéo cánh tay người đàn ông, như bộ dạng chim nhỏ nép vào. Lập Hành lẩm bẩm một câu:

“Ba em sao đáng đẹp trai như vậy, đã kích lòng tin của anh”.

Tiểu Mạch cười khanh khách:

“Anh đừng khấn trương, nhớ rõ hai chúng ta đã nói rõ”.

Tiểu Mạch kéo Lập Hành tới:

“Ba, mẹ, đây là bạn trai con, Phương Lập Hành. Lập Hành, đây là ba, mẹ”.

Mẹ Mạch liếc mắt trừng con gái, cái gì ba mẹ, chúng ta còn chưa đồng ý đâu. Giọng Lập Hành trong sáng.

“Chú, dì, hai người khỏe”.

Ba Lâm liếc mắt nhìn anh, không để ý tới, cầm lấy túi du lịch của Tiểu Mạch:

“Đi thôi, về nhà trước”.

Tiểu Mạch nhìn Lập Hành, dùng ánh mắt nói “Nỗ lực lên”, Lập Hành cũng dùng ánh mắt nói cho cô biết “Yên tâm”.

27. Chương 26: Tán Thành

Edit: Xuki

Ba Lâm lái xe băng băng, thời điểm lên xe, ba Lâm ý bảo Tiểu Mạch và Lập Hành ngồi phía sau. Trên đường đi, Lập Hành có chút câu nệ, thân thể căng thẳng. Tiểu Mạch tiến tới dán vào tai anh, âm thanh chỉ có hai người nghe:

“Thật ra, ba mẹ đã chấp nhận anh một nửa”.

Lập Hành nghi hoặc nhìn cô. Tiểu Mạch cười giảo hoạt:

“Ba thích xe loại lớn, cho nên trong nhà còn một chiếc Land Rover nữa, bình thường đều chạy chiếc kia, nhưng hôm nay lại chạy xe này tới đón chúng ta, anh nói sao vậy? Nhất định là sợ xe rất cao anh lên xe khó khăn, anh xem, đây không phải là chấp nhận anh một nửa rồi sao?”

Những lời này có hơi lớn, ba Lâm từ kính chiếu hậu liếc nhìn Tiểu Mạch, khóe miệng khẽ nhếch một cái khó nhận ra, đúng là con gái của ta, thông minh, từ chỗ rất nhỏ đoán tâm tư người khác.

Lập Hành nghe xong, thân thể hơi buông lỏng chút, nói bên tai Tiểu Mạch:

“Ba mẹ em thật tốt”.

Tiểu Mạch cười đắc ý.

“Đó là chuyện đương nhiên, nhìn em là thấy rồi”.

Sau đó cả đoạn đường không nói chuyện. Đến nhà, nhà Tiểu Mạch là một biệt thự liên hợp, hai tầng, có thêm vườn hoa và sân thượng. Mẹ Mạch sắp xếp Lập Hành ở phòng khách lầu 1, Tiểu Mạch ở phòng của mình trên lầu. Mọi người về phòng mình thay quần áo, mẹ Mạch nói cơm đã làm xong sớm, bà đi hâm nóng một chút là ăn được. Tiểu Mạch chạy đến giúp đỡ, Lập Hành cũng đi tới giúp một tay bưng thức ăn, mẹ Mạch nhìn chân Lập Hành một chút:

“Thôi đi, cậu ngồi đi!”

Tiểu Mạch tới mặt, Lập Hành vẫn mỉm cười:

“Dạ, con có thể, ở nhà cũng làm những việc này”.

Mẹ Mạch không nói gì, đưa hân một đĩa thịt bò, Lập Hành tay phải nhận lấy, chống gậy vững vàng đi tới bàn ăn.

“Cậu ta ở nhà cũng làm những việc này?”

Mẹ Mạch nhìn bóng lưng Lập Hành, chần chờ hỏi Tiểu Mạch:

“Dạ có, mọi việc trong nhà, như nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn, chúng con đều cùng nhau làm”.

Mẹ Mạch như đang suy nghĩ, gật đầu.

Lúc ăn cơm, Tiểu Mạch như bình thường, tỉ mỉ gấp đồ ăn cho Lập Hành. Lập Hành nhìn thoáng qua mẹ Mạch, thấy sắc mặt bà không vui, liền nháy mắt với Tiểu Mạch. Sau đó, mình gấp gà Kung Pao vào trong đĩa Tiểu Mạch, lúc này sắc mặt mẹ Mạch mới khá hơn. Tiểu Mạch ăn gà Kung Pao, thấy bên trong có củ lạc, rất thích, vì bình thường khi bọn họ ăn chung món này, gà xé phay cho Lập Hành và củ lạc cho Tiểu Mạch.

Sau khi ăn xong, Tiểu Mạch bảo ba mẹ đi nghỉ trước, mình và Lập Hành cùng nhau dọn bàn. Hai người ở nhà bếp đóng cửa rửa chén, Tiểu Mạch nói:

“Lập Hành, ba mẹ em không phải là người không nói phải trái, nhưng nhất định sẽ cho chúng ta xem sắc mặt, nếu mấy ngày nay bọn họ nói cái gì, anh cũng không được để bụng”.

“Ừm, anh thấy chú và dì đều rất tốt, tốt hơn anh nghĩ”.

Từ phòng bếp đi ra, bên trong phòng khách không có ai, Tiểu Mạch, đoán là ba mẹ đi ngủ trưa rồi, liền kéo Lập Hành về phòng, thúc giục anh, nói là đeo chân giả lâu như vậy, chắc rất mệt mỏi, nên nghỉ một lát. Tiểu Mạch cho Lập Hành ngồi trên giường, mình ngồi xổm giúp anh cởi chân giả, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng cười:

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn phải nỗ lực nha!”

Lập Hành vuốt ve tóc Tiểu Mạch, đem tóc rơi loạn vén vào sau tai:

“Vì tương lai của chúng ta, anh sẽ cố gắng”.

Tiểu Mạch cho Lập Hành nằm xuống, đắp chăn cho anh xong, Lập Hành liền giục Tiểu Mạch về phòng mình nghỉ ngơi, ba mẹ thấy hai người ở cùng phòng lâu như vậy thì không tốt lắm.

Bởi vì sáng dậy sớm đi máy bay, giấc ngủ này của Tiểu Mạch có hơi lâu. Đứng dậy khỏi phòng, nghe được có tiếng nói ở phòng khách. Đi tới cầu thang, nghe giọng của ba cô:

“Cái bộ dạng này của cậu, có nghĩ tới sẽ liên lụy với Tiểu Mạch không? Thực sự yêu con gái ta?”

“Ba”.

Tiểu Mạch nhìn, đây là bên lắng nghe bên dạy bảo? Lập Hành rất bình tĩnh.

“Nghĩ tới có thể sẽ liên lụy cô ấy, cũng thử đẩy cô ấy ra. Có lẽ chú không biết, lúc đó cháu vì đẩy cô ấy ra, làm bộ đã đính hôn, sau đó cô chủ động đi cứu trợ động đất, đầu bị thương, mấy ngày mới tỉnh lại”.

Lập Hành hạ giọng:

“Cháu cảm thấy cháu sai rồi, cháu lấy góc độ của cháu, cho rằng đẩy cô ấy ra là vì hạnh phúc của cô ấy, nhưng lại quên hỏi cô ấy, có phải cô ấy muốn loại hạnh phúc đó không. Sau này, cháu liền quyết định, sẽ không bao giờ đẩy cô ấy ra, nếu cô ấy muốn hạnh phúc là cùng cháu, như vậy cho dù cháu liều mạng, cũng phải đem đến hạnh phúc cho cô ấy”.

Sau một hồi trầm mặc, ba Lâm mở miệng trước:

“Tình hình này thật giống mẹ nó, thấy đúng liền không quay đầu lại, không biết lấy đầu ra dừng khí”.

Lập Hành nhẹ nói:

“Chú, cháu biết hiện tại cháu không tốt, hơn nữa, chân của cháu không thể dài ra. Nhưng, cháu đang cố gắng để cho mình trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đủ cho cô ấy hạnh phúc, mong chú tin tưởng cháu”.

Lại trầm mặc, một lát sau, ba Lâm tựa hồ cười cười:

“Nếu như cháu là chú, cháu có bằng lòng đem con gái tốt mình nuôi lớn tặng cho một người như vậy sao?”

Sau đó một lát, giọng Lập Hành phát ra kiên định:

“E rằng không muốn. Nhưng bây giờ, cháu phải cố gắng để chú bằng lòng tiếp nhận cháu. Nếu như bắt cháu chia tay Tiểu Mạch, cháu chắc chắn không làm được, nhưng nếu như không thể để cho chú và dì chấp nhận cháu, Tiểu Mạch cho dù ở cùng cháu, cũng sẽ không vui. Cho nên, chú xem, cháu không có lựa chọn khác”.

Hai người không thèm nói tiếp, chỉ nghe thấy tiếng bịch bịch càng lúc càng nhanh, Tiểu Mạch đi xuống lầu, cao giọng nói:

“Đang đánh cờ à, Lập Hành, anh không cần nhường ba, ba là cao thủ, không cần nhường”.

Ba Lâm cười ha ha:

“Con đây là khen ba con hay khen thằng nhóc này đây?”

Lập Hành cũng cười cười, nhường cờ không phải là chiêu thứ nhất lấy lòng ba vợ sao, đáng tiếc người ba vợ này đánh cờ quá tốt, anh không có cơ hội này.

Ngày thứ hai là tết âm lịch, trải qua cả ngày hôm qua ở chung, ba Lâm mẹ Mạch dù không nói tiếp nhận người con rể này, nhưng thái độ từ xa cách dần quen hơn. Thời điểm làm cơm tất niên, Tiểu Mạch nói Lập Hành cũng biết nấu cơm, chưng cá rất ngon. Vì vậy mẹ Mạch liền giao việc này cho anh ấy, Lập Hành cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị cá, Tiểu Mạch và mẹ ở bên cạnh vừa nói chuyện phiếm vừa làm món ăn khác.

Tiểu Mạch nói về Nhiễm Nhiễm, nói tháng trước gọi điện thoại, cô ấy đã kết hôn cùng Trương Hâm. Nhiễm Nhiễm nói muốn học làm cơm, không muốn kết hôn rồi vẫn về nhà ba mẹ chồng ăn cơm chùa. Mẹ Mạch đột nhiên lạnh lạnh nói một câu:

“Con đó, hai năm nay nấu ăn càng tốt, sao trước đây ở nhà mẹ không thấy con học nấu ăn, học nấu ăn cũng vì người khác à?”

Tiểu Mạch hi hi ha ha ôm lấy thắt lưng mẹ:

“Mẹ à, là mẹ nói, muốn lấy lòng người đàn ông, trước hết phải lấy lòng dạ dày anh ấy. Mẹ xem, hiện tại con làm như vậy, còn chưa phải là theo mẹ học”.

Mẹ Mạch mấy năm nay công việc không vội vàng, cũng bắt đầu học xuống bếp nấu cơm, lần trước Tiểu Mạch về thăm nhà, mẹ Mạch liền nói như vậy.

Một bên Lập Hành nghe Tiểu Mạch nói, nghiêng đầu, nhìn sâu vào mắt Tiểu Mạch, con người đen láy thâm tình, khéo miệng thoắt cong, Tiểu Mạch thấy anh ngậy người, mẹ Mạch thấy vẻ mặt anh cũng sững sờ, quay đầu nhìn con gái:

“Chính là bị mê hoặc như thế?”

Thời điểm ăn cơm tất niên, ba Lâm muốn rót ly rượu vang, Tiểu Mạch có chút khó khăn, lo lắng dạ dày của Lập Hành, Lập Hành dùng ánh mắt ý bảo rằng anh uống một chút không sao. Tiểu Mạch rót mỗi người nửa ly rượu đỏ, Lập Hành giơ ly lên:

“Chú, dì, chúc mừng năm mới!”

Mẹ Mạch nhìn Tiểu Mạch, con gái đang mong đợi nhìn bà. Trong lòng thở dài, con gái thật hướng ngoại, bà cũng bưng ly lên, cụng ly với Lập Hành một cái, mắt Lập Hành sáng rực lên. Mẹ Mạch lại hít thở dài, đáng đời con gái rời mê không rời bỏ, chàng trai này, đôi mắt này, dáng dấp này, thẳng tắp đi vào lòng người, nếu như mình hồi trẻ, chắc là cũng không chịu nổi ánh mắt này.

Người một nhà ăn cơm tất niên, ngồi chung trên salon xem văn nghệ đêm xuân. Thời điểm Tiểu Mạch xem hài, cười đến gập cả người. Diễn hài quan trọng nhất là khán giả hưởng ứng, cô cười đến không thở được. Lập Hành nghiêng đầu nhìn cô cười, chính mình cũng cười theo, ánh mắt thâm tình. Ba Lâm, mẹ Mạch đều thấy bộ dạng như thế của anh, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nói chuyện.

Buổi tối, bốn người cùng nhau làm sủi cảo, đây là truyền thống nhà họ Lâm, nhất định phải cả nhà cùng làm cùng ăn, năm sau sẽ thuận lợi. Thời điểm là sủi cảo, Lập Hành vừa gói, vừa nói nhỏ:

“Chú, dì, cảm ơn hai người. Từ sau khi mẹ cháu qua đời, nhiều năm rồi không có cùng một nhà bước sang năm mới. Loại cảm giác gia đình này, thật hạnh phúc”.

Ánh mắt đen láy động sương mù nhìn ba Lâm và mẹ Mạch, ba Lâm ho khan một tiếng, không có hé răng, mẹ Mạch lòng đã mềm nhũn. Thực ra, mẹ Mạch rất dễ mềm lòng, Tiểu Mạch chính là thừa hưởng khuyết điểm này của mẹ:

“Khụ khụ, về sau hai con hàng năm đều về đây đi, chúng ta hàng năm cùng làm sủi cảo”.

Giọng mẹ Mạch có chút mất tự nhiên. Ba Lâm nghiêng đầu nhìn vợ mình, nhếch khéo miệng, là ai nói dù tốt cách mấy cũng chỉ có một chân, phải khuyên con gái đừng ngớ ngẩn, là ai nói không thể đồng ý cho bọn họ cùng một chỗ, kết quả, lòng ai đó lại mềm nhũn rồi.

Tiểu Mạch và Lập Hành định đầu năm về, đi cúng tế ba mẹ Lập Hành. Mừng bốn Tết, ba Lâm nói trang web trong công ty bị người ta gỡ bỏ, đăng nhập không được. Lập Hành gọi nhân viên quản lý tài khoản, sửa đổi tham số đăng nhập, trang bị thêm các tường bảo vệ, giải quyết xong xuôi. Ba Lâm rất cao hứng, người con rể này thật sự có tài.

Lúc Tiểu Mạch rời đi, mẹ Mạch đã xưng hô yêu thương kêu “Lập Hành”. Thời điểm tiễn bọn họ ra sân bay, mẹ Mạch dặn dò Tiểu Mạch:

“Việc nhà con làm nhiều một chút, không được thì thuê người làm, thân thể Lập Hành không tốt, Lập Hành mệt mỏi chỉ làm con đau lòng”.

Lại dặn:

“Qua mấy tháng, mẹ và ba con muốn đi Pháp tham gia triển lãm, con đưa size quần áo của Lập Hành cho mẹ, mẹ mua cho vài bộ y phục Burberry, khí chất của Lập Hành, thương hiệu này thích hợp nhất”.

“Ai da, mẹ, còn con đâu, mẹ làm sao có Lập Hành liền quên con, con cũng cần mua quần áo, con cũng muốn thương hiệu đó”.

Ba Lâm và Lập Hành vừa nhìn nhau liếc mắt, bất đắc dĩ cười cười.

Vỗ vỗ vai Lập Hành, ba Lâm nghiêm túc:

“Lập Hành, Tiểu Mạch nhà chú được nâng niu khôn lớn, hiện tại giao cho con, con có thể chăm sóc nó thay chú được rồi”.

“Chú yên tâm, lần này tới, cháu hiểu được vì sao Tiểu Mạch có thể dũng cảm theo đuổi tình yêu như vậy, là vì cô ấy trưởng thành trong tình yêu ngập tràn. Cháu sẽ tiếp tục dùng tình yêu che chở cô ấy, cho cô ấy luôn giữ được sự dũng cảm đáng quý này”.

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chúng ta phải tin tưởng, có rất nhiều cha mẹ hiểu và tôn trọng con cái, xuất hiện cha mẹ là thấy sắp bị chia rẽ, thật oan uổng cho họ.

Thực ra tôi rất ghét loại giọng điệu tôi chia tay bạn vì hạnh phúc của bạn, đem đến cho người khác tổn thương, còn mình lại thấy rất vĩ đại, thật ngu ngốc.

28. Chương 27: Chốn Cũ

Edit: Xuki

Mộ của ba mẹ Lập Hành ở ngoại ô thành phố D. Thời điểm Tiểu Mạch và Lập Hành ngồi máy bay đến thành phố D, đã là 4 giờ chiều. Hai người nắm tay ra sân bay, Lập Hành ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói đã tối rồi, không bằng ngày mai mới đi thăm ba mẹ. Tiểu Mạch ngấm lại thấy cũng được, ngồi máy bay mấy giờ, chắc chắn Lập Hành đã mệt mỏi, lại nói chân của anh đã mấy giờ không duỗi thẳng, liền giục anh tìm một khách sạn nghỉ ngơi. Lập Hành cười cười nói:

“Tiểu Mạch, anh muốn đi một chỗ”.

“Chỗ nào vậy?”

Lập Hành thần bí nói:

“Chờ chút em sẽ biết”.

Hai người ngồi trên taxi, Lập Hành nhỏ giọng nói bên tai tài xế một câu, Tiểu Mạch tròn to hai mắt, thần bí như vậy sao? Đúng là không nghe được. Đến khi cảnh vật ngoài cửa sổ ngày càng quen thuộc, Tiểu Mạch mới phản ứng được, đây là đi trường D đại sao? Quay đầu nhìn Lập Hành, anh hình như nhìn ra nghi vấn của cô, gật đầu cười.

Hai người xuống xe ở cửa chính D đại, tay trái Lập Hành chống gậy, tay phải dắt tay Tiểu Mạch, nhìn cô mỉm cười. Thời điểm đến gần rừng trúc kia, Tiểu Mạch quay đầu nhìn gò má của anh, đây được xem là thăm lại chốn xưa nhỉ? Anh nắm tay Tiểu Mạch đi tới con đường nhỏ trong rừng trúc, buông tay ra, anh đi tới một tán lá trúc, đứng lại, xoay người, ánh mắt chăm chú nhìn Tiểu Mạch, con người đen lầy. Ánh mặt trời buổi chiều đánh vào gò má anh, màu đỏ nhàn nhạt, Tiểu Mạch đứng ở ven đường neho mắt lại, trước mắt là khuôn mặt người đàn ông thành thực, góc cạnh rõ ràng, trùng hợp với khuôn mặt chàng trai trong trí nhớ, Tiểu Mạch cười khê:

“Anh sao vậy?”

Anh cũng cười, nhẹ giọng mở miệng:

“Ngày đó, lúc đầu anh muốn đi làm, nhưng vì để quên đồ ở phòng học nên quay lại lấy. Không nghĩ tới, bụng bỗng lại đi gặp, bệnh bao tử dĩ nhiên tái phát. Thời điểm gặp em, anh đang đau đến trời đất đen kịt”.

Mắt Tiểu Mạch nhỏ bé hơi híp, như đang nhớ lại:

“Ngày đó, em tìm Nhiễm Nhiễm tặng đồ, thời điểm đi qua bên này, nghe được tiếng rên nhỏ, sau đó liền thấy anh. Nói thật, từ trước tới nay em chưa từng gặp qua, có người đau đến, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi róc rách mà lại có thể mê người như vậy”.

Lập Hành cười:

“Thì ra em đối với anh là nhất kiến chung tình nha!”

Tiểu Mạch cũng cười:

“Coi như là vậy đó. Lúc đó anh không nhìn ra à?”

Vì vậy hai người đều cười. Sau đó, Lập Hành nói với Tiểu Mạch, trong nháy mắt anh ngẩng đầu thấy Tiểu Mạch, cảm giác như một vệt ánh mặt trời xuyên qua cuộc đời đen tối và dày đặc sương mù của anh, chiếu thẳng vào đáy lòng anh. Sau đó Tiểu Mạch mạnh mẽ đưa anh về nhà, bận trước bận sau chăm sóc anh, thậm chí còn dùng bàn tay ấm áp nhỏ bé xoa xoa cho ấm rồi đặt vào dạ dày lạnh lẽo của anh, thời điểm đó, anh thậm chí còn có chút ý lại, yếu đuối bấy lâu che giấu bỗng không giấu được, trước giờ đều ép buộc mình kiên cường, nay thiếu chút nữa sụp đổ.

“Anh nhớ ngày đó em mặc áo thun trắng, quần jean có dây đeo màu lam nhạt, cột tóc đuôi ngựa, dáng vẻ thanh xuân”.

Lập Hành nhìn Tiểu Mạch, cười yếu ớt.

“Ngược lại em thật ra không nhớ rõ anh mặc quần áo gì, lúc đó, em đi tới, anh ngẩng đầu nhìn em, tinh thần của em đều bị đôi mắt kia cuốn đi rồi, nơi nào lo lắng nhìn anh mặt quần áo gì”.

Nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông thay đổi màu sắc, Tiểu Mạch cố kìm nén không cười.

Ngược lại, cô khẽ thở dài, đều là vận mệnh. Lần đầu nhìn thấy anh đau đớn, cô liền đau lòng. Vì vậy, rơi vào tình huống, không nhìn nổi anh đau đớn không nhìn nổi anh bệnh, không nhìn nổi anh khổ sở. Đường như những thứ này, khiến cho cô không tự chủ xem anh là chàng trai có ánh mắt đau xót trong rừng trúc kia. Vì vậy, làm sao cũng luyến tiếc.

Hai người rời khỏi trường D đại, tìm một khách sạn vào ở. Lập Hành đi hơi lâu, chân có chút đau nhức, Tiểu Mạch liền vội vàng chườm nóng và đắp bó bột cho anh.

“Không gấp, thực sự không đau”.

Lập Hành kéo cô ngồi bên cạnh mình, đầu cô tựa vào vai anh:

“Ngày rời khỏi thành phố D, anh len lén nhìn em. Lúc đầu muốn trực tiếp đi trạm xe lửa, nhưng thời điểm thu dọn đồ xong chuẩn bị đi, lại không không chế được bước chân của mình, đến dưới ký túc xá của em. Anh trốn ở sau cây cổ thụ kia chờ rất lâu, gần đến giờ tàu chạy, anh rốt cục cũng thấy được em. Ngày đó, em mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, tóc dài ngang vai, sạch sẽ xinh đẹp, anh xem đến ngây người. Đến khi thấy em và bạn học thảo luận cười nói đi đến, anh mới lấy lại tinh thần. Sau đó, anh tự nói với mình, cứ như vậy đi, đem ánh mặt trời này vĩnh viễn lưu lại trong lòng anh, để cho anh có dũng khí tiếp tục đi một mình”.

“Đồ ngốc”.

Tiểu Mạch có chút đau lòng trách mắng.

“Đúng vậy, anh đúng là tên ngốc”.

Lập Hành cười.

“Đồ em tặng anh, anh đều giữ lại, mang theo. Bốn năm qua, mỗi lần anh cảm thấy cô độc, cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, anh liền lấy mấy vật đó ra nhìn, vuốt ve, ôm vào ngực, sau đó cảm giác như có chút sức lực, có thể tiếp tục gánh vác”.

Tiểu Mạch lại gần hôn lên trán và vành tai anh.

“Có một lần, đau dạ dày kinh khủng, anh liền đem ly giữ ấm ra sạc điện rồi ôm vào trong ngực. Trong mộng lung, cảm giác như bàn tay nhỏ bé của em sưởi ấm cho anh. Chờ đến khi anh tỉnh lại, Lập Ngôn ở bên cạnh, mắt đỏ bừng. Anh hỏi em ấy làm sao vậy, em ấy nói: anh, có phải anh đặc biệt muốn chị Tiểu Mạch, anh hôn mê đều kêu tên chị, đứt quãng kêu, Tiểu Mạch, anh đau”.

Vành mắt Tiểu Mạch đỏ ửng, tiến đến hôn lên môi anh, Lập Hành dịu dàng đáp lại. Một lát sau, Tiểu Mạch rời khỏi môi anh, dịu dàng nói:

“Lập Hành, anh tin không, em không bao giờ từ bỏ, em vẫn kiên trì tin rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau, vẫn tin tưởng chúng ta có thể ở cùng một chỗ, cho nên, em vẫn chờ đến ngày này. Em nghĩ, em chưa đủ tốt, nếu gặp lại anh, có thể làm gì cho anh, vì vậy em học nấu ăn, nghĩ rằng tối thiểu có thể chăm sóc dạ dày anh thật tốt, nếu không, em không có tư cách gì ở cạnh anh”.

“Cô gái ngốc, em có thể vì anh làm nhiều lắm, ngay cả khi không làm gì, em vẫn cho anh sức mạnh và hơi ấm, ai cũng không thể đem lại”.

Lập Hành đem cô ôm vào lòng, hít sâu lấy tóc cô, không sai, đây chính là mùi vị của hạnh phúc.

Ngày thứ hai, sáng sớm hai người bắt xe đến thắng nghĩa trang. Trên đường, Tiểu Mạch xuống xe mua một bó hoa cúc trắng, Lập Hành nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói:

“Mẹ sẽ thích em”.

Tiểu Mạch đỏ mặt.

Mộ của ba mẹ Lập Hành ở tận cùng bên trong, phải đi qua hai đỉnh núi. Lập Hành cười khổ, lúc đó mua hơi xa, nghĩ là đi thêm vài bước cũng được, không nghĩ tới có một ngày mình chỉ còn lại một chân. Tiểu Mạch nói không có chuyện gì, chúng ta đi mệt thì nghỉ ngơi, còn cả ngày, sợ gì không đi đến. Hai người tay nắm tay đi đến sâu trong nghĩa trang.

Thời điểm đi qua nấc thang cao thứ nhất, Tiểu Mạch đỡ Lập Hành, sợ chân của anh chịu không nổi. Lập Hành cười cười nói không sao, khi nào có ghế dài thì nghỉ ngơi một chút. Đi lên một chút quả nhiên có ghế dài, Tiểu Mạch cười, có thể nhân viên xây dựng cũng biết, bậc thang này thật cao nên mới có ghế ở đây để nghỉ. Hai người ngồi nghỉ, Tiểu Mạch từ trong túi đeo lưng lấy ra một ly giữ ấm đưa cho Lập Hành:

“Uống nước”.

Lập Hành há miệng, không có giờ tay. Tiểu Mạch cười cười, đem ly đặt bên môi anh, lúc này anh mới ngậm lấy uống.

“Ôi chào, sao anh càng ngày càng biết làm nũng vậy?”

Tiểu Mạch giả vờ bất đắc dĩ nói.

“Sắp đến nhà mẹ anh, mẹ anh sẽ nhìn em, em phải tốt với con của bà gấp bội mới được”.

Lập Hành nháy nháy mắt, cười thuần khiết.

Hai người vừa đi vừa nghĩ, gần một giờ, rốt cục đi tới khu mộ thông thường. Lúc vừa đi qua đỉnh núi, đó là khu mộ xa hoa đồ sộ, Lập Hành nói đây là khu nhà giàu, mẹ anh ở khu nhà nghèo. Tiểu Mạch nhàn nhạt nói, người đã chết, linh hồn sẽ rời khỏi thân thể. Linh hồn con người luôn ngang hàng, những thứ phú quý trần tục, chỉ là người sống bận tâm thôi. Lập Hành nghiêng đầu nhìn cô, cười, Tiểu Mạch, em thật là một cô gái có tư tưởng đạt cảnh giới nha!

Ba mẹ Lập Hành chôn chung, ở một ngôi mộ rộng lớn, hai bia mộ sát nhau. Trong hình, mẹ Phương xinh đẹp, mỉm cười, ba Phương ngũ quan anh tuấn, có chút nghiêm khắc, đầy vẻ nam tính. Lập Hành chính là tổng hợp ưu điểm của ba mẹ, ngũ quan tinh xảo nhưng góc cạnh rõ ràng, lúc cười có sự quyến rũ giống mẹ, lại có nét nam tính giống ba. Tiểu Mạch nghĩ, nếu như không có tai nạn cướp của giết người kia, mẹ Phương chắc vẫn còn sống, ba Phương cũng không vì để tang vợ mà hỏng mất, như vậy, Lập Hành nhất định là một đứa trẻ hạnh phúc. Vì vậy Tiểu Mạch đặc biệt hy vọng mình có thể xuyên qua, trở lại trước lúc gặp chuyện không may, nói cho Lập Hành biết mẹ anh không nên đi con đường kia, nói cho anh biết ba anh phải sớm đón bà, hoặc là thắng thần cầm một cây gậy đánh ngã xui tên côn đồ, ngược lại muốn ngăn cản một việc phát sinh. Cho dù, chính mình có thể không biết Lập Hành, cũng sẽ không được anh thích, không có tương lai của bọn họ, như vậy cũng được, cô chỉ mong anh hạnh phúc, hạnh phúc là tốt rồi, cho dù hạnh phúc không phải cô đem lại.

Lập Hành chặt vật quỳ xuống trước mộ, Tiểu Mạch quỳ sát bên anh, đem hoa cúc cắm trước mộ.

“Ba, mẹ, con trai tới thăm hai người. Rất lâu rồi không tới thăm ba mẹ, mong ba mẹ tha thứ. Ba mẹ xem, con trai mất đi một chân, phải nghỉ ngơi nên lâu như vậy mới tới. Thế nhưng, con trai cũng tìm được tình yêu của mình, đây là con dâu tương lai của ba mẹ Lâm Tiểu Mạch. Tiểu Mạch thông minh, xinh đẹp, lương thiện, đối với con rất tốt, con trai có một chân mà cô ấy không ngại, giống như đứa trẻ, người nói, gặp phải cô gái cố chấp như thế, con thật may mắn”.

Tiểu Mạch lườm anh một cái, sau đó cung kính hướng về phía một chào một cái.

“Ba, mẹ, con là Tiểu Mạch. Tuy là chúng con chưa kết hôn, nhưng chúng con tới một lần không dễ dàng, nên con hành lễ trước. Hai người đừng nghe Lập Hành nói loạn, con không có gốc đâu, Lập Hành tốt như vậy, con thừa dịp người khác chưa biết anh ấy tốt, vội vàng đem anh ấy chiếm làm của riêng, tránh về sau có người tranh giành với con. Ba, mẹ, con sẽ chăm sóc Lập Hành, cam đoan giúp anh ấy khỏe mạnh, mỗi ngày đều vui vẻ, không để cho hai người lo lắng”.

Lập Hành nói tiếp:

“Ba, mẹ, Lập Ngôn cũng tốt, bệnh của em ấy cũng được khống chế rất khá, em ấy còn có bạn gái, cũng là một bác sĩ, hai người rất tốt. Tiểu Mạch đối với Lập Ngôn rất tốt, xem như em trai vậy, cho nên, hai người có thể yên tâm”.

Hai người quỳ trước mộ một lát, Tiểu Mạch đỡ Lập Hành đứng dậy. Cuối cùng cúi mình vái chào, hai người tay trong tay đi về.

“Anh hận ba anh không?”

Tiểu Mạch nhỏ giọng hỏi.

“Đã từng hận”.

Lập Hành siết chặt bàn tay nhỏ của Tiểu Mạch:

“Sau đó, dần dần hiểu được. Ông ấy quá yêu mẹ, mẹ mất làm ông ấy cũng hỏng theo. Ông ấy đã mất đi tình cảm chân thành”.

Lập Hành thở dài. Tiểu Mạch cũng thở dài, bỗng nhiên nói:

“Nếu có một ngày, em rời đi trước, không cho phép anh như vậy, em sẽ đau lòng”.

Lập Hành gắt một cái:

“Nói bậy bạ gì đó, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ”

(ý là: lời trẻ con không biết kiêng kỵ).

Sau đó đùa giỡn:

“Nếu như em rời xa anh, anh liền như vậy, xem em có cam lòng chia tay anh không”.

29. Chương 28: Hứa Hẹn Kiếp Này (kết Cục)

Edit: Xuki

Sáng mùng 7, hai người lên máy bay trở lại thành phố S, Lập Ngôn lái xe Tiểu Mạch đón bọn họ về. Thắm Điền ở nhà, làm cơm chuẩn bị. Mặc dù là 4 món ăn và 1 món canh đơn giản, vẫn làm Tiểu Mạch ngạc nhiên không nhỏ. Xem ra, phụ nữ có tình cảm chân thực, nguyện ý vì yêu mà thay đổi, cô như vậy, Thắm Điền cũng vậy. Thắm Điền đỏ mặt:

“Đơn giản là món ăn bình thường, làm không tốt, chị Tiểu Mạch đừng cười em”.

Tiểu Mạch cười nói:

“Nhìn rất tốt, để xem ai dám cười em, chị liền thu thập người đó”.

Mấy người thay quần áo, ngồi xuống ăn. Món ăn quả thực bình thường, hoa tảo xào không ngon miệng, đậu phụ xào hơi già, gà hầm cách thủy cùng ngân hạnh ăn tạm được, chính là nước súp hơi ít, dưa chuột trộn hơi mặn. Bất quá nhìn chung mà nói, dù sao vẫn có thể ăn. Tiểu Mạch cổ vũ cô, lần đầu tiên làm như vậy, đã rất ngon. Thẩm Điền đỏ mặt nói, không phải lần đầu, đã là mấy ngày. Lập Ngôn rất cục nhỉnh không được chột cười, bảo chị Tiểu Mạch, chị không nhìn ra em gầy đi sao? Đó chính là do mấy ngày nay thử nghiệm món ăn, em thành công giảm cân. Máy người liền nở nụ cười, ngay cả Thẩm Điền cũng không nhỉnh được.

Ăn cơm chiều xong, mọi người ngồi trên salon nói chuyện phiếm. Mắt Lập Ngôn rạng rỡ nói:

“Anh, anh nói một chút, anh giải quyết chuyện ba mẹ chị Tiểu Mạch thế nào, em cũng học một ít, em còn phải đến Điền gia nữa”.

“Cái gì giải quyết chứ, chỉ là bộ dạng anh trai em như vậy, còn thiếu một chân, có thể làm ai được. Là ba mẹ cô ấy là người cực kỳ tốt, mấu chốt là đặc biệt thương cô ấy, thái độ cô ấy lại kiên quyết, bằng không, sao có thể dễ dàng như vậy”.

Lập Hành nhàn nhạt nói.

“Đừng nghe anh em nói, họ không đặc biệt thương chị. Kỳ thực đến một hôm, mẹ chị đã hoàn toàn ngã về phía anh ấy, mở miệng một tiếng liền là Lập Hành thích gì, Lập Hành mặc size quần áo gì, trên cơ bản chị đã bị bỏ quên”.

Tiểu Mạch cười đùa nói.

“Anh, anh lợi hại như vậy sao?”

“Nhưng thật ra là vì dì đặc biệt lương thiện, bắt đầu còn có chút xa lánh, sau lại, thời điểm đêm 30 làm sủi cảo, anh nói sau khi mẹ qua đời, anh đã không cùng người nhà đón năm mới rồi, anh rất hạnh phúc, mất dì liền ửng đỏ, sau đó lại đối với anh cực kỳ tốt. Em xem, đó có phải là lương thiện và mềm lòng sao?”

Lập Hành nói, giọng run rẩy, cảm động.

“Em mềm lòng cũng là khuyết điểm kế thừa từ mẹ, bà còn mềm lòng hơn cả em”.

Tiểu Mạch cười, ánh mắt hai người quẩn quít, hạnh phúc thỏa mãn.

Một ngày tháng tư, Tiểu Mạch vừa xong một ca giải phẫu, trở lại phòng làm việc, Lý Lộ Lộ thần bí đem cô kéo qua một bên:

“Tiểu Mạch, mình... Triển Khai Bằng... chúng mình muốn kết hôn rồi”.

“Cái gì, thật sao? Tốt quá!”

Tiểu Mạch vui vẻ ôm lấy Lộ Lộ.

“Lộ Lộ chúng ta phải giả rồi, haha”.

“Cậu thật cao hứng, thật giống như mình rất khó giả”.

Lý Lộ Lộ rõ ràng rất vui vẻ, còn làm ra vẻ, giả cho Tiêu Triển Bằng là do hấn cho phúc.

Hai người phụ nữ thì thầm to nhỏ, thảo luận việc kết hôn.

“Vì sao lại vội vã như vậy, muốn kết hôn ngày 1/5, không còn lại mấy ngày. Chuẩn bị gì gì đó, có kịp không?”

Lý Lộ Lộ nói:

“Còn không phải là tại Tiêu Triển Bằng sao”.

Tiểu Mạch nghi ngờ nhìn cô, tại Tiêu Triển Bằng? A, lẽ nào? Ánh mắt Tiểu Mạch hướng lên bụng cô ấy, đảo quanh. Lý Lộ Lộ theo ánh mắt của cô nhìn sang:

“A, Tiểu Mạch, cậu nghĩ bấy bả gì đó?”

“Là Triển Bằng thúc giục kết hôn, nói là tìm người coi ngày, sang năm kết hôn không tốt, mà tốt nhất là ngày 1/5 rồi. Sao có thể mê tín như vậy?”

Lý Lộ Lộ dậm chân nói. Tiểu Mạch suy nghĩ một chút, thời gian này không nhiều lắm, phải nhanh chóng chuẩn bị lễ vật cho cô ấy.

Tiểu Mạch tan tầm về nhà, mở cửa vào, không ngờ chính là, Lập Hành đã ở nhà, hơn nữa còn đang xem chương trình bóng rổ. Tiểu Mạch biết Lập Hành đánh bóng rổ rất tốt, năm đó cô từng nhìn thấy anh chơi bóng rổ. Động tác ném rổ của anh rất đẹp, là loại cảm giác tự tin, tự do. Nhưng mà, gặp lại, chân của anh đã xảy ra chuyện. Từ đó về sau, theo bản năng, hai người đều không nhắc tới loại bóng rổ này. Cho dù lần trước đi D đại, hai người cũng không đi đến sân bóng rổ. Ngày hôm nay, anh lại xem bóng rổ.

“Thật đẹp!”

Thân thể Lập Hành nghiêng về phía trước, tay đặt trên bàn trà vỗ một cái. Quay đầu nhìn Tiểu Mạch, nhếch miệng nở nụ cười, cười sáng rỡ:

“Tiểu Mạch, đến xem bóng, trận này thật đẹp”.

Tiểu Mạch cười cười đi tới, rót cho anh một chén nước:

“Có người hôm nay trốn việc xem trận bóng nha”.

Lập Hành nghịch ngợm cười cười.

“Ta là ông chủ, thỉnh thoảng có thể không nghiêm khắc mà”.

Hai người nở nụ cười.

Tiểu Mạch ngồi vào trong lòng Lập Hành, Lập Hành từ phía sau ôm lấy hông của cô, cằm đặt trên bả vai cô, âm thanh dịu dàng:

“Tiểu Mạch, đã lâu không xem bóng rổ rồi. Hôm nay vừa xem, hình như không quá khó để chấp nhận”.

Tiểu Mạch quay đầu hôn nhẹ chóp mũi của anh:

“Vậy có thể hiểu anh đã buông xuống được, có thể thoải mái đối mặt với tình huống chân trái của mình rồi”.

Lập Hành nhìn tivi, giọng rất nhẹ:

“Đúng vậy, anh từ nhỏ được xem là tương đối cao so với bạn cùng lứa, cho nên từ nhỏ đã thích chơi bóng rổ. Sơ trung, cao trung, đại học vẫn tham gia đội bóng rổ. Sau khi mẹ qua đời, rất nhiều điều anh thích, anh đều từ bỏ, chỉ có bóng rổ là vẫn duy trì, không nghĩ tới, cuối cùng là lấy cách thức này từ bỏ nó”.

“Lập Hành, trong đời chúng ta có thể sẽ có chuyện hay vật yêu thích có một ngày chúng ta không thể không mất đi, như khi còn bé, em thích nhất là búp bê vải, nhưng cũng đã sớm từ bỏ. Nhưng mà, chúng ta có thể dùng phương thức nào đó, cùng điều ta thích duy trì liên hệ. Giống như, anh có thể xem bóng, còn có thể đi xuống giỏ bóng dưới lầu ném bóng, dùng phương thức thích hợp với mình mà biểu đạt tình cảm”.

Lập Hành nở nụ cười, sau đó, đột nhiên hơi kì lạ:

“Mà em, có thể dùng phương thức này để giữ liên hệ với búp bê vải, chính là, không bằng chúng ta sinh một đứa con nít nha!”

Nói xong lời cuối cùng, vừa nói vừa đem Tiểu Mạch kéo qua salon, tay cũng trượt về trước ngực cô:

“A, cái người này!”

Tiểu Mạch đâm vào ngực anh:

“Tại sao càng ngày càng sắc vậy, ban ngày đó!”

“Mặc kệ, phải sinh con”.

“...”

Sau trận thổ dốc, hai người tắm, nằm trên giường. Tiểu Mạch vô ý nói ra một câu: Lý Lộ Lộ và Tiêu Triển Bằng muốn kết hôn, hỏi Lập Hành:

“Anh xem, chúng ta nên tặng lễ vật gì thì tốt? Lộ Lộ là bạn tốt của em, em không muốn đưa bao lì xì, rất không có thành ý”.

Lập Hành nghiêng đầu:

“Tặng một thùng bao cao su?”

“Anh đi chết đi!”

Tiểu Mạch cầm lấy gối đập anh. Lập Hành cười, kéo lấy chiếc gối, ném qua một bên, đem cô ôm vào ngực.

“Nhiều rất hữu dụng, có thể sử dụng nhiều năm”.

“Anh còn nói!”

Hai người vừa cười.

“Tặng một bộ chăn ra gối nệm gì đó, mua bộ tốt một chút, bộ có 4 cái đó”.

Tiểu Mạch nói:

“Cũng được, không thực dụng”.

“Chỉ cần không phải thứ gì chung chung, thực dụng, không có ý nghĩa kỷ niệm”.

“Kết hôn là chuyện của hai người, em tặng một lễ vật muốn có ý nghĩa, mọi người tặng nhau kỷ niệm là được”.

“Oh, tặng quà cho người còn muốn người nhớ kỷ, hình như không tốt lắm, haha”.

Ngày thứ hai, vừa lúc Tiểu Mạch nghỉ ngơi, cô đi mua lễ vật cho Lý Lộ Lộ. Lập Hành nói sáng sớm phải ở nhà xử lý bưu kiện, buổi trưa hẹn một thương gia bàn việc mở rộng ứng dụng di động. Tiểu Mạch nói đi, cô mua đồ xong sẽ về, anh ăn cơm xong thì em đến đón anh.

Lúc Lập Hành ra cửa, đã là giữa trưa 11 giờ. Thời điểm đi tới ven đường, nghe thấy tiếng xe cứu hỏa gào thét, ước chừng đến mấy chiếc. Bên cạnh có người hỏi, nơi nào bốc cháy vậy, sau nhiều xe như thế. Lập Hành nhìn theo hướng của xe cứu hỏa, hình như hướng đến khu dành cho người đi bộ. Sau khi bắt taxi, Lập Hành ngồi lên. Tài xế taxi là một người da đen to lớn, rảnh rỗi trò chuyện cùng anh. Nói nói, không biết sao lại có xe cứu hỏa, tài xế lại nói, anh nhìn thấy, là đường Tân Thiên Địa dành cho người đi bộ có cháy.

Tim Lập Hành đập chậm một nhịp, đường Tân Thiên Địa? Đó là nơi Tiểu Mạch thường đi mua sắm. Lập Hành liền lấy di động ra gọi cho Tiểu Mạch:

“Số điện thoại bạn gọi hiện không nằm trong khu vực dịch vụ”.

Lập Hành thấy đầu ong ong một tiếng, khuôn mặt trắng toát, không kịp thở:

“Tài xế, quay đầu, đến Tân Thiên Địa”.

“Ai da, ở đó có cháy, rất loạn, anh đi chỗ đó làm gì?”

“Nhờ anh, đi Tân Thiên Địa, nếu không, đến đường dành riêng cho người đi bộ là được, tôi tự đi”.

Giọng Lập Hành run rẩy.

Tài xế nhìn thấy khuôn mặt anh gấp đến trắng bệch, liền đáp lại, quay đầu hướng về đường cho người đi bộ. Gần tới, từ xa đã nhìn thấy hướng Tân Thiên Địa khói bay cuộn cuộn, tụ tập nhiều người và xe cứu hỏa.

Lập Hành xuống xe, một mặt lão đạo chạy vào, một mặt gọi cho Tiểu Mạch nhưng vẫn không gọi được. Lập Hành bắt đầu thấy hoảng hốt, gắng gượng một hơi chạy đến cửa Tân Thiên Địa. Cửa đã bị chiến sĩ chữa cháy phong tỏa, trong khu mua sắm rực lửa, vài xe cứu hỏa đang phun nước. Lập Hành không vào được, không thể làm gì khác hơn là đi xung quanh, hi vọng tìm được Tiểu Mạch. Tim, đã lo lắng muốn bốc cháy, nhưng điện thoại, vẫn không gọi được.

Khoảng 20 phút sau, đội cứu hỏa nói lửa đã được dập hết. Đội giải cứu cũng lực đực công, đỡ, đem người bị thương ra. Mỗi người ra ngoài, Lập Hành liền đến xem, không biết mình hy vọng là cô hay không phải cô. Hai nhân viên đỡ cáng cứu thương, trên băng một người đang nằm, đắp vải trắng, bên cạnh có người nói:

“Thật đáng thương, tuổi còn trẻ lại bị cháy chết!”

Lập Hành thấy phía dưới vải trắng lộ ra đôi giày, con người anh mở rộng, giày đáy bằng, màu vàng nhạt, mang theo trang sức báo vằn, là giày của Tiểu Mạch! Anh lão đảo muốn xông tới, có người ngăn anh lại không cho vào, anh giống như nổi điên, chỉ biết kêu to: “Tiểu Mạch!”

Hai mắt anh đỏ bừng. Nhân viên bị đánh vể của anh dù dọa, đang chuẩn bị đỡ anh qua, đột nhiên từ phía sau anh truyền tới một giọng nói trong trẻo:

“Lập Hành?”

Lập Hành dừng lại, chậm rãi xoay người lại, thấy Tiểu Mạch yên lành từ phía sau anh chạy tới. Anh xoa xoa mắt, quay đầu nhìn lại cáng cứu thương, có chút mê man. Tiểu Mạch chạy gần đến cạnh anh, ngửa mặt lên lo lắng nhìn anh.

“Lập Hành, sao anh lại ở chỗ này? Anh sao vậy?”

Lập Hành nhắm mắt một cái, lại mở ra nhìn cô, sau đó đưa tay, kéo mạnh cô vào lòng. Mũi Tiểu Mạch vừa vịn chạm vào ngực anh, Tiểu Mạch đau, nước mắt tràn ra.

“Lập Hành, anh làm gì thế?”

Tiểu Mạch giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích, để cho anh ôm”.

Giọng Lập Hành nghẹn ngào. Tiểu Mạch bất động, nghi ngờ vỗ về lưng anh.

Một lát, Lập Hành mở miệng, giọng khàn khàn gọi cảm.

“Em thật là hư, điện thoại gọi không nghe, bên này lại cháy, anh cho rằng...”.

“A? Lập Hành, em vừa mới ở khu mua sắm dưới lòng đất, điện thoại không có tín hiệu”.

“Mặc kệ, chính là em, em là anh sợ, thật hư”.

Đầu Lập Hành chôn trong mái tóc dài của cô.

Được rồi, dọa anh sợ, xem như là mình không đúng. Lúc này ở khu mua sắm dưới đất nghe nói bên này bốc cháy, cô cũng ra xem, không nghĩ tới lại thấy Lập Hành như điên xông vào, sợ đến cô vội vàng chạy tới. Thì ra Lập Hành tưởng người khác là cô, hai mắt đều đỏ, cô cũng bị đánh vể của anh làm kích động. Tiểu Mạch phải cẩn thận tỉ mỉ dụ dỗ anh, kết quả anh là chỉ vào giày cô:

“Xem đi, không có gì sao lại mang đôi giày này, mai sẽ ném!”

Tiểu Mạch nhìn giày, giày đế bằng vàng nhạt, rất tốt mà, sao vậy?

Lập Hành đột nhiên buông cô ra, kéo tay cô đi. Tiểu Mạch nghe lời đi theo một đoạn, nhẹ nhàng hỏi:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Về nhà”.

“À”.

“Lấy thẻ căn cước”.

“À”.

“Đi cục dân chính”.

“Cái gì?”

“Đăng ký kết hôn”.

“ ... ”

Tiểu Mạch ngây người, qua một lúc lâu:

“Phương Lập Hành, anh xem đây là cầu hôn à?”

“Không tính sao?”

“Cái gì?”

“Cướp cô dâu, bồi thường làm anh suýt chút nữa bị dọa đến đau tim”.

“Nói vậy, anh không có bệnh tim”.

“À, nếu như có, bây giờ em chỉ có thể khóc”.

“ ... ”

Từ cục dân chính đi ra, Tiểu Mạch xem tờ giấy hồng hồng trong tay, có chút mờ mịt, cứ như vậy, đã kết hôn? Bên cạnh, Lập Hành cười đắc ý:

“Tiểu Mạch, vợ à”.

Tiểu Mạch nhìn anh, nở nụ cười, sớm đã nhận định rồi, gả liền gả thôi. Không có nhẫn kim cương, không có cầu hôn lãng mạn, có cái gì quan trọng chứ? Chỉ cần là anh thì được rồi, cái gì cũng được rồi!

Tiểu Mạch gọi điện cho Lý Lộ Lộ, Lộ Lộ vừa nghe:

“Cái gì, kết hôn rồi? Chuyện gì xảy ra, rõ ràng cậu nói làm phụ dâu cho mình, làm sao lại kết hôn chứ? Ồ, Lâm Tiểu Mạch, cậu mới là phụng tử thành hôn phải không?” (ý bảo Tiểu Mạch có em bé mới kết hôn)

Tiểu Mạch đem điện thoại ra khỏi tai, cau mày một cái, lắc đầu, bạn bè không quan tâm gì cả.

Tiểu Mạch gọi điện cho Giang Hoán, Giang Hoán vừa nghe:

“Được nha, thật bất ngờ, nói đi, còn mấy tháng nữa anh có thể làm cha nuôi?”

Tiểu Mạch thắc mắc, tại sao hai người đều như vậy.

Buổi tối, Tiểu Mạch gọi điện cho mẹ, mẹ Mạch vừa nghe, nói:

“À, tốt, sớm muộn gì cũng kết hôn, sớm thì càng tốt”.

Ngừng một giây, giọng đột nhiên cao vút:

“Nhưng mà, tại sao lại đột nhiên như vậy, Tiểu Mạch, có phải mẹ sắp làm bà ngoại không?”

Tiểu Mạch thật sự hết chỗ nói rồi.

Lập Hành bên cạnh cười đến chảy nước mắt nước mũi, Tiểu Mạch tức giận muốn cào tường, tiến lên đấm đấm anh:

“Lập Hành, bọn họ đều nói oan cho em, anh còn cười?”

Lập Hành cười quỷ dị:

“Bọn họ thật xấu, oan cho em, cho nên, chúng ta không thể làm gì khác hơn là,... hiện thực chuyện này, như vậy không còn oan rồi!”

Nói xong liền nhào tới.

Tiểu Mạch còn chưa kịp phản ứng cái gì là “hiện thực chuyện này”, mình đã bị cởi sạch giống như lột vỏ trứng gà vậy. Lập Hành hôn mạnh xuống, giây phút triền miên, ngón tay Tiểu Mạch lùa qua mái tóc ngắn của anh, xoa mồ hôi trên lưng anh, thời điểm hai người hợp thành một, nghe được anh nói bên tai:

“Anh yêu em, Tiểu Mạch, đời này kiếp này, đời đời kiếp kiếp”.

Tiểu Mạch cắn tai anh:

“Đồ ngốc, em cũng vậy”.

(Hoàn chính văn).

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, mọi thứ đều được rồi.

Có một ngoại truyện nhỏ, đêm nay sẽ viết, sau đó là kết thúc. Cảm ơn tất cả bạn cùng học, cùng giúp đỡ. Đối với người mới viết, viết văn xuất phát từ hứng thú, nếu như không có người xem, không có ai đánh giá, không có ai cất giấu, như vậy hứng thú cũng sẽ dần chết lặng. Cho nên, đặc biệt cảm ơn mọi người. Đặc biệt cảm ơn độc giả phồn hoa khiếm tốn, sự xuất hiện của bạn có ý nghĩa rất lớn với tôi. Một lần nữa cảm ơn bạn!

Lời của editor: Lần đầu tiên edit, có gì sai sót mong các bạn góp ý, thông cảm. Ban đầu chọn qua chọn lại chọn truyện này do khá ngắn, trong khi gu đọc của mình là hài hước, sủng ngọt, mà vô tình chọn edit truyện đầu tiên hơi ngược thế này. Dù sao cũng thấy vui vì đã sắp hoàn thành rồi. Tuần sau sẽ đăng ngoại truyện nữa là kết thúc. Chân thành cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi.

30. Chương 29: Phiên Ngoại: Mạch Nha

Edit: Xuki

Tôi gọi là Phương Mỹ Tuệ, nữ danh Mạch Nha, là một cô gái rất đẹp, năm nay tôi đã ba tuổi rồi. Tôi vẫn không thích nữ danh của mình, luôn cảm thấy nó thật kỳ quái, Mạch Nha? Kẹo mạch nha? Đây không phải là kẹo đường ngọt sao? Cái đó tôi ăn rồi, là mợ cho tôi, rất ngọt. Tôi rõ ràng là một đứa con gái, không phải là kẹo đường. Tôi khóc rống muốn đổi tên, mẹ không để ý tới tôi, tôi giả khóc, lén nhìn qua khe giữa các ngón tay nhìn bà, bà không để ý đến tôi. Tôi đi tìm ba, bình thường ba hiểu rõ tôi nhất, tôi muốn gì cũng biết mua cho tôi. Không nghĩ tới tôi vừa mở miệng, đã bị đàn áp. Tôi than thở đau buồn, ô ô, tôi phải gọi là Mạch Nha, sẽ có nhiều người xem tôi là kẹo đường, thật là làm cho tôi khổ sở.

Ngày hôm nay, tôi đi nhà trẻ. Nhà trẻ có căn phòng xinh đẹp rộng lớn, màu đỏ, giống như phim hoạt hình. Tường màu vàng vẽ vịt con, tôi rất thích vịt con. Nhà trẻ có cô Trương xinh đẹp, cô Trương từ trên xe nhà trẻ ôm tôi đến phòng học. Khác với các bạn nhỏ khi chơi đùa cùng tôi, cô phải ngồi xổm nói chuyện với tôi, như vậy sẽ không cách biệt cao thấp, tôi thích cô ấy, tôi ghét ngứa đầu cùng người khác nói chuyện. Cô Trương hỏi tôi:

“Cô bé xinh đẹp, cô có thể biết tên cháu không?”

“Phương Mỹ Tuệ, cô, cháu gọi là Phương Mỹ Tuệ”.

“À, là Mỹ Tuệ sao, tên thật đáng yêu, có cảm giác của mùa thu. Như vậy, nữ danh là gì?”

Tôi che mặt, có nên nói cho cô ấy biết không? Nữ danh của tôi thật kỳ quái, cô còn thích mình không? Nhưng tôi thích cô ấy, tôi muốn nói cho cô ấy. Nhìn đầu ngón chân mình, tôi nói nhỏ:

“Mạch Nha”.

“Mạch Nha, ha ha, tên thật thú vị, nhưng cô thích. Mạch Nha là một cái tên thật ngọt ngào, ba mẹ cháu nhất định hy vọng cuộc sống của cháu cũng như kẹo mạch nha, thật ngọt ngào”.

“Thực sự?”

Lần đầu tiên nghe có người nói tên tôi ngọt ngào, tôi rất cao hứng, so với cao hứng ăn kem, so với cao hứng lập tức ăn 2 que kem, nhưng thật ra tôi không thể lập tức ăn 2 que kem, bởi vì mẹ không cho phép.

Cô Trương nở nụ cười, mày cong cong, rất đẹp mắt.

“Cô giáo, cô cười nhìn rất giống mẹ cháu”.

“À, mẹ của cháu cũng cười như thế sao?”

“Đúng ạ, mẹ cháu gọi là Lâm Tiểu Mạch, mẹ cười rất đẹp, luôn nhìn ba mà cười như vậy, ba lại thấy bộ dạng của mẹ mà cười”.

Cô Trương cười.

“Lâm Tiểu Mạch, ha ha, không trách tên cháu là Mỹ Tuệ, lại gọi là Mạch Nha, ba cháu rất yêu mẹ cháu”.

Yêu? Cái gì là yêu?

Tôi quá nhỏ, chỉ có ba tuổi, tôi không hiểu. Vì vậy tôi đi hỏi anh trai hàng xóm. Anh ở dưới lầu, cùng đi nhà trẻ với tôi, anh lớn hơn tôi một tuổi, anh ấy biết rất nhiều, thậm chí vì sao chó con đi tiểu khắp nơi một chút cũng biết.

Anh hàng xóm nhúc đầu:

“Anh nghe mẹ hỏi ba, anh yêu em không, ba anh liền hôn mẹ một cái, nói dĩ nhiên rồi, em yêu. Yêu, chính là hôn đó!”

“Nhưng mà ba em cũng hôn em, vậy ông cũng yêu em sao?”

“Ừ”.

Anh hàng xóm gật đầu, dáng vẻ khẳng định.

“Nhưng em cảm thấy được, không giống nhau. Mẹ em chỉ nuông chiều ba, cũng không chiều em. Em ăn cơm không ngon, mẹ sẽ mắng em, nói con sói thích bắt những đứa trẻ không thích ăn cơm, ba không ăn cơm ngon, mẹ liền lo lắng trông coi ba, nấu món ngon hơn cho ba; lúc đi ra công viên chơi, em không muốn tự bước đi, trên đất cứng quá, nhưng mẹ nói con ngoan phải tự đi, mẹ sẽ không ẵm, mà ba đi một đoạn ngắn sẽ dừng lại không đi nổi, mẹ sẽ chạy tới đỡ ba, cho ba ngồi một chút, xoa bóp chân cho ông, cũng không xoa bóp chân cho em; buổi tối em không muốn tắm, chỉ muốn ngủ, mẹ liền đem em ném vào bồn tắm, đáng vẻ rất dữ, mà ba không tắm, mẹ liền ôm đầu ba nói Lập Hành bảo bối ngoan, chị xinh đẹp dẫn anh đi tắm một chút rồi ngủ có được không? Giọng mẹ cực kỳ dịu dàng, giống như kẹo mạch nha. Nhưng ba không phải là bảo bối, em mới là bảo bối, mẹ lại mắng em, lại gọi là ba là bảo bối”.

Tôi càng nói càng không có sức sống, có chút thương tâm, tôi cũng không phân biệt được cái gì, dù sao tôi chỉ có 3 tuổi, tôi chính là không cao hứng.

Anh hàng xóm so với tôi hiểu nhiều hơn, hai tay anh chống nạnh:

“Mọi người thật kỳ quái, rõ ràng chúng ta cần được ôm một cái, mà họ lớn như vậy, còn muốn ôm nhau, không biết xấu hổ”.

Tôi cảm thấy anh nói rất đúng, mẹ không nên ôm ba, mà phải ôm tôi này, rõ ràng tôi còn nhỏ lại còn nhẹ nữa. Hơn nữa, tôi cũng không có bắt nạt mẹ, vì vậy tôi nói:

“Đúng vậy, ba luôn bắt nạt mẹ, mẹ còn ôm ba, em không bắt nạt mẹ, mẹ lại không ôm em. Buổi tối nhiều lần em muốn chạy vào phòng họ, em đều nghe mẹ kêu ba hãy nhẹ chút, nhất định là ba bắt nạt mẹ”.

Tôi thở phò nói.

Nói xong thấy phía sau có người cười, tôi quay đầu lại, thấy cô Trương đang ngồi chồm hổm, cười đến mặt đỏ rần.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tôi có nói gì thú vị sao, sao cô giáo Trương lại cao hứng như thế?

Cô Trương nói tên tôi ngọt ngào, tôi liền không đổi tên nữa, tôi thích tên Mạch Nha. Hơn nữa, tôi nhận ra, tôi rất thích nói cho mọi người biết tên mình là Mạch Nha, mẹ nghe rất kinh ngạc, tôi liền nói cho bà biết, vì cô giáo nói tên tôi ngọt ngào. Mẹ nói, cô giáo này nói đúng, rất biết nói chuyện. Tôi lại nói cho mẹ biết, cô giáo nói ba rất yêu mẹ, mẹ đỏ mặt lên, nói cô giáo tôi sao cái gì cũng biết.

Có một ngày tan học, tôi không đi xe trường, bởi vì ba nói hôm nay tan tầm sớm, cho nên tôi chờ ba đến nhà trẻ đón tôi. Ba tôi rất đẹp trai, tôi muốn để các bạn nhỏ thấy, ba tôi so với ba bọn họ đẹp trai hơn. Mẹ nói tôi như thế là khoe khoang, tôi lại thích khoe khoang. Thời điểm ba tới đón tôi, cô giáo Trương nhìn ba có chút chờn chờn, mặt hồng hồng, tôi hỏi ba, cô giáo Trương bị sốt sao? Ba nói cô giáo đang ngưng thôi. Nhưng tôi không rõ, cô Trương tại sao lại thấy ngưng?

Sau đó, tôi lại thấy có một thầy giáo nhìn thấy cô Trương mặt liền hồng hồng, tôi hiểu được, thì ra nam nữ nhìn nhau sẽ thấy ngại, mặt sẽ hồng hồng như phát sốt. Nhưng mà tôi gặp anh hàng xóm sẽ không như vậy, chúng tôi mỗi ngày gặp mặt, chưa bao giờ thấy mặt hồng hồng. Mặt hồng hồng thật khó coi, giống như ớt khi.

Cho nên con người thật là động vật kỳ quái. Nhất là mẹ tôi, ba bắt nạt mẹ, mẹ còn gọi ba là bảo bối, chuyện này tôi vẫn luôn nhớ, haiz, rõ ràng, tôi mới là, bảo bối!!!

(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-su-am-ap-cua-em>